

શ્રી મુલકાસ્વામીશ્રી દયાનંદજી ગીરીકૃત

શ્રી મદ પ્રબોધ

રાજનાવળી

પ્રકાશક

અમલદાસ જાદવજી ગાંધી

સોલ એજન્ટ્સ:

મહાત્મા એજન્ટ્સ

મુંબઈ નં. ૩.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૪૦૨૨ વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ યનપ્રજોદિ ભરવાલજી

વિષય ૬-૧૧

મનપ્રબોધ ભજનાવળી

કર્તા:—અક્ષનિષ્ઠ સ્વામીજી શ્રી દયાનંદજીગીરી
ગુરુ શ્રી અક્ષાનંદજી ગીરી ઉદ્દે
મુંડીયા સ્વામી

:: પ્રકાશક ::

છગનલાલ જાદવજી ગાંધી.

:: સોલ એજન્ટ્સ ::

વર્ધમાન એન્ડ સન્સ

થુકસેલર્સ. પાયધુની—મુંબઈ નં. ૩

શ્રીયુત્ સ્વામીજી મુંડીઆ

સ્વામીજીનાં બીજાં પુસ્તકો

૧ મોક્ષ સોપાન, કુદરત
કલા ને તિર્થવિલાસ

૨ બ્રહ્મવિલાસ

૩ બ્રહ્મ ગાયત્રી

૪ શિષ્ય ધર્મોપદેશિકા

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગુજરાતી કૉપીરાઈટ-સંગ્રહ
૧૪૦૨૨

સંવત ૧૯૮૩

સને ૧૯૨૭

આવૃત્તિ પહેલી

પ્રત ૨૦૦૦

સર્વ હક્ક પ્રકાશકને સ્વાધીન છે.

ધી સૂર્ય પ્રકાશ પ્રિન્ટીંગ
પ્રેસમાં પટેલ મૂળચંદ્રભાઈ
ત્રીકમલાલે છાપી.

પાનકારનાકા—અમદાવાદ.

શ્રી મુંડીયા રવામી

પરમ પૂજ્ય માહાત્મા શ્રી દયાનંદગિરીજી (મુંડીયા રવામી)

हरिः ॐ

પુજ્યપાદ સ્વામીજી શ્રી દયાનંદજીગીરી શ્રીગુરુ બ્રહ્મા-
નંદજીગીરી ઉર્ફે શ્રી મુંડીઆ સ્વામીજીનું જીવન વૃતાંત.

પૃથ્વીમાં દેવતાઓને નિવાસ કરવાનું સ્થાન ભારત
ભૂમિ કરતાં વધારે શ્રેષ્ઠ બીજી કોઈ ભૂમિ નથી એમ પા-
શ્ચાત્ય વિદ્વાન મહર્ષિ મોક્ષમુલર કહે છે. ભારત ભુમિમાં
કાઠીઆવાડના પ્રદેશથી આજકાલ દુનીઆનો કોઈ વ્યક્તિ
અજ્ઞાત નહિ હોય.

કાઠીઆવાડ અનેક નર રત્નોત્પાદક છે. કાઠિયાવાડ-
માં ગિરનાર પર્વતને લગતો પ્રદેશ ગિરનારી સિદ્ધ પુરૂષોની
આપીશથી વધારે સુખી અને સિદ્ધ પુરૂષોને ઉત્પન્ન કરે છે.
સદરહુ પુસ્તકના યોજનાર મહાત્મા પણ જૂનાગઢ તાબાના
ગામ ડમરાળાના યજુર્વેદીય માધ્યંદિની શાખાના શાંડિલ્ય
ગોત્ર શ્રી ગોડ માળવી ગૃહસ્થ વિપ્ર કાશીરામ વેલજીના
પુત્ર છે. તેમનો જન્મ સંવત ૧૯૦૮ ના ભાદરવા શુદ્ધ ૧૫
સોમવારનો છે તેમનાં માતૃશ્રીનું નામ પાનબાઈ મા કે જે
હજી બેઠાં છે જેમની ઉંમર વર્ષ ૧૦૫ એકસો પાંચ છે.
પોતાનું જન્મનું નામ દયારામજી હતું. તેઓશ્રીને બાળ-
પણથીજ રામાયણ, ગીતા વગેરે ધર્મ પુસ્તકો સંત મહા-
ત્માઓમાં શ્રદ્ધા હતી. પોતાના ગામથી બે ત્રણ ગાઉ ઉપર
એક બુઢા બાવા નામના વૃદ્ધ મહાત્મા પાસે વારંવાર
સત્સંગ માટે જતા “ શુચિનાં શ્રીમતાંગેહે યોગ બ્રહ્મોહમિ
જાયતે ”

પોતાના પુણ્ય પિતાશ્રીની પાસેથી વ્યવહાર કુશળતા પ્રાપ્ત કરી અને રાજ્ય પ્રકરણી ખાતામાં રેવન્યુ ખાતામાં તલાટીની નોકરી કરી તેમાં તેમની કાર્ય દક્ષતા શુદ્ધ નીતિ જોઈ તેમનાજ ગામના નવાબ શ્રી શેર જુમાખાનજીએ પોતાના કોઠારી નીમ્યા. તેમના ગામમાં એક કુંભાર ભગત કરમશી કરીને હતા તેમનું લેવ દેવ પોતાને ઘેર હતું તે ભગતને ત્યાં અનેક મહાત્માઓ આવતા તેમને પોતે વારં-વાર મદદ કરી સત્સંગનો લાભ લેતા એકવાર કોઈ ગિરનારી મહાત્મા ગામના પાદરમાં આવી ચડ્યા તેનાં દર્શન કરવા પોતે ગયા. દર્શન કરી મહાત્માની સન્મુખ બેઠા એટલે મહાત્માશ્રીએ તેમની સામું જોઈ કહ્યું કે “ હાથ લાવ ” હાથ જોઈ બોલ્યા જો સાંભળ તમારું શરિર બદલાશે અને પ્રારબ્ધ પણ બદલાશે ” બહુજ ઉંચ દશા પ્રાપ્ત થશે. ઘણાં તિર્થોમાં વિચરી ઘણા મહાત્માઓનો સત્સંગ ને મંથર ભક્તિ પ્રાપ્ત થશે “ અંતર વૈરાગ્ય તો હતો તેમાં આ મહાત્માનાં વચનથી વૃદ્ધિ થઈ ને સંસાર છોડી ચાલી નીકળ્યા. અંતર વીવીદશા પ્રાપ્ત કરવા પંચાલ ભૂમિમાં થાન ગામ છે ત્યાં એકાંત ધ્યાન રહેવા લાગ્યા. અને તેના દક્ષિણ દરવાજે ધારડી (નાનો ડુંગર) છે તેમાં એક શુક્ષ્ણ છે અને ત્યાંથી દુર ખાંડીઆબેલી કરીને એક નાગની જગ્યા છે ત્યાં તેમના ઓલીઆ ઠાકર વગેરે એકાંત સ્થાનોમાં રહી ભજનની ધુન લગાવી ત્યારબાદ એકાદ મહાત્મા પાસેથી સન્યાસ ગ્રહણ કરવાના વિચારમાં ફરવા લાગ્યા. ફરતાં ફરતાં જામનગરમાં સ્વામી શ્રી પ્રદ્યાનંદજી મહારાજ

પાસે પોતે આવ્યા ને તેઓ શ્રી પાસેથી દીક્ષા ગૃહણ કરી. સ્વામી બ્રહ્માનંદજીએ જામનગરના મહાલ જામ ખંભાલીઆ તાબાના ગામ વરતડા ગામની સીમમાં ધીંગેશ્વર મહાદેવની એકાંત જગ્યામાં બ્રહ્મનિષ્ઠ મહાત્મા શ્રી કુંભનાનંદજી સ્વામી રહેતા હતા, તેમની પાસેથી સન્યસ્ત લીધું હતું ને વિશેષે કરીને તેઓ જામનગરમાંજ રહેતા હતા. સદ્ગુરુ પુજ્ય બ્રહ્માનંદજી મહારાજની તન મનથી સેવા કરી. ગુરુને પ્રસન્ન કરી તેઓશ્રીની રજા લઈ યોગ સાધન કરવા માટે કચ્છ વાગડ દેશના રાપર તાલુકામાં વીથરોઆ પહાડમાં ગુફા ખનાવી પોતાનું કાર્ય શરૂ કર્યું. જે ગુફા હતી મોજુદ છે. ત્યાં યોગ સાધન ને આત્મ ચિંતનમાં કાળ નિર્ગમન કરતા હતા.

યોગ સિદ્ધી પ્રાપ્ત કરી આત્માને ઝોળખી લીધા પછી મહાત્માઓને પરમાર્થ સિવાય બીજું કર્તવ્ય હોતું નથી તે અનુસાર અંજાર શહેરના પાદરમાં જ્યાં એક સાથે સાત મસાણુ છે ત્યાં આસન લગાવી જાતે ઝોળી ફેરવી સાધુ મહાત્માઓને માટે ક્ષેત્ર ચાલતું કર્યું. ખરા પરમાર્થીને પ્રભુ સહાય કરે છે તેનો આ પ્રત્યક્ષ દાખલો છે. અંજાર ને તેની આસપાસના ગામડાઓના સેવકોએ મળી એક મોટી જગ્યા બાંધી દીધી અને જેમાં આજ પણ ક્ષેત્ર ચાલતું જ છે જે કચ્છ નિવાસી સૌ કોઈના જાણવામાં છે.

કાઠીઆવાડમાં પણ તેઓ શ્રીના વિચરવાથી મચ્છુ-કાંઠાના ઘણા કણ્ણી લોકો તેમના શિષ્ય થયા અને મોર-

ખીના નામદાર મરહુમ મહારાજધિરાજ ઠાકોર સાહેબસર શ્રી વાઘજી બહાદુરના આગ્રહથી મોરબીમાં પોતાના ગુરૂ શ્રીનો મેળો કરી જગ્યા બાંધી ક્ષેત્ર ચાલતું કર્યું. જામનગરમાં પોતાના શ્રીગુરૂની સમાધિનાં દર્શન કરવા પધારતાં મનમાં એવી ભાવના ઉદ્ભવી કે અહીં એક જગ્યા બાંધવી. જેની ઉપર પ્રભુની કૃપા હોય તેને કશું અગમ નથી ત્યાં જગ્યા બાંધી. દેવી શ્રી અન્નપૂર્ણાની સ્થાપના કરી, મહારૂદ્ર યજ્ઞ કર્યો, જે મહારૂદ્રમાં પૂર્ણાહુતીનું શ્રીકૃષ્ણ જામનગરના મહારાજાધિરાજ જામશ્રી રણજીતસિંહજી બહાદુરના હાથથીજ થઈ હતી ત્યાં પણ ક્ષેત્ર ચાલતું કર્યું. પોતાના ગુરૂદ્વારની જગ્યા શ્રી ધીંગેશ્વર જગ્યામાં પણ મકાનો કરાવી સાધુ રાખી ક્ષેત્ર ચાલતું કર્યું. કાઠીઆવાડમાં રાજા મહારાજાઓ અને સાધુ સંતોમાં પૂર્ણમાન મેળવ્યું છે, તેઓશ્રીએ સન્યાસ ગૃહણ કર્યા પછી અનેક જીવોને આત્મ જ્ઞાનનું જ્ઞાન કરાવ્યું છે. ઘણાક પરચા પૂર્યા છે તે હકીકત કવિરાજ શ્રી મેઘરાજજી હમીરજીએ “સ્વામી શ્રી દયાનંદગીરી સુયશ પ્રકાશ” નામના પુસ્તકમાં કવિતા રૂપે વર્ણવ્યું છે. તે વાંચવાથી આનંદ સાથે જ્ઞાન પ્રાપ્તિ થશે. ઇત્યલમ.

આજ્ઞાંકિત સેવક,

છગનલાલ જાદવજી ગાંધી.

પ્રકાશક ના બે બોલ

શ્રીમદ્ પૂજ્ય પાદ સ્વામીજી સુંડીઆ સ્વામીજીએ મન પ્રબોધ ભજનાવલીનું આખું પુસ્તક સુસુક્ષ્મ જીવેના ઉદ્ધાર અર્થે મને પ્રકટ કરવા આજ્ઞા કરવાથી મારી યથાશક્તિ મુજબ સુંદર રીતે પ્રકટ કરવા યત્ન કીધો છે. જેમાં તેઓ શ્રીનો સતત ઉપદેશ એ છે કે સામાન્ય રીતે જગતના તમામ જીવેને શાશ્વત સુખ મેળવવાની ઈચ્છા હોય છે પણ તેઓ મનજીભાઈને સમજાવીને ઠેકાણે રાખતા નથી માટે જ્યાં સુધી મનજીભાઈ સમજે નહિ ત્યાં સુધી મોક્ષ સુખ પ્રાપ્ત કરી શકતા નથી કારણ કે “ મન एव मनुष्याणां कारणं बन्ध मोक्षयो ” માટે મનને સમજાવી સદ્ રસ્તે લઈ જવાની જરૂર છે અને તે માટે મહાત્માઓનાં બોધ વચનોજ અસર કરી શકે છે.

પૂજ્યપાદ સ્વામીજીએ મનને કાળુમાં રાખવાના ઉપાયો આ પુસ્તકમાં સચોટ અને અસરકારક ભાષામાં વર્ણવ્યા છે. સદરહુ પુસ્તકના ચાર વિભાગ પાડવામાં આવ્યા છે. પહેલા ભાગમાં ચિંતામણીઓ, કક્કા, ઉપદેશ, લાવણી વિગેરે છે. બીજા ભાગમાં ભજન શબ્દો છે. ત્રીજા ભાગમાં આરતીઓ, રાશ, કિર્તનો, ધોળ વિગેરે છે અને છેવટનાં ચોથા ભાગમાં ગવૈયા અને ઉસ્તાદો માટે જ્ઞાનની રાગ રાગણીઓ છે.

પુસ્તકના વાંચન અને મનનથી નિર્ગુણ, સગુણ, ભક્તિ આત્મજ્ઞાન અને પ્રભુ લિલાનું જ્ઞાન થાય છે.

પુસ્તકોના પ્રકાશનનો મારો આ પહેલોજ અનુભવ હોવાથી એમાં અત્રેના જાણીતા પુસ્તકોના વેપારી મેસર્સ વર્ધમાન એન્ડ સન્સના માલિક—મારા મિત્ર રા. શીવલાલભાઈએ મને હરેક પ્રકારની મદદ કરી છે અને મારે માથેથી દરેક જાતની ચિંતા ઓછી કરી છે તે માટે તે ભાઈનો આભાર માનું છું. સારામાં સારી રીતે પુસ્તક કેમ પ્રકટ કરવું એ એ ભાઈ સારી રીતે જાણે છે. અને વાંચનારાઓને પણ આ પુસ્તકનાં રૂપ રંગ અને છાપ કામ જોઈને ખાત્રી થશે એમ હું માનું છું.

વિશેષમાં છાપ કામ વિગેરેની ભૂલો રહી જવા પામી હોય એ સંભવિત છે કારણ કે છાપખાનું અને ભુતખાનું બરોબર ગણાય છે. ગમે તેટલું પ્રુફ રીડીંગ—ભૂલો સુધારવાનું કામ કર્યું હોય છતાં પણ ભૂલો રહી જ જાય છે. અને તે ત્રુટીઓ—ખામીઓ બીજી વખતે બરાબર સુધારી લેવામાં આવશે. આશા રાખું છું કે એવી ભૂલો તરફ દુર્લક્ષ કરી સજ્જનો સાર વસ્તુનું ગ્રહણ કરશે.

પુન્યપાદ સ્વામિજીએ તો હાથની લખેલીકોપીઓજ મને સોંપી હતી એટલે પ્રુફ વિગેરે સુધારવામાં જે કાંઈ ભૂલો રહી હોય તે બધી ભૂલો મારી છે એમ ગણી લેવી ને તે બાબતની મને સુચના કરવામાં આવશે તો તે બાબતમાં યોગ્ય ઘટતું કરવામાં આવશે.

મુંબઈ તા. ૧-૬-૧૯૨૭ } છગનલાલ જાદવજી ગાંધી.

પુસ્તક વાંચતા પહેલાં આટલું જરા સુધારી લેજો.

પાન	લીટી	અશુદ્ધ	શુદ્ધ
૩	૬	દુનીઆનો	દુનીઆની
૩	૨૧	મષ્ટોડમિ	મષ્ટોડમિ
૭	૧૦	વઘ	વંધ
૨	૧૭	માહમા	મહિમા
૩	૧	। બન	પિન
૬	૧	નાભ	નાભિ
૨૩	૧૨	છાંડ	છાંડે
૩૨	૩	નહિં	નહિં
૩૩	૫	આટા	આંટા
૪૦	૧૪	દુપ	દુઃખ
૪૧	૩	બાંહ	બાંહ
૪૯	૫	બેટુક	બટુક
૫૦	૧	ધળ	ધૂળ
૫૦	૨૧	ચનકાર	ચમકાર
૫૫	૧૧	મદમાતો	મદમાતો
૫૬	૮	કરન્નોડી	કરન્નોડી
૫૬	૧૨	મનાહર	મનોહર
૫૬	૧૨	ચિતમ લખી	ચિતમાં લેખી
૫૭	૨૦	હરિભજ	હરિભજન
૫૯	૩	અંધરા	અંધેરા
૮૪	૩	પ્રમ	પ્રેમ
૯૮	૬	અગ	અંગ
૯૯	૧૪	અજગેખી	અજબગેખી
૧૦૯	૧૬	અખૈન	અખ નૈ
૧૧૪	૧૨	કાઇ	કોઇ
૧૩૧	૯	હિંડાલા	હિંડોલા
૧૫૦	૩	શલ	શિલ
૧૫૧	૧૮	ન રખ્યો	નીરખ્યો
૧૫૩	૨૧	રૂપ	રૂપી
૧૬૪	૨૧	સાધ	સાધ
૧૬૭	૧૩	બાલકા	બાલા

પાન	લીટી	અશુદ્ધ	શુદ્ધ
૧૬૮	૧૪	ધણી	ધણી
૧૭૩	૪	આસા	આસી
૧૭૩	૧૬	ધન	ધન
૧૮૮	૯	વનવું	વિનવું
૧૯૪	૧૬	માંડ	માંડે
૧૯૯	૧૨	વિષય	વિષય
૨૦૩	૨	હાર	હાર
૨૦૭	છેલ્લી	નુરિજન	નુરિજન
૨૧૫	૬	વશવાસ	વિશવાસ
૨૩૨	૧૬	મુખી	મુખી
૨૩૬	૭	પરમ રથ	પરમારથ
૨૩૯	૫	પિયુ	પિયુ
૨૪૧	૫	માટે	મટે
૨૪૫	૭	પાર	પરિ
૨૪૫	૧૬	કોપ	કોષ
૨૪૬	૧૫	નાહું	નહિં
૨૫૧	૯	મશુક	માશુક
૨૫૨	૮	પાર	પરિ
૨૬૭	૮	અનિ	અતિ
૨૭૧	૨૨	મયા	મૈયા
૨૭૩	૧૩	કહો	કહો
૨૭૪	૧૦	રહો	કહો
૧૮૮	૭	આરે	ઓર
૨૬૭	૨૧	બાલી	બોલી
૨૬૯	૧૨	બરવી	બૈરવી
૩૦૩	૧૯	કેમાં	એમાં
૩૧૫	૧૯	હાર	હરિ
૩૧૮	૧૧	રયા	દયા
૩૨૨	૧૩	ક	ટેક
૩૨૨	૧૭	રહા	રથા
૩૨૮	૧૮	આવિનાશી	અવિનાશી
૩૪૨	૧૭ ને ૧૯મી લીટી	વચ્ચે ઉમેરો	જયમુગ બયો ખેપાની.

॥ ॐ ॥

॥ श्रीगणेशायनमः ॥ श्रीगुरुभ्योनमः ॥

श्री मनप्रबोध भजनावली.

॥ भंगण दाहा ॥

- श्री गुरु गणुनाथको, शारद शेष भटेश;
कवि कोविद देवसो, मोचित करे प्रवेश. १
- लघु पुद्धि अन्ननमें तुमहो ज्ञान प्रकाश;
सो असहु भम हृदयमें, अर्नुं भजन विलास. २
- काव्य कणा जनुं नहिं, नहि पिंगणको ज्ञान;
हरी गुरु वो संतको, अनुग्रह अधीकान, ३

॥ कवित ॥

अहको आनंद कंद, कहिये सुખद अति;
केवल स्वरूप ज्ञान, मुरति ही कहावे हे.

अटण अजत सुत, प्राणिको धरणहार;
अंतर ओर बाहिर, सभ घट रहावे हे.

चेतन स्वरूप सो, अरूप अविनाशी अज;
ऐसें निज रूप शुद्ध, गुनको सो कहावे हे.

एक ओर अनेक सो, साक्षिके स्वरूपभांज;
ऐसे गुरु देव दया, हिलमां उहरावे हे.

॥ धति भंगण ॥

॥ શ્રી ગુરુ પ્રાર્થના ચિંતામણી ॥

॥ દોહા ॥

પ્રથમ વંદન ગણુ ઇશકું, સોઇ વંદન ગુરુ દેવ;
ઉનકે ચરણુ કૃપા થકી, પામે સતગુરુ સેવ. ૧
ગોવિંદ સો ગુરુ દેવ હે, ગુરુમે ગોવિંદ જાણુ;
ઉનમેં અંતર ના કછુ, એક રૂપ નિરવાણુ. ૨

ચોપાઇ.

હંસા જાણુ એકી રૂપ, ગુરુ ગોવિંદ હે અનુપ.
વામેં ગુરુ હેં જલવાન, દેવે સત ગોરાંકી સાન.
ટાળે તિમિરકા જોરા, પ્રગટે સૂરજકી ભોરા.
મોહ લોભ ઉલુક જાણુ, સેજે થાય તેની હાણુ.
હોવે હંસકા વાસા, ત્રોટે જમકા ફાંસા.
દેવે પૂરણુ આતમજ્ઞાન, હોવે નિજનંદકી ભાન,
જીવ ઇશ્વર સબમેં એક, એસીદેવે મનમેં ટેક.
દેખો ગુરુ તારણુહાર, ગાવે શિવ બ્રહ્મા મુરાર.
માહમા અપરંહી પારા, બાંધી ધરમકી ધારા.
એસા ગુરુ બંદિ છોડ, મીટાવે મનહુકી દોડ.
ટાળે ત્રણાકી ફાંસી, આશા અંતરકી નાસી.
એસા પુરણુ પરમાનંદ, સમજ્યા નહિં મૂરખ મંદ.

ગુરૂ બિન હોવે ગુનેગાર, ખાવે જમહુકી માર.
 પાપી દુઃખ બહુ પાવે, ગુરૂ બિન કેન છોડાવે.
 ચોરાસી લક્ષકી ખાણી, ગુરૂ બિન ફીરે જ્યું ઘાણી.
 ફરતાં પંથ નહિં ખૂટે, ગુરૂ બિન મારગમેં લુટે.
 પાપી પાર નહિં પોતે, ગુરૂ બિન જન્મ ક્યું ખોતે.
 સમજે સત ગોરાંકી સાન, પાવે અભય પદ નિરવાન.
 બહુરી ફેર નહિં આવે, સુરતિ ગુરૂ સંગ જવે.
 અજર અમર ગુરૂ અવિનાશ, વ્યાપક વિભુસ્વ પ્રકાશ.
 એસા જાણી કર પરતિત, પાળે જાના બ્રહ્મકી રીત.
 કીધા અધમના ઓધાર, સત ગુરૂ આપ સરજણહાર.
 દયા દાસપર કીની, આરત અંતર હર લીની.
 આવી ક્રિયા હે પરવેશ, દિયા આતમ અનુભવ દેશ.
 સેજે સાન સમાણી, મીટ ગદ્ય હરખ ઓર હાણી.
 સોહં બ્રહ્મ બ્રહ્માનંદ, પાચે પૂરણ મુખકે કંદ.
 પાઘ પ્રેમકી પરતીત, મીલ ગદ્ય સત ગોરાંકી રીત.
 હુવા નેન નુર ઉજ્યાર, સતગુરૂ નિરખ્યા સચરા ચાર.
 નુરત સુરત સીડી કીન, દ્રષ્ટિ ભૂકુટીમાં લીન.
 પાયા અદ્વૈત અમર નામ, પૂરણ ભદ્ર મનકી હામ.
 મરં નાહીં જન્મું નાહીં, રહું સતગુરાંકી છાંહી.
 બ્રહ્માનંદ પદ મહિમાય, દિલભર દયાનંદ મન ભાય.

દાહરા.

વંદુ ગુરુપદ રજકું, ધરં મુર્તિમય ધ્યાન.
સેજે સમર્યા સાંઘકું, પાયે પદ નિર્વાન.

વાણી વહાં પહુંચે નહિં, અનિર્વાચ્યનસેં ગાય.
દયાનંદ દેહારમાં, બ્રહ્માનંદ દરશાય.

બ્રહ્માનંદ ભરપૂર હે, જળ થળ રહ્યા સમાન.
અધિક ન્યૂન દિસે નહિં, જ્યાં સતગુરુકી સાન,
સંજ્યા સમયે પ્રાર્થના, ગાવે જન સહુ કોય.
દયાનંદ નિશ્ચય કીયો, આવા ગમણુ નવ હોય.

॥ શ્રી ગુરુપ્રાર્થના સંપૂર્ણ ॥

॥ ૐ ॥

॥ અથ શ્રી ખટચક્ર ચિંતામણી. ॥

॥ દોહરા ॥

ૐ સમરૂં શેષ ગુરૂ શારદા, ગુણ દેવા ગંભિર;
 સંત સદા સન્મુખ રહેા, હોય સુબુદ્ધિ સુધીર.
 રસના રસમય રાખજે, નયને નિજ દરશાય;
 અંતર શિતલતા રહે, સો તુમ કરો સહાય.

ચોપાઇ.

ૐ ગુરૂજી પ્રથમ મુલાધાર, વામે રહે ગુણ આગાર;
 ગવરીનંદ આનંદરૂપ, રિધ સિધ શક્તિસંગ અનુપ.
 રેવે ચતુર દલકે માંય, વંશં પં સં સોહાય;
 જામે રક્ત હે વરણા, ખટ સત જાપ ત્યાં ભરણા.
 અક્ષર જુગત્તહંસો જાણ, ઉલટ સોહં વરમે આણ.
 છૂટયા પવનકા અંકૂર, જલમલ ચમકતાહે નૂર.
 સોઇ ગુરૂ દેવકા દિદાર, તાપર દયાનંદ બલિહાર.
 ૐ દુબ્ધ કહું સ્વાધિષ્ઠાન, ખટ દળ કમળકો અસ્થાન.
 બ્રહ્મા બ્રહ્માણી ત્યાંહી, સૂક્ષ્મ નાદ હે જ્યાંહી,
 જાકો ધામ ગોળાકાર, દિસે લાલરંગ ચમકાર.
 અક્ષર બાં, ભાં, મં જામે, યાં રં લં લેતામે.
 જપ લેખટ સહસ્રજાપ, આદિ પુરૂષ છે અમાપ.
 વાંસે ઉલટ બાંધો દોર, ચલિયેં ઉર્ધ્વ મનકુંજેર.
 ગુરૂગમ કહે દયાનંદ, આગે ચત્રો તજકે ફંદ.

ૐ ત્રિજ્ઞ નાભ મણિપુર જાણુ, ત્યાંહે રમાપતિ નારાણુ.
ત્રિકોણ ધામ હે જાકો, દશ દળ કમળ હે તાકો.
વામે અક્ષર હે ખટચાર, ડં ઢં છું કું વિસ્તાર;
તં થં દં ઘં કહીએ, નં પં ફં ઓર લહીએ.

વરણુ અસમાની નિરધાર, ગરજે નાહ ગગનાકાર;
ખટ સહસ્ર જાપ ત્યાં કીજે, પવના ઉલટ કર લીજે.
વહાંસે ચલો મેરે ભાઈ, ડરમત કરો દિલકે માંઈ;
દેખો અગમ ઘર ઉજ્યાર, સોઈ દયાનંદ ઉરધાર.

ૐ ચતુર્થ અનાહદ લઈએ, શંભુનાથ ત્યાં કહીએ;
શક્તિ સંગહે અરધંગ, ભુષણ રૂઢમાળ ભુયંગ.
દ્વાદશ કમળ દળ નિરધાર, વર્ણુ ગૌર ગોળાકાર;
દ્વાદશ અક્ષર રહે વાંહી, કં ખં ગં ઘં જ્યાંહી.

હું ચં છં જં લેના, ઝં ઞં ટં ડં દેના;
ખટ સહસ્ર જાપ ત્યાં જોવે, નાહ સમુદ્ર સમ હોવે.
નિરખે નુર અપરંપાર, સૂને અજ ગેળી ઝણકાર;
કોટિ સુરજના ઉજ્યાર, એહિ દયાનંદ દિલદાર.

ૐ પંચમ કહું શુદ્ધ વિશુદ્ધ, કંઠસ્થાન જીવ વિબુદ્ધ;
અવિદ્યા સંગ શક્તિ જાણુ, કમળ પોદશ દળપરમાણુ.
વરણુ ધૂમ સમ દેખો, કમળ ગોળાકાર પેખો;
અઆઈઈઉઝિ હોય, ઝં ઝં લૂ લૂ કું જોય.
એ ઐ ઓ ઔ અં અઃ ભાલ્ય, નાહ વિઘ્નતસમનિહાલ્ય

વાહી અનંત ઉભશા, સહસ્ર જાપ પરકાશા.
જલમલ નુરત્યા દરસે, ધારા અમિરસ વરસે;
એહી દયાનંદ દિલભાય, જાણ્યા ગુરૂ ગમ લેલાય.

ૐ ષષ્ટં કહું શ્રુ અસ્થાન, આજ્ઞાચક હે પરમાનઃ
કમળ લંબ ગોળાકાર, દિસે લાલ રંગ અપાર.
કમળ જુગળ દલહેસાર, અક્ષર હંસકો વિસ્તાર;
વાંહે શિવ ગૌરાં મેલ, સોહંગ અધર ધારા ખેલ.

દરસે ભાણુ સમ ઉજ્યાર, ગરજે મેઘ ધારંધાર;
ત્રૂટે અગમકી ઘાટી, ખૂલે નુર નરાટી.
ધસખિધ અગમ ધરકું આવ, સહસ્રજાપ ત્યાંજપાવ;
વામે દયાનંદ લવલીન, દિલભર નિજઆતમકોચીન.

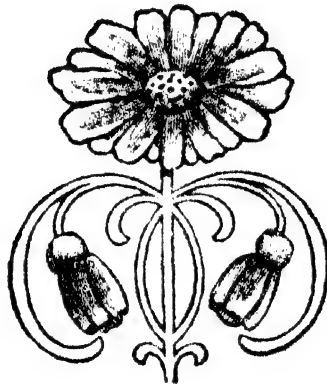
ૐ સપ્તમ કહું મુર્ધસ્થાન, સહસ્ર કમળ દળ પહેંચાન;
વામે રહે નિર્ગુણ દેવ, અજપા સહસ્ર કીજે સેવ.
હોવે અનહદકા ઝણકાર, અનંતભાણુ સમ ઉજ્યાર;
જલ મલ નુરહેનુરા, સતગુરૂ આપ હે પૂરા.

અમકે હીરામય અમકાર, નવલખ તારા અપરંપાર;
તુર્યાંતિત રમતારામ અમર અવિગત અજધામ.
શશિસુર એકીધર આયા, સુરતા શબ્દ મેં લાયા;
ઉલટ દેખો અપનો મેલ નુરિજન નિરાધારી ખેલ.
સોઈ બ્રહ્માનંદ ભરપૂર, વામેં દયો હાલ હજુર.

સાખિયો.

સુરતા સતગુરશું મીલી, શબ્દ સેન સમજાય.
 દયાનંદ દિલ દાખવે, સો નહિં આવે નહિં જાય.
 પ્રાત સમે નર ઉઠકે, જો નિત કરે ઉચાર.
 તાકું અનુભવ ઉપજે, ફેર બુદ્ધિ ઉજ્યાર.
 સંધ્યા સમેં નિજ પાઠમેં નિશ્ચે રાખે કોય.
 દાસ દયો દિલ દાખવે, આવા ગમન નવ હોય
 ગુર બિન જ્ઞાન ઉપજે નહિં, ગુર બિન મીલે ન સેન
 ગુરબિન શબ્દ સૂઝે નહિં એ સતગુરકો બેન.

॥ અટચક ચિંતામણી સંપૂર્ણ ॥

॥ અથ ખટચક્રની આરતિ ॥

ૐ શ્રી ગુરુ અપરંપારહે, ૐ સતગુરુ સરજન હારહે-ટેક
ૐ મુળ મહેલ મેં ગવરીકો નંદન, વંદન ગુરુ આધારહે
લાલ રંગ ચોખંડ ધામમેં, રિધસિધ પૂરણ ભંડાર હે.

ૐ શ્રી ગુરુ. ૧

ૐ સ્વાધિષ્ઠાને ષષ્ટહજાને, પિતરંગ ગોળાકાર હે.
બ્રહ્મા બ્રહ્માણી પુરુષ પુરાણી, સૂક્ષ્મ નાદ ઝણકાર હે.

ૐ શ્રી ગુરુ. ૨

ૐ નાભિ નિજનંદ મણિપુર મુખકે કંદ, લક્ષ્મી સહિત
મેરાર હે.

રકત આસમાની ત્રિકોણ ગામી, દશહજનાદ નભ સાર હે.

ૐ શ્રી ગુરુ. ૩

ૐ અનાહદ ચક્રં હૃદયસ્થાનં, ગૌરશરિરં ગંગાધાર હે.
દ્વાદશ ભોળા ગોળાકારં, નાદ સમુદ્ર હિલહાર હે.

ૐ શ્રી ગુરુ. ૪

ૐ ચક્ર ત્રિશુદ્ધે ગોળ કંઠદીસે, ધૂમ્રવર્ણ પોડશતાર હે.
જીવ અવિદ્યા નાદ વિઘ્નૂત સૂર્ય પ્રકાશ અપાર હે.

ૐ શ્રી ગુરુ. ૫

ૐ બ્રુ અસ્થાનં આજ્ઞાયકં, લંબગોળ હંસ દ્વાર હે.
લાલરંગ શિવ ગૌરાંશોભે, હંસ સોહગ તંતસાર હે.

ૐ શ્રી ગુરુ. ૬

ૐ મુર્ધ્ના અસ્થાનં ગોલાકારં, સહસ્રદળ શ્રીદયાળ હે.
અનંત અપાર અન્નેની અવિનાશી, આપ ગુરુજી
નિરાધાર હે. ૐ શ્રી ગુરુ. ૭

સોઘ ગુરુ દેવા અલખ અભેવા, કેવાગ્રેવામાં પરિપાર હે.
બ્રહ્માનંદ આનંદ મુરતિ, સોઘ દયાનંદ બલિહાર હે.

ૐ શ્રી ગુરુ. ૮

॥ અટચક આરતિ સંપૂર્ણ. ॥

॥ ૐ ॥

॥ અથ શ્રી ઉપદેશચિંતામણી ॥

દાહરા.

પદ વંદુ ગુરુ સાધકા, પલપલ કરૂં પ્રનામ,
તુમ સતગુરુ પ્રસાદતેં, પ્રગટે આતમરામ. ૧

ગુરુ સંત ગોવિંદમેં, ભેદ નહિં લવ લેશ,
એસો નિશ્ચય જો લહે, તો પોચે પૂરણ દેશ. ૨

ગુરુ બતાવે રાહકું, સંત બતાવે સેન,
ગોવિંદ ગુણમેં રમરહ્યા, સો તીનું સુખદેન. ૩

ગુરુખિન જ્ઞાન ઉપજે નહિં, સંતખિન નહિં સમાજઃ
ગોવિંદખિન આવું નહિં, સબહી કાજ અકાજ. ૪

સોગુરુ ગોવિંદ ગુણમય, વ્યાપક સઘળે એક,
અચળ અખંડી આતમા અમર સ્વયં અલેક. ૫

ગુરુખિન પાર લંધે નહિ ભવદુઃખ જલધિતીર,
નાવ ચલાવે નામકા, સેજેં હોય મનધીર. ૬

ગુરુ શબ્દ ગુરુ સાહેબો, ગુરુ હે બોલણ હાર;
શ્વાસે શ્વાસે રમ રહ્યા, સોહંનુર અપાર. ૭

નુર નિરંતર જળહળે, અણી અગર આધાર;
નુરત સુરત કર મોરચા, ઉર્ધ્વનાદ ઝણકાર. ૮

તાર મીલે તીન્હુ લોકમે પૂરવ હુવો પ્રકાશ;
 પશ્ચિમ બારા ખોલકે હુવો મેરૂ દંડપેં વાસ. ૯
 મન મેરમ માત્રુમ હુવા ચલ્યા પવન કે સાથ;
 ઉનમુની આકાશેં ગયા સાધશિરોમણી નાથ, ૧૦
 નાથ નિવાળ્યા હાસને શુભ ગુણ મુખ કે જહાજ,
 ભવજલ ખેડો તારકે સોંખ્યો સંત સમાજ. ૧૧
 સંત મીલ્યા સત પારખુ સનમુખ સંશય ટાર,
 હરખ શોક નિવારકે દીયા નામ તત્સાર. ૧૨
 નામ દીયા નિરભે હુવા ગયો સકળ સંતાપ;
 સોહંગ પ્રગટ્યા સાનમાં, જ્યાં નહિં થાપ ઉથાપ. ૧૩
 થાપ ઉથાપે થીર હે નિજનંદ ભરપૂર;
 જ્ઞાન ગરિબી વંદના સમજે સંત સનુર ૧૪
 સમજ્યા સો સેજેં સમ્યા, રહી ન મનકી દોડ;
 બુદ્ધિબળ પહુંચે નહિં સો સતગુરૂ શિરમોડ. ૧૫
 સતગુરૂ મળ્યા સંશેગયા. ઉલટી આનંદ લેર;
 બ્રહ્માનંદ મગન મન મેરમ ગુરૂકી મેર. ૧૬
 મેરમ મુજરા માનશે હરહમ કરો હજુર;
 હયાનંદ દિલ દેખીયા, બ્રહ્માનંદ ભરપૂર. ૧૭
 પૂરા પરખે પ્રેમકું નેમ નિરંતર હોય;
 હયાનંદ સો દેખીયા ભાવ ભરોંસે જોય. ૧૮

સાહેબ મેરા સકળમેં, વ્યાપક વિભુ અનુપ;
રોમેં રોમેં રમ રહ્યા, નિજનંદ નિજ રૂપ. ૧૯

॥ કુંડલિયો ॥

સાહેબ નીરખ્યા સેનમેં કર કર શબ્દ વિવેક
સાધન સમજ સાધકાં પાયા પુરૂષ અલેક
પાયા પુરૂષ અલેક છેક નહિ ઉનકા આવે
સમજે પૂરણ સંત સમજકે ઉર સમાવે
કહહી દયાનંદ સકળ ઘટ વ્યાપક સરખા
કર કર શબ્દ વિવેક સેનમેં સાહેબ નિરખા. ૧

॥ ઉપદેશ ચિંતામણી સંપૂર્ણ ॥

॥ અથશ્રી નામમહિમા ચિંતામણી. ॥

॥ દોહરા ॥

વંદુ શ્રી ગણુ ઇશકું, ગજનન ગુણુ ધામ;
બ્રહ્મ સુતા રસના વસો, વરણું શ્રીપતિ નામ. ૧

શ્રી નારાયણુ નામકો, મહિમા અપરંપાર;
શિવ વિરંચિ દેવ સખ, હરદમ અહે દેહાર, ૨

શ્રી હામોદર દેવ વર, મધુસૂદન મોરાર;
ગોવર્ધન ગોવિંદ ગુરૂ, કૃશ્ન કેશવ કિરતાર. ૩

રામ રમાપતિ રધુવર, દેવના દેવ દયાલ;
આવ અંત ગુરૂ મધ્યમે, સોઈ સંત રખવાલ. ૪

ભય નિવારણુ ભૂધરો, ભંજન ભગતાં ભીર;
ભિરદધરે બાના તણું, સનમુખ શ્યામ સુધીર. ૫

અજરઅમરઅવિનાશહે, અખંડઅનોપમઈશ;
નિરાકાર અક્રિય સદા, જગજીવન જગદીશ. ૬

વિશ્વ વિભુ વ્યાપક સદા, નિરંજન નિષ્કામ;
નિરાલંબ નિરંધાર હે, ચિદાનંદ ધનશ્યામ. ૭

સોઈ સદા રખવાળ હે, સંતન સુખ દાતાર;
કષ્ટ નિવારે કેશવો, ભૂધર ટાળે ભાર. ૮

ભુનો ભાર ઉતારવા, વેદ ધર્મ પ્રતિપાળ;
સંત ભક્તિ કે હીતસેં, પ્રગટે દીનદયાળ. ૯

નર નારાયણ દેહધરી, ક્રીયો સખનકો કાજ;
સોઘપ્રભુ સન્મુખરહો, ગુણમંદિર સુખજહાજ. ૧૦

આગેં સંત ઓધારીયા, ભક્ત અભક્ત અનેક;
તેસેં ઉગારો મોઠકું, નાથ નિભાવો ટેક. ૧૧

ભક્તવત્સલ ભગવાનહો, અધમ ઓધારણ નામ;
આરતહર અવિનાશહો, ખિરહ સંભારણ શામ. ૧૨

ભાવભક્તિ અરૂ પ્રેમ શું, દયા દીન નીરમાન;
સો અનન્ય ઓધારીયા, ભક્તવત્સલ ભગવાન. ૧૩

ઠોધી કપટી લાલચી, માન મોહ ભરપુર;
અધમ ઓધારણ નામસેં, સો પણ ગયા હજુર. ૧૪

સોઘ ભરોંસો મોઠકું, જીન સખ ક્રીયો પસાર;
ગુણ અવગુણ સખ મેટકે, ક્રીજે ભવજલ પાર. ૧૫

દુઃખ ભંજન દામોદરા, કેશવ કરૂણા ધામ;
અંત સહાયે આવજો, હરદે હરદમ રામ. ૧૬

નાથ નિવાજણ હારહો. નિરભે નિરંજન દેવ;
ભવ ભંજન ભે હરનકું આપ નિભાવો ટેવ. ૧૭

હમ અવગુનકે જહાજહું તુમહો ગુન કે ધામ,
ભવ જળ મેં સેં કાઢકે અખ ક્રીજે આરામ. ૧૮

સહા સનેહી શ્યામ શું, પ્રેમ નેમ શું પ્રિત;
 નિશ્ચય આપ સ્વરૂપકો, સંત ચરણકી રીત. ૧૯
 પુનિ પુનિ એહી માંગહું, પૂરણ પરમાનંદ;
 સંતસમાગમ શુભ ગુણ, સો દીજે કરણા કંદ. ૨૦
 બ્રહ્માનંદ ગુર દેવકું, સમજ્યા શુદ્ધ સ્વરૂપ;
 ભાગ ત્યાગ કર દેખીયા, સાહેબ સહા અનુપ. ૨૧
 નામ મહિમા ગુર દેવકો, જાણે વિરલા સાધ;
 હાસ હયો હિલ હાખવે, વાકી કળા અગાધ. ૨૨
 નામ પ્રતાપે ઓધારીયા, આગે ઓધારણહાર;
 અખ ઓધારો નાથજી, ખેર ખેર બલિહાર. ૨૩

॥ નામ મહિમા ચિંતામણી સંપૂર્ણ ॥

॥ અથ ભવાટવી ગર્ભ બારમાસી ॥

॥ કાર્તિકમાસ ॥

ચોપાઈ.

વંદુ શેષ મહેશ ગણેશા,
કરી કૃપા ઉર કરો પ્રવેશા.
શારદ કવિ ગુણવંત મનાઉં,
વસોરસના ગોવિંદ ગુણ ગાઉં.
બારમાસ બરનું કરજેરી,
લઘુબુદ્ધ અદ્યમતિ મોરી.
પ્રથમ કાતિમેં કરમ કમાયો,
બાંધી લિંગ ફિરચોદર આયો.
ગર્ભ વાસમેં ક્રીયા પસારા,
સ્થૂળ કોષકા ભયા વિસ્તારા.
જરે તાપ સકળ ઉરમાંહીં,
અનંત દુઃખ ભોગે વિલખાહી.
તબ ઉપજા ઉર ખેદ અપારા,
હાય હાય કર કરે પુકારા.
માતપિતા કોઈ સંગ ન આયા,
મેં એકીલા બહુ દુઃખ પાયા.

એમ પસ્તાણો જીવ અભાગી,
તખ પોકાર્યો હોધ અનુરાગી.

કેશવ કરૂણા કરો જન કેરી,
ક્ષમા કરો સખ ભૂલ હે મેરી.

તવ માયાવશ થયો ખેલારી,
ગાયા નહિં ગોવિંદ ગિરધારી.

અખ બંધન તોડો રધુરાધ,
કરૂં ભક્તિ મૃત લોકે જાધ.

દાસ દયો એમ જમાન દધને,
પાયો જન્મ ગર્ભયોનિ જધને.

॥ માગશર માસ ॥

ચોપાદ

માગશરે માયામાં આવ્યો,
મુખ દુઃખ ફળ દો સંગે લાવ્યો.

રાજ ચોર અગનજળ સાખી,
સોધ વાતુ અંતરમાં રાખી.

ભૂદયો જીવ પુરવની ખારી,
કરે રૂદન સંકટ સંભારી.

તખ માતુ પયોધર પીનો,

પ્યાર કરી ઉર અંતર લીનો.
 વૈષ્ણવ નામ વાયુ ચલાયો,
 તબ માયાનો બંધન પાયો
 શિશુ અવસ્થા હુઈ અજ્ઞાની
 સત અસતકી ખોજ ન જની
 માતપિતા અરૂ બંધવ બેની,
 લાલન કરે સબ દિવસ રેની.
 દિવસ માસ વરસ જબ વીતે,
 એમ જગતમાં હાલ્યો પ્રીતે.
 પાંચ વરસનો પૂરો થાય.
 સો અવસ્થા એમ એજે જાય.
 દાસ દયો એમ રમણમાં ચડીયો,
 રંગ રમતમાં કુવે પડીયો.

પોસ માસ

ચોપાઇ

પોસ માસ પરવરવા માંડ્યો
 મૂળ બચનકો મારગ છાંડ્યો.
 કોલ કરાર ગયો સબ ભૂલી
 મોહ માયામાં રીયોછે કુલી.

માઈં તાઈં પ્યાર પસાર્યો
 આવાગમણનો ફાંસો ડાર્યો.
 બાંધ્યો કીર મરકટ જ્યું ડોલે,
 કાકા મામા મુખસેં બોલે.
 ઉમર વરસ દશ અરૂ બારા
 તબ ભુલ્યો સબ ગુણુ ગેમારા.
 શરમ લાજ સબ હીકી આઈ.
 મોહ પાસમાં રીયો ફસાઈ.
 પુલ્યો ફરે લાલનકો માર્યો
 ઇશ્વર આજ્ઞા ઉરમેં હાર્યો
 ફેગટ ફેલ ફરે મસ્તાનો
 મુખ સેજમાં રહે બૂલાનો
 પંદરમેં પરપંચ ફસાણો
 હાણુ લાલમાં લેખે લેવાણો
 દાસ દયો એમ આયુષ્ય જાય.
 મુખ ઇચ્છામાં રીયો લોભાય.

માહ માસ

ચોપાઈ.

માહ માસમાં મોટો થાય,
 યુવાપણમાં ગયો લુટાય

સગપણુ સાંધા થાવા લાગ્યા.

વિવામાં વાજાંતર વાગ્યાં.

મંગળ સૂણી મન હરખાય,

મગફરી મનમાં મરડાય.

કોટે ઉતરીયું હાથે કડાં

મંડપ હાલ્યાં બે મોટાં મડાં.

વર કન્યા બેઉ ફેરા ફર્યા,

ચોરાશિ એમ પદને વર્યા.

એમ ઉભડે લીધીવાટ

મરણ જનમનો જાલ્યોવાટ

હરે ફરેને બહુ ફૂલાય

એમ મૂરખ ઉવાટે જાય.

જીવાનીનું જોર જણાવે

ગાફલ તેમાં બહુ અથડાવે

તરીયા સુખમાં ભયોદિવાનો

વિષય જાળમાં જઈ અંધાણો

હાસ દયો એમ ડાપણમાં ફુલ્યો,

સત ધરમનો મારગ ભૂલ્યો

ફાગણ માસ

ચોપાઈ

ફાગણ ફેલ ફંદ બહુ ધારે;

વિષય તાપડિર અંતરજરે.

પવડી બાંધે મૂછ મરોડે;

ખાનપાનમાં ચડીયોઘોડે

અત્તર તેલ ફૂલેલ લગાવે;

દેખી સુરત મન હરખાવે.

છળ કપટ સાહસનો બેલી;

મુળ મરજાદા ગયો છે મેલી.

એમજીવ અળગો થઈ બેઠો;

ચડી સિંહાસન આવ્યો હેઠો.

કર્યા કરમની લાગી કાણી;

થયો પામરને મત મુંઝાણી.

વીશ પચિશ એમ ખોટાં થયાં;

વિંટી બેઠાં છોકર છૈયાં.

દેખી બાળ થયો મનમાં રાજ;

બહુનામીની બૂલ્યો બાજ.

ત્રીસે હાલ્યો વેતે પુર;

ધંશ્વરનું ઘર રાખ્યું દૂર.

હાસ હયો એમ ઉમર ગુમાઈ;

સ્નેહ જાળમાં રીયો ફસાઈ.

ચૈત્ર માસ

ચોપાઘ

ચૈતર ચિતમાં ચિંતા ધારે;
 બાળક મેરે બાળ કુંવારે.
 શોધું કન્યા ઉત્તમધર જોઈ;
 જોથી ઇજત મોટી હોઈ.
 સગાં ગોતવા ચાલ્યો માતો;
 ઠંડાવાસી ટુકડા ખાતો.
 કીધું સગપણને ખાંડજ ખાધી;
 વેવાઈ વેલામાં પાઘડ બાંધી.
 ખૂતો એમ ખરચને ખાડે;
 કરે ભલાઈ મોહથી છાંડે.
 વહુવર આવ્યાં લાગ્યાં પાય;
 મૂરખ દેખી મન મકલાય.
 એમ જાળમાં ખૂત્યો જઈ;
 રામભજનમાં સમજ્યો નઈ.
 જોઈ કુટુંબને કરે વિચાર;
 મોખીન તેનો કોણ આધાર.
 કામી કાજ પેટજ ભરે;
 એમ દાણીંગણ માથે કરે.
 દાસ દયો એમ ભાવઠે ભરાણો;
 જમરાજને ખાતે જણાણો.

વૈશાક માસ

ચોપાદ

વૈશાકે વેવારે ચડીયો;
 લઘ દિપક કુવામાં પડીયો.
 દેશ પરદેશે ધનકે કાળ;
 ફરે દિવાનો છોડીલાળ.
 સાહસ કુડનો માંડેપાયો;
 કલેશ કરીને ધન કમાયો.
 ખોટું ખોલે અન્યાય કરે;
 એમ કરીને પેટજ ભરે.
 એમ જનમતે એળે જાય;
 મોહ દુઃખમાં હરિ ન ગાય.
 પરમારથથી પાછો ફરે
 પાપે પગલાં પહોલે ભરે
 ધરમમેં તો ઢીંગન આવે;
 અધરમ સાથે જઈ અંથડાવે
 શિલ સંતોષે રેવેદર;
 દિલમાં દુખધા રાખે કૂર
 એમ હરિથી વિમુખ થીયો;
 પરમેશ્વરના પદથી ગીયો
 હાસ હયો એમ ભારજ ભરીયો;
 સન્મુખ આવ્યો દુઃખનો દરિયો

જેષ્ટ માસ

ચોપાદ

જેઠ માસમાં જોયું ખાતું;
 દીવાળાની દીઠી વાતુ
 હાંસલ નાંચું આવી ખોટ;
 ધન મેળવવા નાખે ચોટ
 જેમ જેમ હિંમત મોટી કરે;
 તેમ તેમ ફેરા અઢકા ફેરે
 તબ પસ્તાણો પામર પ્રાણિ;
 માથે આવી મોત નિશાણી
 એમ મુંઝાઈ આવ્યો ઘેર;
 દેખી સરવે બૂરીપેર
 તરિયા બેન બંધુનેભાઈ;
 બોલે વચન મરમ મુસકાઈ
 મુઠી ખોયો બુદ્ધિહીન;
 તેં બહુ અમને કીધાં દીન
 માત પિતા તરછોડે ભારે;
 ક્યાંથી આવ્યો પેટ હમારે
 એમ સ્વારથે લેવાણો જાય;
 તોય ન સમજે અંધ બલાય
 દાસ દયો શું કહું વખાણી;
 જનમે મરે ચોરાશિ ખાણી

અપાડ માસ

ચોપાઠ

અપાડે વૃદ્ધ થયો છે અંધ;

બુઢા પણના લાગ્યા બંધ

બેટા બેટી મોટાં થયાં;

માને નહિં કોઈ તેનાં કલ્યાં

થઈ અવસ્થા મોટી ભારે;

તૃષ્ણા ઉલટી અંતર ભરે

એક કરજને બીજી ખોટ;

માથે આવી કાળીની ચોટ

ત્રીજું કલ્પું ન માને કોય;

ચોથું શરિર પરાધીન હોય

આંખે ન સુઝે થયું અંધારં;

શ્રવણનું બૂઝાણું બારં

મુખ દંતની ગદ્ય નિશાણી;

નાક આંખમાં ચાલેપાણી

થરથર ટાંગા ધૂજવા લાગ્યા;

કર્યાં કૃત્ય તે પાછાં બાગ્યાં

બૂઢા ડોકરો બુદ્ધિહીણ;

પાપ દુઃખમાં થયો છે ક્ષીણ

દાસ દયા અંત અવસ્થા થઈ;

અકલ હતીતે ઉઠી મઠ

શ્રાવણ માસ

ચોપાઠ

શ્રાવણ છેવટ આવી જરા;
 પરમેશ્વરથી કીધાપરા
 ગયું ધન જોખનને જોર;
 વૃત્તિ મધ છે એની ચોર
 એમ વાસના લાગી ઉર,
 ચડ્યો ચોરાશિ વેતે પૂર
 એમ કરતાં તો આવ્યો કાળ;
 વીંટી બેઠાં બંધુને બાળ
 અંત સમાનો આવ્યો પોર;
 સહુ કરે છે શોર બકોર
 વાળી વીંટી કાઢી લીધું;
 ગોપિચંદનનું ટીલું કીધું
 ગૌગોબરને તુલસીપાન;
 અગિયારશનું વાલ્યુંદાન
 એમ પાપીને ભગત બનાવે;
 પોચ્યા જમ લઈ પરલેજવે
 તરિયા ઝાંપે બંધુ બાર;
 દેહ ખડકાવી ચિતા મોઝાર
 હાસ હયો જીવ ચાલ્યો આપ;
 સાથે લીધાં પુનને પાપ

ભાદ્રપદ માસ

ચોપાદ

ભાદ્રમે જન્મ પૂછે વાત;
 તેમ પાપીનાં કંપે ગાત
 કે પ્રાણી તું શું કમાણો;
 હક હાલ્યો કે પાપે ભરાણો.
 બોલ પ્રાણીયા આપણો બોલ;
 શું કીધો મનખાનો તોલ
 ત્યારે મુંઝાણો જીવ અભાગી;
 નાવડે ઉતર મન ચિંતાલાગી.
 મનથી મોટાં ફાંફાં મારે;
 હાય હાય કરી ત્રાહે પોકારે.
 ચિત્ર વિચિત્ર અજરાયલ જેવા;
 પલમાં પકડી માંડ્યા દેવા.
 પકડી કેશ ચોરાશિ નાંખે;
 માથે મુગહળ મારો રાખે.
 અગ્નિ બાળે કરવતમાં કાટે;
 એમ નાંખ્યો નરકને ઘાટે.
 વીંછિ સાપ કાક તન ખાઈ;
 સો દુઃખ કહાં પુકારે જાઈ.
 હાસ હયો એમ દેહ ગુમાઈ;
 તોય ન ચેત્યો ગયો પરલાઈ.

આશ્વિન માસ

ચોપાઠ

આસુ છેવટ આવે આરો;
 ઇશ્વર ભજે તો થાય નિસ્તારો.
 પરમારથમાં રાખો પ્રિત;
 રામ ભજનની જાણો રીત.
 કરો સંગ સંતનકો જાઈ;
 જેથી ઇશ્વર નિકટ જણાઈ.
 તપ વ્રત કરી શુદ્ધ મનકીજે;
 આતમ સાધન વિગતે લીજે.
 સંત શબ્દમાં રાખો ચિત્ત;
 છોડ જગતની સઘળી પ્રિત.
 મહા વાયકમાં બાંધો દોર;
 નિજ સ્વરૂપનું રાખો ભર.
 કરો ભક્તિ મત કરજે દેરી;
 ટળે ફાંસી ચોરાશી કેરી.
 હરિ ભજનમાં કરજે હેત;
 આવ્યો મનખો વેલો ચેત.
 જે તેમાંથી પાછો પડ્યો;
 ફેર ચોરાશિ ખાતે ચડ્યો.
 દાસ દયો દિલ રાખો રામ
 તો પૂરણ થાય સઘળું કામ.

દાહરો

- ઉત્તમ શુભ આ દેહમેં, હરિભજન સત સંગ;
 જાણે ગુરુગમ જ્ઞાનથી, ચડે અનુભવકો રંગ ૧
- નરદેહી કોન કામક્રી, જે નહિં ભક્તિ અરજ્ઞાન;
 અવર દેહ સખસેં ભલા, પરહિત સુખદ અમાન ૨
- ચેત ચેત મન પ્રાણિયા, આ અવસર ફેર નોય;
 અબ ફેરો ખાલી પડ્યો, ગયો જમવારો ખોય ૩
- વાર વાર વિનતી કરું, સૂનો મન સજ્જન સાન;
 દાસ દયો દિલ દાખવે, ભાવે ભજે ભગવાન ૪

॥ ભવાટવી ગર્ભ ખારમાસી સંપૂર્ણ ॥

॥ અથશ્રી બોધ બાવની ॥

દાહરો.

શ્રી ગિરિજા પતિકું નમું; ઓર નમું ગુણપત;	
શેષ શારદ કવિકોવિદ, મોહે દિજેં શુભમત	૧
ગર્ભવાસકે દુઃખમાં, જળ હોતો આધિન;	
દયાનંદ બેભાનમાં, તબ અસ્તુતિકીન.	૨
બંધન છૂટયો ગર્ભકો, બૂદ્યો હરિકો નામ;	
દયાનંદ ભજ્યા નહિં, સદા સનેહી શામ.	૩
બાળાપણમાં બુડીયો, લાડેં ગયો લેવાય;	
દયાનંદ બમડયું મૂળથી, સો કેમ આવે દાય	૪
રમતાં ભમતાં રંગમાં, બૂદ્યો પૂરવની પ્રિત;	
દયાનંદ વિસરી ગયો, રામ ભજનની રીત	૫
રીત વિના રખડી મુવો, કાંધે ભરીયો ભાર;	
દયાનંદ જીવાની આવતાં, મોહેતજ્યા મોરાર;	૬
તરિયા સુખ તનમાં વશ્યું, અંગે ઉપજ્યો કામ;	
દયાનંદ બૂલી ગયો, અંતર આતમ રામ	૭
રામરતન મેલીકરી, લીધો કાચનો કટકો;	
દયાનંદ કે નામ વિનાનો, નિશ્ચે ભવમાં ભટકો;	૮
ભે ઘણી છે ભવજળમાંહી, નિકળવાનું કાચું;	
દયાનંદ કે આ જગતમાં, નામ નિરંતર સાચું	૯

- સાચું તે શિર સાટે લેજો, ભૂલશે નહિં ટાણું;
 હયાનંદ કે ઓળખી લેજો, હમણું વાશે વાણું ૧૦
- વાણમાં સમજ્યો નહિં, સામી આવી રાત;
 હયાનંદ કે રખડી પડ્યો, ગદ્ય પૂરાણી બાત ૧૧
- ગાફલ થઈને કેય ગુથાણો, ખેલ સરવે ખોટો;
 હયાનંદ કે આ જગતમાં, હરિભજે તે મોટો ૧૨
- મોટપ મૂકો મૂરખા, હે તેં ભજો હરિને;
 હયાનંદ કે આ અવસરીયો, પાછો નોય ફરીને ૧૩
- ફરી ફરીને જઈ અથડાણો, માયાના ઘરમાંધ;
 હયાનંદ કે ભારભરીને, આખર મરેમુંઝાઈ ૧૪
- મરવા ટાણે આડી આવે, કર્યા કર્મની કાણી;
 હયાનંદ કે અંત સમામાં, પીવા નૈદીયે પાણિ ૧૫
- પીણું ખાણું ને પેરણું, તેતો રહેશે અળગું;
 હયાનંદ કે જોર કરીને, જમનું થાણું વળગું ૧૬
- જમ તણા જંજીરા લાગે, ટાપણુ જીશે ડૂલી;
 હયાનંદ કે મોટામોટા, મારેં ગયા છે ભૂલી ૧૭
- રાવણને હિરણા કંશ જેવા, તે પણ ગ્યા છે હારી;
 હયાનંદ કે રામ ભજ્યાવિના, રૈયત કેન બિચારી. ૧૮
- રાવત સામત શુરમાં, તે પણ કાળે ગળીયા;
 હયાનંદ કે ગયા ચોરાશિ, તે પાછા નહિં વળીયા. ૧૯
- મોટે કહું છું માની લેજો, મનજીભાઈ મેવાસી;

- દયાનંદ કે રામ ભજ્યા વિણ, જગમાં થાશે હાંસી. ૨૦
 માન મનનું મેલી દેતું, બુદ્ધિ કર તું ઝીણી;
 દયાનંદ કે મેરમ મોતી, વિગતે લેજે વીણી. ૨૧
 ગોતી લેજે ગુરૂ ગમથી, હરજી હેત કરીને;
 દયાનંદ કે જમદુતનો, આટા ન હોય ફરીને. ૨૨
 માન તજેને મનને મારી, વ્રજના કાઠો ટાળી;
 દયાનંદ કે બ્રહ્મ અગ્નિમાં, બિજક નાંખોખાળી. ૨૩
 આ સંસાર સ્વપ્નાની બાજી, આશા મેત્રો અળગી;
 દયાનંદ કે દેહ મસાણે, એક દિન જશે સળગી. ૨૪
 હવે કહ્યું છું હિંમત કરીને, આવો હરિને શરણ;
 દયાનંદ કે ભક્તિ કરતાં, ન હોય જનમને મરણ. ૨૫
 ભક્તિ કરજે સાચામનથી, કૂડ કપટને વારી;
 દયાનંદ કે રામ ભજનમાં, હુંપદ મેત્રો હારી. ૨૬
 હાર્યા સો હરિથી મળ્યા, સંત સનેહી જાણી;
 દયાનંદ ભવસાગરમાંહિં, નિરખો નામ નિશાણી. ૨૭
 શિલ સંતોષને જ્ઞાન વૈરાગે, મનને રાખો બાંધી;
 દયાનંદ કે અંતર ખોળે સુરત શબ્દ શું સાંધી. ૨૮
 સાધન સાધો સનમુખ રેજે, ખેડ જાળે ખાટી;
 દયાનંદ કે જે ભૂલ્યા તો, મનખો થાશે માટી. ૨૯
 મનુષ્ય દેહનો મોટો મહિમા, વેદ પુરાણ વખાણે;
 દયાનંદ કે હરિ ભજવાનું, કોઈક ઝવેરી જાણે. ૩૦

- જાણે તેને જડતું આવે, મૂરખમાંહિ અથડાશે;
 દયાનંદ કે ગુરૂ વિનાના, ગાફલ ગોથાં ખાશે. ૩૧
- માટે સંત સમાગમ કરજે, આતમ લેજે ગોતી;
 દયાનંદ કે ચડો તખતપર, જ્યાં છે જલમલ જોતી. ૩૨
- જ્યોતિ જગે તિમિર ભાગે, અનભે ઉગે ભાણુ;
 દયાનંદ કે તરવેણિમાં, નિત્ય ગુટે નિશાણુ. ૩૩
- નરભે નિશાણુ વાગીયાં, ભાગી સધળી ભૂખ.
 દયાનંદ કે સો નામમાહિં, કદિન હોવે દુઃખ. ૩૪
- દુઃખ ગયું દગમગ મટી, ભાંગી મનની શ્રાંત;
 દયાનંદ તખ જનીયેં, ગદ્ય અંધારી રાત. ૩૫
- સૂરજ ઉગ્યા શુનમાં, ને જ્યાં અટપટા ખેલ;
 દયાનંદ કોઇ લાલહે, સોપાવે રંગરેલ. ૩૬
- રંગ ચડે રાતા રહે, સોહે વરલા સંત;
 દયાનંદ નિરખી રહ્યા, નિતનિત આતમ તંત. ૩૭
- તંત તમાસા ગેબકા, ગોતે ગોતણહાર;
 દયાનંદ નિરખી રહ્યા, જલમલ નુર અપાર. ૩૮
- નુર સમાણું નુરમાં, આતમ થઇ એકતાર;
 દયાનંદ વા હંસકું, ખેર ખેર ખલહાર. ૩૯
- હંસ. ચડે અસમાનકું, અધરધરા અસ્થાન;
 દયાનંદ એહંસકું, મેં જાઉં કુરખાન. ૪૦
- હંસ હરિ દો એકહે, હંસ હરિકેમાંધ;
 દયાનંદ પરખીલીયે, સોહંગહં સકીછાંધ; ૪૧

- છાયામાયા પુરૂષકી, વા કુદરતકા ખેલ;
હયાનંદ નિજનામસે, શુર ચડે સહપેલ. ૪૨
- શુરા શિલ સમશેરથી, ધડવિણુ માંડેપાવ;
હયાનંદ પાછા ના હટે, સનમુખ લેવે દાવ. ૪૩
- મરજીવા મેદાનમાં, ઓડી ઊભા શિશ;
હયાનંદ વા સંતકી, સાહે રહે જીગદિશ. ૪૪
- સદાસનેહી સંતકા, આતમજ્ઞાની અનુપ;
હયાનંદ દિલ ખોજકે, નિત નિરખે નિજરૂપ. ૪૫
- નિજરૂપમાં નરભે કીધું, લીધું નામ અનામી;
હયાનંદ સમજી રહ્યા, અંતર હોઈ આરામી. ૪૬
- આરામે અંતર ઠર્યું, પાયા પરમાનંદ;
હયાનંદ હલ પરખીયા, પૂરણ સુખકે કંદ. ૪૭
- સુખ અખંડી નામમે, સાધુ રહે ગરક;
હયાનંદ નિજરૂપસે, કદિ ન આવે ફરક. ૪૮
- જ્યાં દેખે ત્યાં આતમા, અવર ન દેખે કોય;
હયાનંદ અરૂપમાં, સદા હજીરી હોય. ૪૯
- ચિંતામણી ચિંતવન કરે; ગુરૂ ગમ કરે વિચાર;
હયાનંદ એ હંસકું, મેં વારી લખવાર. ૫૦
- ચિંતામણી ચિંતવન કરે, અંતર ધારે પ્રેમ;
હયાનંદ સૌ દાસ પર, સદા રામની રેમ. ૫૧
- ચિંતામણી સુખ રૂપ છે, મંગળ પ્રદ અવધાર;
હયાનંદ રટતે રહો, તો સેજેં હોય ભવપાર. ૫૨
- ॥ બોધ બાવની સંપૂર્ણ ॥

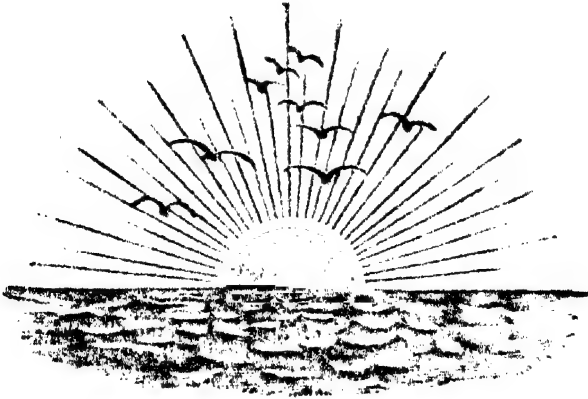
॥ ૐ ॥

॥ અથશ્રી પંચઆરતિ ॥

॥ ચોપાઠ ॥

ૐ પ્રથમ આરતિ ગુરુ પુરુષનંદ;
 જનસમજે ભવ છૂટે ફંદ.
 સેવક સેવ ધરે મનમાંય;
 પ્રથમ આરતિ પૂરી થાય.
 ૐ બીજી આરતિ શક્તિ અરૂંદશ;
 પ્રગટ પસારો હુવો અવનિશ.
 જીવ ઇશકો ભેદ નશાય;
 સેજે આરતિ દ્વિજ થાય.
 ૐ ત્રીજી આરતિ ત્રિગુણાતાર;
 ધન સરવે મેં આદ્ય ઓંકાર,
 તિન ગુણ તિન તાપ નિવાર;
 ત્રીજી આરતિ હુધ નિરધાર.
 ૐ ચોથી આરતિ ચારૂં વેદ,
 જન સમજે ભવ છૂટે ખેદ.
 મહાવા યકકો જાણે ભેદ,
 ચોથી આરતિ ચારૂં વેદ.

ॐ પાંચમી આરતિ પંચજ દેવ,
 સર્વ મળીને કૃત્તે સેવ.
 અખંડ ઇશકા જાણે ભેવ,
 પાંચમી આરતિ પંચજ દેવ.
 પ્રેમ પુષ્પ ઓર ચંદન શિલ,
 ધૂપ ધ્યાન અર આત્મ અલિલ.
 ભાવ ભરોસે હુધ દિપમાળ,
 નાદ નિરંતર નાદ રસાળ.
 પંચ આરતિ પ્રેમે ગાય,
 બ્રહ્માનંદ ગુરુસહા સહાય.
 દાસ દયા દિલ ભીતર દેવ,
 સહા કરં ચરણનકા સેવ.
 ॥ પંચ આરતિ સંપૂર્ણ ॥

॥ અથ જુગલ આરતિ ॥

ૐ જે હરિહરદેવા સ્વામી જે હરિહર દેવા.

યુગલ રૂપ મુખ સાગર (૨) ભંજન ભવભેવા. ૐ જે૦ ટેકા

શ્રીપતિ મુંદર મુરત મનહર,

સુરતિ મુખકારી, વિંનુ સુરતિ મુખકારી

ભસ્મિ અંગ અનોપમ (૨)

ભોયંગ ભૂષણ ધારી ૐ જે૦

૧

કિટ મુગટ મકરા કૃત કુંડલ.

પિત વસન અંગે, વિંનુપિત વસન અંગે.

વાઘાં ઝર ખાખાં ઝર (૨)

શિરજટા રંગે. ૐ જે૦

૨

ગદા પદ્મ વિંનુ કરસો હે.

શંખ ચક્રધારી, વિંનુ શંખ ચક્રધારી.

ત્રિશુલ ઇમર સદાશિવ(૨)

અંગ ટાક ભારી. ૐ જે૦

૩

ગરુડા રૂઢ ગોવિંદ મુખ કોમળ,

નિલશામ કાવે, વિંનુ નિલશામ કાવે

વૃષભા રૂઢ ગવર મુખ (૨)

મોરે મન ભાવે. ૐ જે૦

૪

યુગલ રૂપ અરૂપ અનોપમ.

પાર બ્રહ્મ પોતે, હરિહર પાર બ્રહ્મ પોતે

દયાનંદ અખંડ એક (૨)

વેદ પુરાણ જોતે. ૐ જો ૫

ૐ જો હરિહર દેવા સ્વામિ જો હરિહર દેવા,

યુગલ રૂપ સુખ સાગર (૨) ભંજન ભવભેવા.

॥ જુગલ આરતિ સંપૂર્ણ ॥

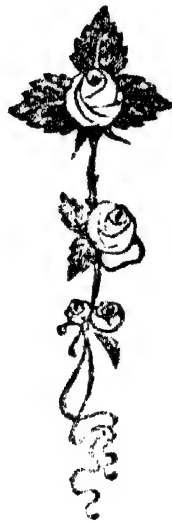
॥ અથ ગુરૂ પ્રાર્થનાની આરતિ ॥

ૐ અજ અવિનાશી, વિભુ વિલાશી,
 જન સુખ રાશી, ગુરૂ દેવહરિ.
 જે અધમ આરામી, અખંડ અકામી,
 અમર અનામી, ગુરૂ દેવહરિ.
 જે ગોકુળ ગોવિંદા, શુભ સુખ કંદા,
 અનંત આનંદા, ગુરૂ દેવહરિ.
 જે દેવ દયાળા, સુભગ સુપાળા,
 વિશ્વ વિશાળા, ગુરૂ દેવહરિ.
 જેદત્તજી અનુપા, ત્રિગુણ ત્રિરૂપા,
 ત્રિભુવન ભુપા, જે ગુરૂ દેવહરિ.
 જે ગોરખ ગોપાળા, અવધિ અકાળા,
 બહુનામી બાળા, જે ગુરૂ દેવહરિ.
 જે અધમ ઓધારણુ, ભવદુષ્પ તારણુ,
 કષ્ટ નિવારણુ, ગુરૂ દેવહરિ.
 જે કરુણા કરણું, આરત હરણું,
 ધિરજ ધરણું, ગુરૂ દેવહરિ.
 જે અંતર જામિ, સખકે સ્વામિ,
 દયાને આરામિ. ગુરૂ દેવહરિ.

॥ આરતિ બીજી ॥

જે ગુરુદેવા જે ગુરુ દેવ. સદા ચરન સંતનકી સેવ ૧
 જે ગુરુદેવા જે ગુરુ ઇશ, ખાંહિ ગૃહો પ્રભુ તુમ જુગદ્દિશ. ૨
 જે ગુરુદેવા જે અવિનાશ, ભવ બંધનકો ટાળો ત્રાસ. ૩
 જે ગુરુદેવા જે ગુરુશ્યામ, સદાકરો અંતર આરામ. ૪
 જે ગુરુદેવા જે ગુરુનાથ, બ્રહ્મ સંભાળી લીજે સાથ. ૫
 જે ગુરુદેવા જે ગોપાળ, આદ્ય અંત ગુરુ તુમ રખવાળ. ૬
 જે ગુરુદેવા જે ભગવાન, સદા ભક્તિ અંતર કો ધ્યાન. ૭
 જે ગુરુદેવા જે સુખકંદ, અખંડ ઇશ ગુરુ બ્રહ્માનંદ. ૮
 સોઈ ચરણ ઇચ્છું મનમાંય. દાસ દયાની કરો સહાય. ૯

॥ શ્રી ગુરુ પ્રાર્થનાની આરતિ સંપૂર્ણ ॥

॥ મંગળા સ્તુતિ ॥ ભયે પ્રગટ કૃપાલા.

—એ છંદ

ૐ જય જગ તારણ, કષ્ટ નિવારણ,
ટારન ભવદુઃખ ભેષા;
જય અધમ ઓધારણ, પાર ઉતારણ,
ભરન કર્મ કલેષા.

૧

જય પતિત પાવન, અવહિનશાવન,
ગાવન ગુણ ગણેશા,
જય સંત મુહાવન, શુભ મુખ લાવન,
ધાવન ધર્મ મહેશા.

૨

જય જય મુખ આગર, કરુણા સાગર,
નાગર અવધ નરેશા;
જય પ્રેમ ઉબગર, ભક્ત મુધાકર,
વંદત દેવ મુનેશા.

૩

જય સખ ઘંટવાસી, વ્યાપક વિલાસી,
રાત્રી મુજન શુરેશા;
જય શ્રી અવિનાશી, મોક્ષ પ્રદાસી,
દયાનંદ લવલેશા.

૪

દાહા

જય કૃપાળ કરુણાનિધી, રક્ષરક્ષ રધુવીર;
દયાનંદ સો ઉરચહે, મુર્તિ મનોહર ધીર.

૧

સિયાવરરામચંદ્રકીજે ॥ મંગળા સ્તુતિ સંપૂર્ણ ॥

॥ અથ કાળ ભેદ ॥

॥ દોહરા ॥

પ્રથમ વંદન પરિબ્રહ્મકું, દ્વિતીય ગુરુ દેવ;
 તૃતીય વંદન ત્રિગુણાત્મક, પ્રગટે શુભ ગુણ દેવ. ૧
 સંત ચરનકી વંદના, કરું ઉભય દર જોર,
 અર્થ યથારથ આપજો, લઘુ બુદ્ધિ મતિથોર. ૨
 નયન પુરૂષ પ્રતિ બિંબયુત, દક્ષિણ નેત્રકે માંય;
 જબ સંબંધ નિવૃત્ત ભયો, તખ્તીં રહના નાંય. ૩
 નેત્ર પૂરૂષ નિવૃત્ત થયો, રવિશાંત રંગલાલ;
 ઉડગણ ચંદ્ર દિશાનભ, તખ્તીં જન સખકાલ. ૪
 પાયુદાર બિન દરદહિં, તજો સંકોચ જોહીવાર;
 તખ પૂરૂષ પરમાનીયે, જો કાળ કરે ધમકાર. ૫
 કાક ગ્રહસમ દુર્ગંધી, જીસકે મસ્તક હોય;
 અવશ્ય કરી ચહ દેહકું, કાલ લહેંગા જોય. ૬
 જલ આદર્શ ભૂ ઉપરે, છાયા બિંબ દરશાય;
 શિશ હીન જબ દેખીએ, તખ કાલ કલેવર ખાય. ૭
 અવર પુરૂષકે નેત્રમેં, નયન પુરૂષ જબચીન;
 નીચે શિશ પદ ઉપરે, તખજનો કાલ આધીન. ૮
 નેત્ર પીડનસે કિરનસમ, હોત નયન ચમકાર;
 જબતે દ્રષ્ટે ના ચહે, તખી કાલકો માર. ૯

શ્રવણ દારકો બંધકર, સુને પ્રાણકો નાદ;
 ધુની શબ્દ નહિં સાંભળે, તબકાળ કરત હે સાદ. ૧૦
 નીલ વરણ અગ્નિ લખે, બિન વરણામેં વીજ;
 વિદ્યુત વરણે ના લહે. જળી કારકી ખીજ. ૧૧
 એક દિના ભોર સાંજકું, મસ્તક ધુમ દેખાય;
 કાળ નગારાં વાગીયાં, નિશ્ચય કરો મનમાંય. ૧૨
 શિર ધુમ દિન પંચલગ, વરસ ત્રીનમાં કાળ;
 ચાર યુગલત્રીન એકમાં, જમ કરે જંજળ. ૧૩
 શ્રવણ ધુનીનહિં સાંભળે, નહિં પ્રાણમેં નાદ;
 એક વરસ અવધિ થકી. ફેરકાળ કરેગો યાદ. ૧૪
 પુષ્ટ હોયસો કૃશ બને. કૃશ પુષ્ટ પરમાન;
 બિન કારન વરસ એકમાં, કાલ ભૂલાવે ભાન. ૧૫
 સ્વભાવ શાન્ત ક્રોધી ભયો, ક્રોધી શાંત સ્વભાવ;
 તબ નિશ્ચે કર માનવો, આયો કાલકો દાવ. ૧૬
 ક્ષુધા પિપાસાં મૂત્ર મલ, એક સમે દોડિબય;
 અવધિ વરસાં એકમાં, કાલ ધમાકા થાય. ૧૭
 વૃક્ષ અગ્રહ ગાંધર્વ ગૃહ, વપુ નિરખે પિત શામ;
 સો પુરૂષ માસ બારમેં, પોતે કાળકે ધામ. ૧૮
 ગીધ કાક ગોમાયાદી, ખર ઉષ્ટ અરૂ બેલ;
 સ્વપ્નામાં ગૃહી ખાત હે, તાપે કાળકો ખેલ. ૧૯
 ઉડુગણ ધ્રુવ અરૂંધતિ, જબ નજરે નવ થાય;
 દ્રષ્ટ હિન જબ જનકે, કાળ હલુંબા ખાય. ૨૦

॥ અથવઠ માસના ॥

દોહરા

શ્વેત વસન પિત્તશ્યામસમ, દ્રષ્ટિ બહલ હરશાય;
 ખરૂં ખટ માસે જાણવું, નિમિત્ત કાળ લઈ જાય. ૧
 આહિત ઇન્દુ અધપતન, ભૂ પદાર્થ નભ હોય;
 એસી દ્રષ્ટિ જખ લઈ, તખ કાળ ખટ માસે જોય. ૨
 ઓષ્ટ તાલુદો શુષ્ક હે, શરિર ચક્રી નાંઈ;
 સ્થિરકું અસ્થિર અસ્થિર સ્થિર, હરસે કાળ ખટ માંઈ. ૩
 ઘાંટ નાહ નહિં સાંભળે, ભૂખાંડિત પદ ચીન;
 તખ ખટ માસે જાણવું, કાળ લહે લવલીન. ૪

॥ ત્રણ માસના દોહરા ॥

નેત્ર પુરૂષ ખલોતસમ, બિન કારણ ચમકાર;
 તખતો તીનું માસમેં, કાળ કરે ચમકાર. ૧
 ઇંદ્રિ નેત્રાદિ સખે, ગૃહણ કરે નિજ કાજ;
 સો યથાર્થ નવગૃહે, તોખી કાળ ઇલાજ. ૨

॥ એક માસના દોહરા ॥

દેવ સર્વ અદ્રષ્ટ હે, પ્રત્યક્ષ હેનાં કોય;
 દ્રષ્ટ હોઈ ખાતાં કરે, એક માસ મૃત્યુ હોય; ૧
 મસ્તક અગ્નિ જે ચલે, બિન કારણ દિનરેન;
 સોખી એકી માસમેં, કાળ કરે સુખ ચેન. ૨
 દિવસ ઉદકાપાતમેં, રાત્રિ ધનુષ હરશાય;
 કોરે નભ વિદ્યુત લહે, એકી માસે મરજાય. ૩

કાક મયુર ઓર હંસકો, મૈથુન દેખે કોય;
 અવશ્ય કરી એક માસમેં; આયુષ્ય નાંખે ખોય. ૪
 ભોજન રૂક્ષ ક્ષિર સમ, ક્ષિર સમ લાગે રૂખ;
 ઉષ્ણુ શિતલ શિતલ ઉષ્ણુ, વાંકું કાળકો દુઃખ. ૫
 અસ્નાન સમે જળ ઝીલતાં, પાદ હૃદય સુકાય;
 તખતો એકી માસમેં, મૃત્યુમો આગે થાય, ૬

॥ અર્ધ માસના દોહરા ॥

ભૂમિ છિદ્ર શબ્દ ભયો, શ્રવણ કરે નિજ કાન;
 અર્ધ માસ અવધિ થકી, ફેર કાળ પરમાન. ૧
 ચંદ્ર વસુ શિતલ રવિ, મુખ રકત દરશાય;
 તખતો આધે માસમેં, જમ દુવારે જાય. ૨
 રસના અગ્નિ સમલખે, કર્ણ અશ્વકી નાંધ;
 તાલુ નાભિ કંપે હૃદય, મર્ણુ પખવાડીયામાંધ. ૩

॥ સાત દિવસના દોહરા ॥

જીસ પુરૂષકે શરિરમેં, અગ્નિ ઝાળ પ્રકાશ;
 સપ્ત દિવસ યહી ખાતમેં, કાળ કરેગો નાશ. ૧
 સપ્ત રૂપિ આકાશમેં, સુર કેતુ નવ ગૃહ;
 ત્રીન કુંજે દેખે નહિં, સપ્ત દિવસ રિપુદહ. ૨
 રસના નાસિકા નવ લહે, કીચો કાર્ય વિસરંત;
 શરિર ઉષ્ણુ શિતલ રહે, જમહી હાથ કરંત. ૩
 નયન વિકસે અતિકરી, શ્રવણ ન લભે સ્થિર,
 વઢ નાસિકા મલિન મુખ, સપ્તમેં કાળ જંજીર. ૪

પૂર્વ રવિ પશ્ચિમ બિમ્બ, નરકું નિશ્ચે થાય;
 જળ પૂરવ છાયા લહે, તબહી કાળ પરલાય. ૫
 ભોજન ખાત ભોજન સમે, ત્રિયા અપૂર્વ ગૃહીખાય,
 એસી દ્રષ્ટિ જળ પરે, તીસહી દિન મરજાય. ૬
 મૈખા વૃષભ આરઢવે, ખુલા કેશ કરહંડ,
 હસ્ત પાશ રક્ત વરણ, તબહી કાળ પરચંડ. ૭

॥ ખટ માસ સ્વપ્ના વિશે ॥

॥ દોહરા ॥

સ્વપ્ન સમે નર સ્વપ્નમેં, કૃષ્ણ હંત વપુ શ્યામ;
 અહ્ય કાળમાં અવશ્ય કરી, કાળ ગ્રહે આરામ. ૧
 વારાહ મર્કટાદી સમે, શરિર ભક્ષ કર ખાય;
 અથવા સ્વપ્ને લે ચત્રે, તબ ખટ માસે મરજાય. ૨
 પિત ભોજન ઉલટી કીયા, મધુ યુક્ત રસ ખાય;
 કમળ ભક્ષ સ્વપ્ને લાહે, તબ કાળ સલામે જાય. ૩
 શ્વેત કમળ સ્વપ્ના વિશે, ધારણ કંઠકે માંય;
 ખર ઉંટ રથ ઉપરે, તબહી કાળ પરલાય. ૪
 ઘેન શ્યામ કૃષ્ણ વચ્છ, દક્ષિણ મેં ઉઠી જાય;
 સ્વપ્નામાં જળ દેખીયેં, તબ ખટ માસે મરજાય. ૫
 રક્ત કમળ શેવાળકી, માળા કંઠકે માંય;
 નગ્ન દક્ષિણમાં ધાવતાં, દેખે સો રહનાં નાંય ૬
 ગીધ કાક ભક્ષણ કરે, દક્ષિણ દિશાકે માંય;
 રક્ત વસ્ત્ર મુગંધ મુત્રિય, ક્ષુધાતુર મરજાય. ૭

કરકટ વાહન આપકો, દેખે સ્વપ્ના પૂર;
 ખટ માસે તે પુરૂષને, કાળ કરે ચક્રચૂર. ૮
 લોહ હંડ ધારણ કીયો, કૃષ્ણ વર્ણનર દેખ;
 સોખી થોડે કાળમેં, કાળ ધમાકા પેખ. ૯
 ત્રિયા શ્યામ સ્વરૂપકી વસ્ત્ર શામ હંત શામ;
 સો આલિંગન સ્વપ્ને, લહે તખ ચલે કાળકો કામ. ૧૦
 સ્વપ્ના યુગલ પ્રકારકે, દ્રશ્ય અદ્રશ્ય પુનિ હોય;
 મિથ્યા દ્રશ્ય અદ્રશ્ય હે. સત્ય સમજવું સોય. ૧૧
 પ્રથમ પોર માસ બારમેં. દ્વિતિય પોર ખટ માસ;
 તૃતિય ત્રીનું માસમેં. ચતુર્થ માસે નાશ. ૧૨

કુંડળિયો

કાળભેદ પહેંચાનમેં, સંત બડાહે શુર;
 રિપુ શિરપર દેખીકે, પોતે સાંઈહજુર.
 પોતે સાંઈ હજુર નુરભર નિરખે નેડા,
 કહા કરેગા કાળ નામકા કિયા નિવેડા.
 કહહી દયાનંદ મીટ ગયા મનકા ખેદા;
 સંત બડાહે શુર પિછાને કાળકા ભેદા. ૧

॥ કાળ ભેદ સંપૂર્ણ ॥

॥ अथ वैराट स्वप्नना पारभासना क्षणना कुंडलिया ॥

त्रैत्रभासना

अल्प आयुकर लोपसें, शिरलोप सिधी जल्लु;
 जेटुक देजे कष्ट अति, એક પગ અપયશ હાણુ.
 એક પગ અપયશહાણુ, જટા જે વધતી દેખે;
 સખ શત્રુ હોય દૂર છઠે માસ કષ્ટિ પેખે;
 કહહી દયાનંદ, સમજ નિવારો દિલખોપ;
 શિર લોપ સિધી જલ્લુ, અल्प આયુકર લોપ. ૧

વૈશાક માસના

વૈશાક શિશ ન દેખીયે, મોટી આંખ દેખાય;
 ત્રીન વરસમાં મરણુ હે, વામે સંશય નાંય.
 વામે સંશય નાંય, છાંયમે શસ્ત્રો ભાજે;
 પાવે અલોકિકલાલ, દિલભર સુખ નિહાજે.
 કહહી દયાનંદ દશન વક્રદરશાય;
 મૃત્યુ એકાદશ દિનમેં, મોટી આંખ દેખાય. ૨

જેઠ માસના કુંડલિયા

દિસે ખૂલ્લું ખડગકર નવિન હોત પાદશાય;
 મુંડી સાખિત દેખીયેં, નષ્ટ હોય ખટમાંય.
 નષ્ટ હોય ખટ માંય, છાંયમે શબ્દ સુનાવે;

આર કોસકે માંય, મેહબિન ધળ ઉડાવે.
કહહી હયાનંદ, શિરપર કળશ દરશાય;
દુર હોય સખદુઃખ નવિન હોત પાદશાય. ૩

અશાડ માસના કુંડળિયા

લાલ આપ કરે કોગળા, પીડભીડતે દેશ;
દાંત પતન પગ એકજ્યુ, તો મૃત્યુ હે લવલેશ.
તો મૃત્યુ હે લવલેશ, હાથ દોઉ દીસે નાહી;
સુરત પડે સખઠોર, ઓર ઉદાસી રહાહી.
કહહી હયાનંદ, પુલ વરખા જો હોય;
મુખ મીલે ચહુ ઓર, દેશ પીડ ભીડ કોય. ૪

શ્રાવણ માસના કુંડળિયા

શ્રાવણ કપડાં હાથમે, વિવન વિદેશે હોય;
ધ્યાન કીજે ન દેખીએ, મૃત્યુ પંચ માસે જોય.
મૃત્યુ પંચ માસે જોય, દો પગ મસળતા લાગે;
રક્તપિત જો હોય, લેખ વિધીહુંકા જાગે.
કહહી હયાનંદ, દો પગ દિસે ન કોય;
મૃત્યુ એકવિશમે દિન, વિવન વિદેશે હોય. ૫

ભાદરવા માસના કુંડળિયા

ભાદુ છાંયા પુરૂષકું. અર્ધ શ્વેત અરૂ શ્યામ;
છાંટ અન શિર ઉપરે, તો પૂરે સવળો કામ.
પૂરે સવળો કામ, શિર પાવક અનકાર;

દુર્ભિક્ષ હોય તે દેશ, સંશે નહિં લગાર.
કહહી દયાનંદ, પગ હલે તે ડામ,
સખ કારજ હોય સિદ્ધ, શરિરશ્વેત અરૂશામ.

૬

આસો માસના કુંડળિયા

આસો છાંયા નિલસમ, દીર્ઘરોગી તે જોય;
પિત છાંયા પ્રતિબિમ્બકી, નિંચે મરણા હોય.
નિંચે મરણા હોય, દોય પગ હાથ ન દેખે;
પંચ માસમેં મરણુ, યહનિંચે કર લેખ.
કહહી દયાનંદ, છાંયા ન દેખે કોય.
તીન વડીમેં કાળ, દીર્ઘ રોગી તે જોય.

૭

કારતક માસના કુંડળિયા

કાર્તિક છાંયા મુખ પશ્ચિમે, આગે વૃક્ષ દેખાય;
નિંચે તીનું દિનમેં, મૃત્યુ અવશ્ય દરશાય.
મૃત્યુ અવશ્ય દરશાય, છાંયા પર વિભુ કરંત;
ચડે ગગનકું ચંદ્ર, અવનિ મેઘખિન કરંત.
કહહી દયાનંદ, ઉડગણુ ચઢકેરાય;
હોય છત્ર કી હાણુ, આગે વૃક્ષ દેખાય.

૮

માગશર માસના કુંડળિયા

પગ દીસે વડના મીલે, ભય ભોયંગસે હોય;
છાંયાપર ચક્ર જોયજો, વરસ દુકાળી જોય.
વરસ દુકાળી જોય, તોયકા છાંટા જળ દેખે;

માસ ત્રીનકે માંય, છત્રગ્નિન રાજા પેષે.
કહહી દયાનંદ, છાંયા પડે જળ સોય;
પાંચ માસમેં મરણુ, ભય ભોયંગ સેં હોય.

૯

પોષ માસના કુંડળિયા

પોષ છાંયાપર વાદળાં, જળ વરખા દેખાય;
પૃથ્વી પાણીમાં સમે, જળ બંબોલા થાય.
જળ બંબોળા થાય, છાંય પર અગ્નિ ચાલે;
પાવક જરે દેશ, ઘરોઘર અગ્નિ માલે;
કહહી દયાનંદ, શિરપર પવન ચલાય;
ઉલટ કરે મારૂત, જળ વરખા દેખાય.

૧૦

મહા માસના કુંડળિયા

મહા માસ છાંયાપર. હોય વિજ ચમકાર;
નક્ષત્ર પડતાં જોયલે, મૃત્યુ હોત તત્કાર.
મૃત્યુ હોત તત્કાળ, ધાર નિંચે દિલ દેખી;
માસ મધ્યમ તે જોય, અંતરમાં રાખોલેખી.
કહહી દયાનંદ, શંષે નહિ લગાર;
મહા માસ છાંયાપર, હોય વિજ ચમકાર.

૧૧

ફાગણ માસના કુંડળિયા

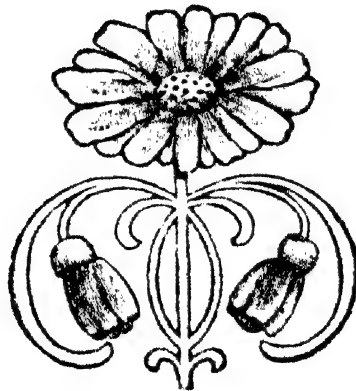
છાંયાપર ચંદ્ર સૂરદો, પૂરવકુંચલી જાય;
હિંદુ મુસલમાનમાં. દોનું એકઠા થાય.
દોનું એકઠા થાય, પશ્ચિમ જાતાં જો દીસે;

મરકી દોનું દીન, ઘરો ઘર પીસણ પીસે.
કહહી હયાનંદ, દક્ષિણ જો પલાય;
કાળ પરલો તખ જાન, જખ પૂરવ ચલી જાય. ૧૨

પ્રસ્તાવ કુંડળિયા

દાદશ કુંડળિયા યહ, વાંચે સંત સુજાન,
દેખે ગુરુગમ સેનસેં, લખે મૃત્યુકી ભાન.
લખે મૃત્યુકી ભાન, આન સખ ગુણ રહાવે;
દેખે અલોકિક રૂપ, જાય વિરાટ સમાવે.
કહહી હયાનંદ, સકળગુણ દેવે માન;
દાદશ કુંડળિયા યહ, વાંચે સંત સુજાન. ૧

॥ વૈરાટ સ્વરૂપના બારમાસના રૂળના કુંડળિયા સંપૂર્ણ ॥

॥ અથ સંધ્યા વિનોદ ॥

- ૐ પરથમ વંદુ શેષ મહેશા,
શ્રી શારદ ગુરુદેવ ગણેશા;
વાણિ વિમળ કરો સુખદાની,
પ્રગટે અંતર અનુભવખાની. ૧
- વંદુ સંત સમાજ સુખદાયા,
ભવ સાગરમાં હોત સહાયા;
હોય કૃપાતો હરિ ગુણગાઈ,
પ્રેમ તત્ત્વ અંતર પરખાઈ. ૨
- નામ નિરંતર નરભે નિશાની,
પાઈ પ્રસાદ પૂરત હરખાની;
પાર બ્રહ્મ પરમેશ્વર જનનું,
અખ ગાથાસો અધિક ખખાનું. ૩
- મર્ણુ જન્મ શિર બોજડકાઈ,
ભમે જીવ સોભવ ભટકાઈ;
અનિત કર્મ કર આયો પ્રાણી,
ફરે મૂઠ ચોરાશી ખાણી. ૪
- જુઠ કપટ ચોરી અરૂ જરી,
હિસા પાપમાં ભયો ખુવારી;
મદીરાપાન નિંદા ઉર ઠાને,
હરિ ભજન સપને નહિં આને. ૫

પરસુખ દાહ કરે ઉરમાંધ,
દેખી દુઃખ ઓર મન હરખાઈ;
જીવવાતમાં ભયો હેરાની,
ભોગે જાઈસો દુખપ્રી ખાની. ૬

પરનારી પરદ્રવ્ય હરનારા,
વિશ્વાસવાતી કા નહિં નિસ્તારા;
હયા ધર્મ અંતર નહિં ધારે,
લોભ પાપમાં પાવ પસારે. ૭

પરદ્રોહી ઓર આતમવાતી,
ભોગે નરકસો દિવસરાતી;
ક્રોધ લોભમાં ફેરે મદામાતો,
જાય દોજક સોખતા ખાતો. ૮

દીયે માર મુદગળ જમરાઈ,
તબહી પોકારત આરતલાઈ;
અબ અનાથ શરનામતઆયો,
જન્મ મરનકો ભવદુઃખ ગાયો. ૯

ભસો અંતર પ્રભુ અંતર જામી,
અધમ ઓધારણ હો બહુ નામી;
પતિત પાવન પરમ દયાળુ,
દીન દાસપર હોઉ કૃપાળુ. ૧૦

અજ્ઞમિળ ગુણકા ઓધારી,
બહુનામીની અતિ બલિહારી;

- વ્યાધ ગીધ સોઘ નીચ કહાયા,
 તીનકું મુકિત દીયે રધુરાયા. ૧૧
 બંદી છોડ પ્રભુ આપ લખાયે,
 જુગ જુગમેં પ્રભુ હોત સહાયે;
 સો ઈશ્વર ક્યું બૂલત ગમારા,
 જાકા નામ ભવ ભંજનહારા. ૧૨
 અભિમાન અંતરકો છોડી,
 રહો હજુરે દોય કરજોડી;
 પરમેશ્વર નિજ પ્રેમ આધારા,
 ભકત સંતહિત ધરે અવતારા. ૧૩
 સોઘ વિશ્નુઊર અંતર લીજે,
 મુરત મનાહર ચિતમાં લખી જે;
 સાધન સહિત શરણ ચિતલાવો,
 મુરત શામ સોઘ ઊર લખાવો. ૧૪
 ધ્યાન ધારણા ગુરૂગમ ધારે.
 મુરત શબ્દકું કરે એકતારે;
 ચંદ્ર સૂર્ય એકણ ધરલાવો,
 મુખમણ સેજે તાર મીલાવો. ૧૫
 અનહદ ધુરે ઘટમાંઘ,
 રણુકારમાં રહો સમાઘ;
 હોય લીન મન ઇશ આરાધે,
 આસન અડગ ધિરજ કર બાંધે. ૧૬

- અનભે અનુભવ નિજ પદેરા,
શમ દમ સાધન કર શમશેરા;
અણિ અગર સુરતિ કર થાના,
એહી વિધ હંસા ગૃહે નિશાના. ૧૭
- મેં તું ભાવ અભાવ નસાવે,
પરમ જ્યોતિ પરમાનંદ પાવે;
અમર ધામ જ્યાં હંસકા ધામા,
તહાં ગયે પાયે વિશરામા. ૧૮
- ભક્તિ ભાવ સત સંગત લાવે,
સો પ્રાણિઓ દર નહિં આવે;
હરિગુરુ સંતમાં અંતરનાણે,
વેદ વચનકું સત્ય પ્રમાણે. ૧૯
- સો જાણે નિજ પદ અખધુતા,
રેણી કરણી કરે મજબુતા;
તન મન ધન હરિ અરપણુ કીજે,
કરી વિવેક ગુરુ શરણે રીજે. ૨૦
- સેવા સમરણુ ગુરુ પદ ધારો,
બ્રહ્મ તત્ત્વ નિજરૂપ વિચારો;
અવર દેખો સખ જૂઠ પસારો,
હરિભજ ઝિન નહિં નિસ્તારો. ૨૧
- સુત વિતહારા સતકર માને,
બાંધી મોહ ભૂલ્યો અજાને;

મિથ્યા ભેદ દેખો મત કોઈ, સપને સુખીયો કદી ન હોઈ.	૨૨
મૃગ જળ પાન તૃષા નહિં જાવે, મુરખ મૃગ ભટકી દુઃખ પાવે; મરકટ ગુંજ ઠેર બનાઈ, શઠ માને મોય શિત ગુમાઈ.	૨૩
એસે માત પિતા સુખજની, પડે મૂર્ખ ચોરાશી ખાણી; અખ મન ચેત મુસાફરભાઈ, સત શબ્દમાં કરો ઓળખાઈ.	૨૪
બુદ્ધિ કરો આતમ પરવેશા, નિજ સ્વરૂપ લીયો ઉપદેશા; મહા વાયક નિજ દોરી બાંધો, અગમ અગોચર સુરતિ સાંધો.	૨૫
અદ્વૈત એક અમળ સુખ દેખો, સખ ઘટ સાહેબ અપના લેખો; ગુરૂજ્ઞાન ભક્તિ રસ ભાળો, સતગુરૂ શબ્દે આપું ટાળા.	૨૬
જીવન મુક્ત પદ સંત પોકારે, કાળ કર્મ બ્રહ્મ અગ્નિ કરજારે; સોઈ પુરૂષ જનો મરજીવા, જ્ઞાન ઉજગર પરગટ દિવા.	૨૭

રેણી રંગ ઉર પ્રેમ અપારા,
 સોઘ પોચ્યા નિજ દેવા દુવારા;
 આવન જવન મટે અંધરા,
 કાળદુત નહિ આવત નેરા. ૨૮
 હું તું ભેદ ભરમના ભાંગી,
 શબ્દ સેનમાં સુરતિ લાગી;
 ગુડે નાહ સોઘ ગેર ગંભિરા,
 પ્રેમ તંતમાં ભયામન થિરા. ૨૯
 અબ ગૃહીએ સતગુરૂંકી ટેકા,
 સાધન સજી નિજ લખો અલેકા;
 આપેં આપ લખો અવિનાશી,
 સોઘ સ્વરૂપ ભયે સુખરાશી. ૩૦

હોહા

સંજ્યા સમરણ આરતિ, સંત સુખદ મન ભાય;
 દયાનંદ બલહારીયાં, પ્રભુ શરણ ચિતલાય. ૧
 શબ્દ નિરંતર નાહહે, સુરતિ ભધ જ્યાં હીન;
 દયાનંદ વિરલા લખે, સૌ આતમ પદ ચીન. ૨
 પ્રેમ પુરૂષ પાવે સદા, રામ રસાયણ રંગ;
 દયાનંદ સત સંગમાં, નિત હીનાવત ગંગ. ૩
 હરિસદા સુખ રૂપ હે, ગુરૂભવ ભંજનહાર;
 દયા સંત શિરોમણી, સૌ તીનું જગ આધાર. ૪
 આતમપદ નિજ રૂપ હે, ગુરૂ ખેવટ ભવતાર;
 સંત સુરતરૂ સમાન હે, સોઘ મોક્ષ આગાર. ૫

॥ સંધ્યા વિનોદ સંપૂર્ણ ॥

॥ અથ કકકો ॥

॥ મંગળ દોહા ॥

શ્રી શારદા ગુણુ નાયક, પરમ ગુરૂ પરમેશ;
ઓર દેવ ઉરમાં વસો, ખરનું ઉર અવધેશ. ૧

મૂળ અક્ષર કકો લખું, હરિરસ હરદા માંય;
ભાવ ધરું ભણવા તણો, સંતજન કરો સહાય. ૨

પદ્યો ન પિંગળ કાવ્ય કું, નહિ વિદ્યા બળવાન;
હરિગુરૂ સંતની આજ્ઞા, સો અનુગ્રહ અધિકાન. ૩

ચોપાઇ ॥ ક ॥

કકા કહું કેશવ કિરતાર,
કાળી મરદન કરુણાગાર;
કંસ નિકંદન કમળા શામ,
કારણ કરતા પૂરણ કામ. ૧

કમળ નાભ કૃત કર્માધિશ,
કૃત આગમસો શ્રીબુગદિશ;
કુમુદ કુંદ પ્રભુ જગ આધાર,
કકા કહું કેશવ કિરતાર. ૨

॥ જ ॥

ખખા ખરું પરખો નિજનામ,
ખોજ કરો અંતર-આરામ;

ખમીયા ખડગ તેકર મોજર,
 ખાંતે ભક્તિ ખેલો નિરધાર; ૧
 ખોટ ખાટયમાં સરખો ભાવ,
 ખોજ ખજના લીજે લાવ;
 ખટપટ મેલી ભજે નિષ્કામ,
 ખખા ખરૂં પરખો નિજનામ. ૨

॥ ગ ॥

ગગા ગાઓ ગોવિંદ ગુણવાન,
 જ્ઞાન ઉજ્જગર ધરી નિજધ્યાન;
 ગોવર્ધન ગોપાળ ગુસાંધ,
 તાકો ભજન ધરો ઉરમાંધ. ૧
 ગરજે ગગનમાં નાદ ગંભિર,
 શબ્દ ગલોલા મારો તીર;
 ગરવા થઇ ગોતો નિરખાન,
 ગગા ગાઓ ગોવિંદ ગુણવાન. ૨

॥ ઘ ॥

ઘઘા ઘટ ઘટ છે ઘન શ્યામ,
 ઘુરે નાદ અનહદ આરામ;
 ઘુઘર ઘંટ ઘડિયાળે સોર,
 ઘનન ઘનન બાજે ઘનધોર. ૧

ધારણ ગયુંને ઘણો પ્રકાશ,
અંતર ભેટયા શ્રી અવિનાશ;
જ્ઞાન ઘેસા પોતા નિજધામ,
ઘવા ઘટ ઘટ છે ઘન શામ. ૨

॥ ઙ ॥

હ અંગમાં ઈશ્વર ભરપુર.
અંતર ટાળી રહો હજુર;
અનંગ ભેરને અળગું મેલ,
અનભે થઈ પામો રંગરેલ, ૧
અંતર જામિ તત્ત્વ સુખરૂપ,
સતગુરૂ શબ્દ તે આપ અનુપ;
અનુભવિયા વિરજા છે સુર,
હ અંગમાં ઈશ્વર ભરપુર. ૨

॥ ચ ॥

ચયા ચત્રભુજ સોઈ ભગવાન,
ચંદ્ર વહન શોભત અધિકાન;
ચક્ર શંખ દોય લીયા કરમાંય,
ગદા પદ્મ સો અધિક સોહાય. ૧
ચતુર મુરતિ ચતુર ગતિ લેખ,
સચરા ચર ચતુરાત્મા દેખ;
ચિતમાં લખો નિજ આતમ જન.
ચયા ચત્રભુજ સોઈ ભગવાન. ૨

॥ છ ॥

છછા છબિલા છે જદુરાય,
 છળબળ તણ લખો ચિતમાંય;
 છેલ છંદમાં અખંડ કહાય,
 છેદન ભેદન દૂર લખાય. ૧

છે પૂરણ બ્રહ્મ પરમ પ્રકાશ,
 અછેદ અછેશ તે સો અવિનાશ;
 છાડ કરી સમરણ કરભાય,
 છછા છબિલા છે જદુરાય. ૨

॥ જ ॥

જન્ન જગત પ્રભુ જુગદિશ,
 તાકું ભજે મન વિશ્વાવિશ;
 જન્મ સફળ કરજીનો નિજજ્ઞાન,
 જડે અનુભવ સતગુરની સાન. ૧

જોગ જુગત જાણો સતસંગ,
 જાહેર શબ્દ ગૃહો ઉર અંગ;
 જરણા કરી ખોળે ઉર ઇશ,
 જન્ન જગત પ્રભુ જુગદિશ. ૨

॥ ણ ॥

ઝઝા જંગ જીતો જમરાય,
 આવાગમણનો ભે મટ જાય;

જંજીર શમ હમ પેરો પાવ,
હરિ ભજવાનો લીજે લાવ. ૧
જુઠ્ઠુડ તેને કર જે દુર,
હેતે રહેા શ્રી હરિ હજુર;
ઝાંઝવાં સમ જાણો નરકાય,
ઝઝા જંગ જીતો જમરાય. ૨

॥ ૮ ॥

ટટા ટેવ પ્રભુ ભજવાધાર,
ભક્તિ કરી નર પોતા પાર;
ટેક ગોરાંની તન મનથી જાણુ,
અંતર ભાવ દુજે નહિં આણુ. ૧
ટાળો તનમનનો અભિમાન,
ભાવ કરીને ભજે ભગવાન;
ટાળી વાસના થાઓ દુઃખથી પાર,
ટટા ટેવ પ્રભુ ભજવા ધાર. ૨

॥ ૮ ॥

ઠઠા ઠેકાણું ઠરવા તણું,
સંત શરણનનું માતમ ઘણું;
ઠોર ઠોર સંતનકા દાસ,
અનેક ઓધરીયા કરી વિશ્વાસ. ૧
હુંઠ ચોર જગ જુઠો દેખ,
અચળ આત્મા અંતર લેખ;

ઠાલી ઠકરાઈ દુઃખ છે ધણું,
ઠાઠ ઠેકાણું ઠરવા તણું.

૨

॥ ૬ ॥

ડડા ડહાપણ અળગું મેલ,
આગળ અટપટો છે ખેલ;
ડાહ્યા પુરૂષ તે ડરતા રહે,
એક નિરંતર આતમ લહે.

૧

ડેણુ ત્રપ્ના આશા અભિમાન,
નામ નિરભેનાં મારો બાન,
ડેલી દરવાજા તે અવળો ગેલ,
ડડા ડહાપણ અળગું મેલ.

૨

॥ ૬ ॥

ઢઢા ઢળો હરિ શરનું માંય,
જનમ મરણ ચોરાશી જાય;
ઢંઝ અંગ ભક્તિ રસ બાળ,
નિરસે થઈ નિજ રૂપ નિહાળ.

૧

ઢાંઝ તજ સન્ને સાધન જ્ઞાન,
પ્રભુ મુરતકો ધરીએ ધ્યાન;
ઢોલ જીતના બબલો બાય,
ઢઢા ઢળો હરિશરનું માંય.

૨

॥ જ ॥

ભેણા નેણ સુફળ કરભાઈ,
 રેન અજ્ઞાનની દીયો બહાઈ;
 જ્ઞાન ઉબ્બગર પ્રગટે ભાણ,
 અંતર પદ પામો નિરવાણ. ૧

રણુકાર નિજ નાદ લખાય,
 તામેં ચિતની લયતા થાય;
 જળ મળ જ્યોત અખંડ દરશાય,
 ભેણા નેણ સુફળ કરભાય. ૨

॥ ત ॥

તતા તારણહાર અવિનાશ,
 તાકો પૂરણ ભયો પ્રકાશ;
 તન મન તાર ત્રિવેણી મોઝાર,
 ચંદ્ર સુર સુખમણ કો દાર. ૧

તહાં મન હંસા કરો નિવાસ,
 તોડો આવાગમણનો પાસ;
 તાણી બાંધો તનકી આશ,
 તતા તારણ હાર અવિનાશ. ૨

॥ ઘ ॥

થથા થિર કરો મનઠોર,
 હરખ શોકનું ટાળો જોર;

થાપ કરો ઉર આતમ જ્ઞાન,
ઉથાપ અવિદ્યા ભજ ભગવાન. ૧

થાણું નરભે ધરો ઉર ધ્યાન,
પ્રેમ પ્રિતનાં બાધો નિશાન;
કામ ક્રોધનું ટાળો જોર,
થથા થિર કરો મન ઠોર. ૨

॥ ૬ ॥

દદા દામોદર ભગવાન,
ધરોધ્યાન પ્રભુ થાય કલ્યાન;
દયા દીનપર લાવો હેત,
દિલમાં સમજી તજો ક્ષેત. ૧

દુઃખ ભંજન પ્રભુ આપ લખાય,
જન્ય શરન તો મટે બલાય;
દુખજ કાઢી તજો અજ્ઞાન,
દદા દામોદર ભગવાન. ૨

॥ ૭ ॥

ધધા ધર્મ ધણી શિરધાર,
નડે નહિં કોઈ ભવ સંસાર;
ધારણ બાંધો નિરભે નામ,
ધ્યાન ધરિ પામો નિજધામ. ૧

ધોખો ટાળો જમરાજ તણો,
અભય થઈ ને આતમ ભણો;
ધિરજ ધરી મન બુદ્ધિ માર,
ધધા ધર્મ ધણી શિરધાર.

૨

॥ ન ॥

નના નામ નારાયણ બોલ,
કેશવ સાથે કરો મન કોલ;
નિરખી નિરંજન રાખો પ્રિત,
નિરભે હરિ ભજવાની રીત.
નિતી રાખો નિજનામજ તણી,
અંત સમયમાં એ છે ધણી;
નકી કહું બળવી ઢોલ,
નના નામ નારાયણ બોલ.

૧

૨

॥ પ ॥

પપા પારબ્રહ્મ પહિયાન,
પરમ પુરૂષ પામે નિરબાન;
પરમેશ્વર પૃથ્વિના ઇશ,
પાપ પુન્ય લેખાં લે જુગદીશ.
પ્રેમ કરીને પડજે પાપ,
અથ અનંત તે માફી થાય;
પરખો તનમન વારી પ્રાન,
પપા પાર બ્રહ્મ પહિયાન.

૧

૨

॥ ક ॥

ફફ ફેગટની મેલો આશ,
ફાંફાં મારે થાય વણાશ;
ફજેત મળવું માયાને સંગ,
હરિભજનનો ચડે ન રંગ. ૧

ફરી ફરી ભવસાગરમાંય,
ગયો ચોરાશી બોજ ઉઠાય;
અબ સાધન કર થા હરિદાસ,
ફફ ફેગટની મેલો આશ. ૨

॥ ગ ॥

બબા બહુનામીની બલિહાર,
બાનુ બણી સોધ કરશે પાર;
બરદ પોતાનું ભક્તને કાજ,
બુઝબુઝમાં પ્રભુ રાખે લાજ. ૧

બહુ ઓધાર્યા અધમ જગમાંય.
વેદ પુરાણમાં ગુણ ગવાય;
બરનું તાકો મહિમા અપાર.
બબા બહુનામીની બલિહાર, ૨

॥ ઙ ॥

ભભા ભક્તિ આધિનભગવાન,
ભુધર ભવતારન પ્રભુજન;

બૂરી ભાગ્ય પ્રગટે જોહી ઠામ,
 તબ પામે સો આતમરામ. ૧
 ભાવ ભરોંસો લખો ઘટમાંય,
 વિભુવ્યાપ સો ઇશ કહાય;
 ભરી સ્નેહ ભજકૃપાનિધાન,
 ભભાભક્તિ આધિન ભગવાન. ૨

॥ મ ॥

મમા મોહ મહ તજે ગમાર.
 માન ગુમાનને રાખો ઠાર;
 મોર તોર માયાનો બોજ,
 જાણે સઘળી જમની ફોજ. ૧
 મદન મોહનનું ધરજે ધ્યાન.
 મરજીવા થઈ પામે નિરબાન;
 શિલ સંતોષ ઇયો હૃદય મોઝાર,
 મમા મોહ મહ તજે ગમાર. ૨

॥ ય ॥

યયા અજગર તણી ગત જાણુ,
 ગૃહી ભરોંસો મન સંતોષ આણુ;
 વિશ્વભર પોષણ કરનાર,
 રાખી ભરોંસો ભજકિરતાર. ૧
 અંતર અવધિ જાણો પ્રેમ,
 અવિનાશીને ઓળખો એમ;

અનુભવ અનભેપદ નિર્વાણ,
યયા અજગર તણીગત બાણ.

૨

॥ ર ॥

રરા રામ રટણ રણુંકાર.
નુરત સુરત કરો એકતાર;
સુખમ સેજ અનહદકી ઠોર,
શંખનાદ જ્યાં ભયે ઘનધોર.

૧

રાજીવ નયન મનોહરશામ,
સોઘ મુરતમાં પામો વિશ્રામ;
ત્રિવિધ તાપના ટળે વિકાર,
રરા રામ રટણ રણુંકાર,

૨

॥ લ ॥

લલા લખો અલખ અવિનાશ,
લક્ષ્મિ વર સો પરમ પ્રકાશ;
તેનું ધરજે અંતરમાં ધ્યાન,
ભાવ પ્રેમની ભરજે ખાન.

૧

લાલચ લાલની લીયો ઓળખાણ,
મટી જાય મનની તાણોવાણ,
અંતર અવિનાશીની આશ,
લલા લખો અલખ અવિનાશ,

૨

॥ ૪ ॥

વવા વિરલા વખાણે છે ભેદ,
જેને નિશદ્દિન ગાવે વેદ;
વિષમ વાટને ઓઘટઘાટ,
મરજીવા સોઘ પાવે વૈરાટ. ૧

વસ્તુ તત્ત્વ છે પરાથીપાર,
શબ્દ સુરત રેણીનોદ્વાર;
કરે વિશ્વાસ ટળે ભવ ખેદ,
વવા વિરલા વખાણે ભેદ. ૨

॥ ૫ ॥

શશા સારંગધર રઘુવિર,
કાળ કર્મનાં કાટે જંજીર;
સનમુખ રાખો સિયાપતિરામ,
સોઘ પાવે પૂરણ સુખધામ. ૧

સેજે સમરો ટાળો મન ભેદ,
જ્ઞાન ગગનમાં ખેડો ગેંદ;
સોઠં સમરણથી પાવોધીર.
શશા સારંગધર રઘુવિર. ૨

॥ ૬ ॥

પષા શેષ શાઈ ભગવાન,
ચરણ પદ્મોટરમા ગુણજનન;

શિવ વિરંચી જાકા ગુણુ ગાય,
શાસ્ત્ર વેદ પુરાણે લખાય.

૧

સો સાધન કર સમજે ભાઈ,
મળે મુક્તિ સો સંપે નાઈ;
સજી સાજ તજે અભિમાન,
પપા શેષ શાઈ ભગવાન.

૨

॥ સ ॥

સસા સંત સમાગમ સુખરૂપ,
સમજે કોઈ મુનીવર ભુપ;
સ્મરણુ જ્ઞાન ધ્યાન ઉરધાર,
સાધન સેવાથી ઉતરો પાર.

૧

સોહંગ નામ નિરભેકર દેખ,
સ્વરૂપ નિજ અનભેકર લેખ;
શમ દમ અંતરલખો અનુપ.
સસા સંત સમાગમ સુખરૂપ.

૨

॥ હ ॥

હહા હરદમ હરદા માંય,
હેરો હરિવર ઉર હરખાય;
હરિજન હેતથી લખે અજીત,
ભાવે ભેટો તુરીયા તીત.

૧

હરખ શોકની ફાંસી ટાળ,
 ઇર્ષા નિંદા સો જ્ઞાને ગાળ;
 હિંમત કરી શુરા નર થાઈ,
 હહા હરદમ હરદામાંધ.

૨

॥ ઝ ॥

ળળા લળી લળી લાગું પાય,
 તેને સાધન સેજેં થાય;
 લીલા નિરખે તે સુંદર શામ,
 થઈ કૃતારથ પોતાધામ.

૧

લળકે ઝળકે અનોપમ ઇશ.
 જન અવગુનસો કરે બક્ષિસ;
 લેર લગનમાં આનંદ પમાય,
 ળળા લળી લળી લાગું પાય.

૨

॥ જ ॥

ક્ષક્ષા ક્ષય કરો ભવ રોગ,
 હરિભજનનો લાવો જોગ;
 ક્ષમા ખડગ લઈ ખેલો ખેલ,
 કામ ક્રોધ મદ અળગા મેલ.

૧

ક્ષણ ક્ષણ પ્રભુને સમરો ભાઈ
 તો કારજ સુખ સેજેં થાઈ;
 નિરખે થઈ તને સંસારી ભોગ,
 ક્ષક્ષા ક્ષય કરો ભવરોગ.

૨

॥ જ ॥

જ અક્ષર તે જ્ઞાનનું મૂળ,
અજ્ઞાન અંતરનું કાઢે શુળ;
જ્ઞેય પ્રભુ સો જ્ઞાન આકાર,
ગુરૂગમથી પામે નરપાર. ૧

જ્ઞાતા જ્ઞાન કહીએ ત્રીજું જ્ઞેય,
ટળે ત્રિપુટી ધ્યાતાને ધ્યેય;
ગતિ ગગનમાં કરો અનુકુળ,
જ્ઞેય અક્ષર તે જ્ઞાનનું મુળ. ૨

દોહરા

પ્રભુ પ્રતાપ કક્કા લખ્યા, સંતજન કરો સ્વિકાર,
બૂલ સુધારી વાંચીએ, દયાનંદ બલિહાર. ૧

સંજ્યા સમરણ જોડે, નિશહિન ધરે ઉરભાવ;
દયાનંદ સોઠ શુરમાં ગ્રહે નામકો નાવ. ૨

પ્રાત પઢે નિત્ય પ્રેમથી, અનુભવ હોય અભંગ;
દયાનંદ ભાવે ભણો, ચડે સત ગુરૂકો રંગ. ૩

બૂલ ચુક સુધારીયે, મનભર કરી વિચાર;
દયાનંદ વા સંતકી મહિમા અપરંપાર. ૪

॥ કક્કા સંપૂર્ણ ॥

॥ ॐ ॥

॥ અથશ્રી ભજનવિલાસ પ્રારંભ ॥

ભજન શબ્દ

અબધુ અન ઘડ કોન અનુમાની રેજી
હિલભર સમજ કરો પહેંચાની. અબધુ. ટેક
કહો નિબતમ રૂપ નામકો, કોન કહો નિશાની રેજી;
સો અનુભવ મોહે આપ બતાવો,
બેહે અકથ કહાની; અબધુ.

મન પવન દો કીન ઘર ઉઠે,
સો કહાં બય ઠેરાની રેજી;
ધશક આગે કહી બતાવો,
બેગી ભુગત જગાની અબધુ.

મૂળ શબ્દકા કીજે નિવેડા,
ખિંદુ નાદ બખાની રેજી;
સો કીન દારે બય સમાના,
ભેદ કહો નિજજાની અબધુ.

જીવ ધમ્બર દો ભાવ અનાદિ,
ભરમે હોત ભૂલાની રેજી
રૂપ ભુજવાં કહી સમજવો,
અટલ દેવ ગુલતાની અબધુ.

કેન દોરને કહા નિશાના,
ક્રીસ વિધ સુરત ચલાના રેજ;
કેન તંતમાં તાર લગાના,
કેસેં નાદ ગુડાની

અબધુ.

સન્મુખ આવો ભેદ ખતાવો,
તુમહો મુખ કે દાની રેજ;
દાસ દયો બ્રહ્મ ભાવ ભરોસેં,
નિશદિન રહું નિજ ધ્યાની

અબધુ.

ભજન શબ્દ.

અબધુ ધીસ બીધ ગોરખ ગાઉં રેજ;
દિલભર હરદમ સેન લગાઉં અબધુ. ટેક
વાચ અવાચે અણુઘડ દેખ્યા,
અનિર વચન ઉરલા ઉરેજ,
અકથ કથું કથણી સેંપારા,

શબ્દે સાજ સમાઉં અબધુ.

બેહદ બોલું હદકે માંહી,
તતે તાર રમાઉં રેજ;
દોષ દલોકે આજે બધ,

ગડહડ નાદ ગુડાઉં અબધુ.

અજ ગેબી અમર અવિનાશી.
સેંજે સુરત ચડાઉં રેજ;

અર્ધ ઉર્ધ બિચ અનભે દેખ્યા,
તેજ નુર નરખાઉં

અખધુ.

દેખ્યા અણુ દેખ્યા દલકે માંહી,
કીનકું જાય સુનાઉરેજી;
કથ્યો કહ્યો કહ્યું કેણી નાવે.
સમજ ચિત ઠેરાઉં

અખધુ.

સતગુર ભેદ દિયા આતનકા,
જુગતે જોગ જમાઉરેજી;
દયાનંદ મન હુવા સંન્યાસી,
અખ નહિં આવું જાઉં

અખધુ.

ભજન શીખ.

અખધુ કોન ભેદસેન્યારા રેજી;
સખઘટ સોજ કરો વિચારા
દેહ પ્રાણ મનધરે જગતકું,
ઉનસેં સકળ પસારા રેજી;
બુદ્ધિ ચિત્ત અહંકાર ઈંદ્રિ,
વામેં હે કિરતારા

અખધુ. ટેક

અખધુ.

જડ ચૈતન્ય કરતુત કહાની,
ખેલ ખલક નિરધારા રેજી;
એ રચના સખ અણુઘડકેરી,
ખોભે ખોજણ હારા

અખધુ.

પિંડ ઇંડમાં પૂરા પરખો,
નિરખો નામ નિબારા રેજ;
શબ્દ ચોટ ચોટ ગુરુગમકી,
દેખી અગમ અપારા

અખધુ.

સુરત સેન સુખમ સુર સાંધો,
બાંધો બંધ મૂળ દારારેજ;
અણિ અગર તરવેણી ધોરે,
હોત નુર ચમકારા

અખધુ.

ગડહડ નાદ હુવા ગગનુમેં,
બિન જ્યોતિ ઉજ્યારા રેજ;
દયાનંદ બ્રહ્મ ભાવ ભરોંસે,
હિલભર હુવા હિદારા

અખધુ.

ભજન શબ્દ

અખધુ સોહંગ સેજ સમાયા,
શબ્દ નાદ સુરતાકા મેળા,
અનહદ શહેર જમાયા
અધર ધરામાં અનભે આસન
સુરતા નાદ લખાયા;

અખધુ. ટેક

અલક નુરિજન રમે એકલા,
સતગુરુ સેન મિત્રાયા

અખધુ.

દિવસ રેન ચંદ નહિ સુરા.
પુરૂષ વામ નહિં જાયા;

અનધડ અટલ અમર અસ્થાના,

ભાવા ભાવ હરાયા

અબધુ.

તેજ તખ્ત ચૈતન અવિનાશી,

શબ્દ સેન પરચાયા;

જીવ ધરિકા ટળ્યા અંધેરા,

ભાવ પ્રેમ પદ પાયા

અબધુ.

અબના હરં હરં નવ ખંડા,

જેભી નાદ ગુણાયા;

ચાંદ સુર દો અંત નિવેડો,

અનહદ ધુન સુનાયા

અબધુ.

સતગુર સેવા સંત સમાગમ,

નામ નિશાન ભણાયા,

દયાનંદ મન ભયા આનંદા,

ભવજળ ખેદ મીટાયા

અબધુ.

ભજન શબ્દ

અબધુ ખેલ ગયો સખખાલી,

જળ ભૂલ્યો તું નામ હરિકો,

વૃતિ વિષય રસ વાળી

અબધુ.

સમઘ્યો નહિં તું સાન શબ્દરી,

કીધી ઠકરાઈ ઠાલી;

નામ નિરંતર નરભે ન પાયા,

ખેડો નાડું ઝાલી

અબધુ.

મત પંથને થાપ ઉથાપે,
 મુરખ રહ્યો છે માલી;
 પરમારથમાં પ્રિત ન કીધી,
 પછે ગયો ચોરાશી ચાલી. અબધુ.
 મોહમાન અંતરના ખોટા,
 ભરે પાપની પાલી;
 કરણી હિણુ કરમરા કાચા,
 બેડા વાંધો ધાલી. અબધુ.
 હવે સમજ નર હેત કરીને,
 જ્ઞાને રહ્યો મન ગાળી;
 દાસ દયો દલ દેખ સાહેબો,
 મુરતે શામ સંભાળી અબધુ.

ભજન શબ્દ

અબધુ સોહંગ નામ સરવંગી.
 વાંકું સમજે સંત મુરંગી અબધુ. ટેક
 મેંતું તહાં ચોર કંછુ નાહીં,
 આપે એક અલંગી;
 પુરુષ વામસો કહા બતાવું,
 દેખ્યા આદ અનંગી અબધુ.
 ચંદ મુર ત્યાં કબુ ન હોતે,
 રેત દિવસ નહિં સંગી;

ઉલટા હંસ સોહંગ ધર આયા,
હરસ્યા દેવ દેવંગી

અબધુ.

મરણ જન્મ દો વા ધર નાહીં,
હરખ શોક અહંગી;

નેડા દૂર સો કહે કોનકું,

અનભે અટળ અભંગી

અબધુ.

શબ્દ નાહકા અંત નિવેડા;

સોહંગ સેજ સુરંગી;

દયાનંદ ગુરૂજ્ઞાન પાયકે,

કાટે કાળ ફરંગી

અબધુ.

ભજન શબ્દ

સંતો મેરા મુજમેં પાયા,

ભેદ અભેદ ભરમના મેટી સચરા ચાર લખાયા.

સંતો ટેક.

ચાર અવસ્થા કોશ પંચમેં,

તુરિયા તીત કહાયા;

પરિ બ્રહ્મ પુરણ પુરૂષોત્તમ,

સોહંગ સેજ સમાયા

સંતો મેરા.

અલખ અગોચર ગુણાતીતસો,

સદગુરૂ સાન બતાયા;

સાધન સંત સમાગમ શોધી,

ભીતર ભાવ ભરાયા

સંતો મેરા.

આવણુ જીવણુ મીઠા અંધેરા,
પ્રેમ પુરૂષ પરચાયા;
રેણી કરણિ સત શબ્દમાં,
હરખ શોક હરાયા

સંતો મેરા.

સદ્ગુરુ શબ્દે ભયા સતંતર,
સુખમણુ ધ્યાન ધરાયા;
દયાનંદ અખ ભયા નિશંકી,
અનભે ઉર જમાયા

સંતો મેરા.

ભજન શબ્દ

અખધુ દેખો તંત તમાસા;
ખખર કરી ખોજે દિલ મિતર,
હરદમ હોત હુલાસા
ખીના દોર એક નટલી ચાલી,
અગમ દેશ પર કાસા;
રૂપ અરૂપે અણુવડ જોગી,
સેજ સોહંગ ધરવાસા
જળ મળ નુર નુરતસેં ન્યાળી,
ખેલો ખલક ખુલાસા;
ઈંદુ ભાણુ એકણુ ધર આણો,
ઉન મુની ઉલટ ઉભસા.
ગગન મંડળમાં ગેખી ખોલે,
ગડહડ નાદ ગુડાસા;

અખધુ. ટેક

અખધુ.

અખધુ.

ઝણક ઝાલરી નોખત બાજે,
મોરલી સુર ધરાસા.

અબધુ.

પ્રભ પ્રતિતે પુરા પરખ્યા,
હરદમ હેત ભરાસા;
દાસ દયો ગુરૂબ્રહ્મ ભરોસે,
નિરભે નિજપદ દાસા.

અબધુ.

ભજન શબ્દ

અબધુ ઇસ બીધ જગ જમાયા,

સતગુરૂ અરસ પરસ દરશાયા.

અબધુ. ટેક

સાચ રાચ ગુરૂનેસં પાઇ.

ભીતર ભુવન બનાયા;

અલખ પુરૂષ માંહી આપ બિરાજે,

ગેબી નાદ ગુણાયા.

અબધુ.

નુરત સુરંતકી ઈંટ બનાઇ,

સુખમણુ પાવ ઠેરાયા;

મન તન કસણી ગારો કીનો.

રેણી રંગ લગાયા.

અબધુ.

અરગ થાંભલી ઉભી કીની,

આડસર અનભે પાયા;

શિલ સંતોષકી વળીયો નાંખી,

નરભે નળીયાં લાયા.

અબધુ.

ઇસ બંગલામાં સાહેબ બેઠા,
સતગુરુસે ન બતાયા;
હયાનંદ દિલ દરિયા માંહી,
પ્રેમ પ્રતિતેં પાયા.

અબધુ.

ભજન શબ્દ

દેખો ભાણે ભરમ મીટાયા,
હરદમ ખલક ખજના પાયા.

દેખો. ટેક

સતગુરુ મેર હુધ સતંતર,
ભીતર ભેદ બતાયા;
સંત સમાગમ સેજેં સેવા,
સમજ સમજ હરખાયા.

દેખો.

મૂળ શબ્દમેરમ ઘર સોજી.
અંતર અનુભવ છાંયા;
અજ ગેળી અમર ઉજ્યારો,
સમજ સેન લગાયા.

દેખો.

મન કમ વચને મોહન મળીયા,
ભક્તિ જ્ઞાન ઉરલાયા;
ભેદ અભેદે નરભે નરખી,
ધરમ ધણી શું ધાયા.

દેખો.

શિલ સમરણી પ્રેમ પ્રતિતિ,
ભાવે ભાવ ભરાયા;

ભાણો કે મારો નિજ ભરોંસો.
દયાનંદ લવ લાયા.

દેખો.

ભજન શબ્દ

સાધુ મેં હું ખેલ ખેલંદા,
રમું રમાવું રમત મચાવું,
સખડા મરમ લહંદા.

સાધુ. ટેક

ભુવા ભરાડી આપેં બનતા,
આપેં ચોરી કરંદા;
આપેં શાણા આપેં બાવરા,
આપેં અલગ ફરંદા.

સાધુ.

જગત પણામાં જીવ કહાવું,
આપેં ઇશ કહંદા;
આપેં પુરૂષ આપેં નારી,
મેંહીં ઘાટ ઘડંદા.

સાધુ.

ધરમ ઘોરિંધર મેંહીં કહાવું,
મેંહીં પાપ ભરંદા;
ભલી ખુરી દો મેંહીં કરતા.
મેંહીં જપજ પંદા.

સાધુ.

અબ કરતુતી મેરી દેખો,
મેંહીં લેખ લખંદા;
દાસ દયો મેં સખડા સાથી,
સખસેં અલગ રહંદા.

સાધુ.

ભજન શબ્દ

સંતો મન હે બડા દિવાના
કયા કહું મન માનત નાહીં,
દુંદત સકળ જહાંના.

સંતો ટેક

સાન ભુલાવે સેન શબ્દરી,
ખોજે ખલક ખજના;
વિષય જળમાં જઈ ભરાણો,
આપેં હોત હેરાના.

સંતો.

સાધ શિખામણુ માને નાહીં,
ઉલટ ફરે બેભાના;
કહ્યું વચન કાને નવ માંડે,
વિષય ભોગ લપટાના.

સંતો.

માન વડાયેં મોંધો હાલે,
કામ ક્રોધ ઘેરાના;
હરિ વિમુખ સંતનકો દ્રોહી,
ફેગટ ફેલ પુલાના.

સંતો.

અખ શિખામણુ માનો મનવા,
તજ અંતર અભિમાના;
દાસ દયો દલ દેખો સાહેબ,
નરબે કરો નિશાના.

સંતો.

ભજન શબ્દ

સંતો ઇસ બીધ સેન લગાયા.
 સેન લગાયા અચરજ આયા,
 મેરમ અંતર પાયા

સંતો. ટેક

બીના મેઘ બાદુલ નિત વરસે,
 બિના બિજ ચમકાયા;
 બિન આગી વાં જોત જલત હે,
 બિન ગરજે ગરજ્યા

સંતો.

બિના દોરવાં દોર ચલત હે,
 બિન નટવા નટ પાયા;
 બિના અંગની નાચે પુતળી,
 શુન અખાડા છાયા

સંતો.

બિના નેનવા નજર નિહાળે,
 કાન બિન શબ્દ સુનાયા;
 બિના મુખ જ્યાં મોતી ચુગતા,
 પાવ બિન પંથ સધાયા

સંતો.

સનમુખ દેખ્યા અણુધડ જોગી,
 નુરેનુર મીલાયા;
 દયાનંદ મન ઓઘટ ઘાટે,
 ઠીક કરી ઠેરાયા

સંતો.

ભજન શબ્દ

અખધુ ચલીયેં ઓ ઘટ ઘાટી,
માન મોહ મેવાસી મારી,
નરભે થાયો મન માટી.

અખધુ ટેક

સતગુરુ શબ્દે સેન લગાવો,
પઢો પ્રેમકી પાટી;
પાંચ પચીસકા તજે પેસારા,
તોડ કપટરી ત્રાટી.

અખધુ.

રેણી કરણી રમો રંગમાં,
સેન લીયો શિરસાટી;
પાંચુ જોધકું માર હટાવો,
લીયો ખેલને ખાટી.

અખધુ.

દુંગલા પિંગળા મુખ મણુ સાંધો,
ઉલટ ફેરાવો આંટી;
સનમુખ સુરતા ધરો અગર પર,
નરખો નુર નરાટી.

અખધુ.

શિલ સમરણી સેવા ધારો,
કાળ કરમકું હયો કાટી;
દાસ હયો હલ દેખો સાહેબ,
નામ પિયુષ હયો ભરવાટી.

અખધુ.

ભજન શબ્દ

અબધુ જાહેર જોગ જમાયા.
 અંતર બાહિર એક નિરંજન,
 હરદમ તાર મીલાયા
 શબ્દ ગુરૂ સુરતી કર ચેલા,
 મનકા માન મુંડાયા;
 ભગવું ભાવ તણું અંગધારી,
 ભગિત ભભુત રમાયા
 જરણા જંજીર મેર મતંગા,
 ધિરજ ધ્યાન ધરાયા;
 જડા જુગતકી શિરપેંલીની;
 ખમીયા ખપર ઉઠાયા
 પાવ ખડા દો ખેર મેરકી,
 સતકા સોટા ખનાયા;
 કુમત કુતાકું માર હટાવી,
 નરભે નાહ બળયા
 શંખ નાહ સુખ મણુ ધર બાજે,
 શમ દમ શહેર ચેતાયા;
 લક્ષ લંગોટા બાંધી કમરપેં;
 સેલ શેતાન હટાયા
 ખટ દરશનકી ખટપટ મેલી,
 સતગુરૂ શબ્દ લખાયા;

અબધુ. ટેક

અબધુ.

અબધુ.

અબધુ.

અબધુ.

દયાનંદ અબ ફરં અકેલા,
સંત શરન સુખપાયા

અબધુ.

ભજન શીઝ

સાધુ ભાઈ તનમાં કરત લરાઈ,
પાંચ પચીશ વસે ઘટ ભીતર,
તાંકુ દુર કરાઈ

સાધુ. ટેક

કામ ક્રોધ બડ જોધ અટંકી,
ખિના અગનમાં જરાઈ

ભાવ ભાલકો ક્ષમા ખણુ કર,
મારી ધરન ઠરાઈ

સાધુ.

લાભ મોહને મનકી બડાઈ,
સો વિકટ વાટ ફેરાઈ;

શિલ શમશેર બાંધ કમર પર,
રનમાં કરત ખરાઈ

સાધુ.

ધરખા નિંદા ઓર અવિદ્યા,
અપની આણુ ધરાઈ;

શમદમ સાધન કસી કછોટા,
બ્રહ્મ અગનમાં ગિરાઈ;

સાધુ.

માન અપમાન બે જોધ મહાબળ,
અનંત જીવ હરાઈ;

તત્ત્વ ભરોંસે દયાનંદ કે,
જમદુત માર ડરાઈ

સાધુ.

ભજન શબ્દ

સાધુ નામ ભજન મતવારા, આહું પોરવો રહે ઉઠાસી, આતમ તંત ઉચારા	સાધુ. ટેક
ચાર પાંચ દશ જે સુખ માનો, સખહી જૂઠ પસારા; નિજ રૂપ પાયા ગુરુ ગમથી, સો સુખ અનંત અપારા	સાધુ૦
અનભે અમીરસ ખેલ ગગનમાં, જાકી ઉલટી ધારા; શબ્દ ગુરુ સુરતીકા મેલા, ખિન જ્યોતિ ઉજ્યારા	સાધુ.
ઉલટ ધારણા મનકી બાંધો, જ્યાંહે અટળ અખારા; ચાંદ સુર સુખમ ધર મેલી, પોતા દશમે દુવારા	સાધુ.
કરની ક્રિયા કરે સતંતર, તન મન કરે એક તારા; હરખ શોકકું માર હટાવી, ખેલ રમત ચોધારા	સાધુ.

ઉન મુની ધ્યાન સાન શબ્દમે,
તનકા તિમિર નિવાર;
હયાનંદ નિજ નામ ભરોંસે,
કુબુધ કાળ કું મારા

સાધુ.

ભજન શબ્દ

સાધુ રૈયેમન હુશિયાર, ખેલજગતકા મિથ્યા દેખી,
નહિં હોનાં ગેમાર સાધુ. ટેક
ભૂલ ભમરના દોનું ડાકણ
ખાયા સખ સંસાર;
રાવ રંક ચોર દેવ દનુજકું,
મારી કીયા ખુવાર સાધુ.
સંત સનેહી ઉરમાં રાખો,
શબ્દે રહો એકતાર;
ધ્યાન જ્ઞાનમાં ગુર ગમ ધારી;
ઉતરો ભવ જળપાર સાધુ.
નર દેહી દુર્લભ દેવનકું,
સોંપાયા પુણ્ય પસાર;
મુઠીત સાધન સાન ગોરાંકી,
ઓળખી લીઓ આધાર સાધુ.
ક્ષમા શિલખડ ગુન કહાવે,
તામુ કરો વેવાર;

હયાનંદ ભાવ પ્રેમ ભરોંસે,
પદ પાવે નિરધાર

સાધુ.

ભજન શબ્દ

અબધુ મેં સંતનકા ચેરા,
આહું પેર એક રૂખવાસી,
સનમુખ હે ચિતમેરા
સતગુરુ શબ્દે ખોજ સોજમાં,
અંતર ટળ્યા અંધેરા;

અબધુ. ટેક

હુકમ ગુરુ હરદે છવરાયા,
દીયા અનુભવ ડેરા

અબધુ.

નુરત નામપર કરે એકતા,
સુરત શબ્દમાં હેરા;

નાદ નિશાની નરભે પાઘ,
ગરજે અનહદ ગેરા

અબધુ.

ઘડા પિંગળા આંદ સુર દો,
ધર સુખ મણમાં ઠેરા;

પ્રેમ પિયુષ પાયા ગુરુ ગમથી,
જળમળ ઝાંખુ નેરા

અબધુ.

સંત શરન સાધન સુખદાઈ,
શમદમ કર શમસેરા;

હયાનંદ અબ રહું હજુરી,
છૂટા બંધન ફેરા

અબધુ.

ભજન શબ્દ

સાધુ સો નિરગુણ અબધુતા.
સતગુરુ છાપ શબ્દ ઉરમાંહી,
કરે મન મજબુતા

સાધુ. ટેક

જરણાં જટા ધરે શિર ઉપર,
અંગે ભાવ ભભૂતા;
માન મોહકા બાંધ્યા મતંગા,
ખલક ખજીને ખુતા

સાધુ.

લેકા લંગોટા શમદમ ધારે,
મારે કરમ કપૂતા;
ક્ષમા ખપરને શિલ ચીમટો,
મુખ ભુવનમાં મુતા

સાધુ.

શેલી શિંગી ભુગત જંજીરા,
દેખ દરે જમદુતા;
સતકા શહેર જગાવે જોગી,
ધર્મ ધોંસરે જુતા

સાધુ.

ધ્યાન ધારણા સોહંગ સેજમાં,
ઉન મુની રહે અચુતા;
દયાનંદ કરે નવખંડા,
રામ રટણમાં રૂતા

સાધુ.

ભજન શબ્દ

અળ મન મુક્ત ભયે સન્યાસી,

હાણુ લાભ નહિં આશી

અળ. ટેક

સંત શબ્દકી સોઈ આજ્ઞા,

બનો સંતકા પ્યાસી;

ભાવ ભભુતને અલક અંચળો,

ઉર ગ્રહો અવીનાશી

અળ.

સંશય મેટે સોઈ સન્યાસી,

ઈંદ્રી વિષય ઉઠાસી;

શમ દમ ધારે અંતર ટારે,

મારે મોહ મેવાસી

અળ.

નિસ્પ્રેહી નરભે ચિત લાવે,

મનકી ભાન ભુલાસી

નિરવરતી નિજરૂપ નિહાળે,

તનકી વ્રજના નાસી

અળ.

એસે સતગુરુ સુરત સેનમાં,

શબ્દ કહે મુખરાશી;

દયાનંદ અળ મગન ભયેમન,

અંતર હોત હુલાસી

અળ.

ભજન શબ્દ

અખધુ સોઇ સંત કહાવે,
નિરમળ બુદ્ધિ મન વૈરાગથી,
કામ કુટિલ નસાવે

અખધુ ટેક

શુભ સ્વભાવ વચન સત્ય બોલે,
સાદસ અંગ નહિં લાવે;
નિરમાની નરભે પદ પાઈ,
શિલ સંતોષ પદ પાવે

અખધુ.

કોમળ શિલ તિતીક્ષા ધારી,
હરખ શોક દહાવે;
ઘરખા નિંદા ઉરમાં નાહીં,
સોહી વિરલા લખાવે

અખધુ.

સંતોષી સાધન ગુણધારી,
પ્રેમ ભાવ બઢાવે;
અભિમાન આશાને ત્યાગી,
સાધન શુદ્ધ જમાવે

અખધુ.

એસે સંત ભયા સતંતર,
નરભે નાહ બળવે;
દયાનંદ વંદન કરે તાકું,
જે આનંદ ઉર સમાવે

અખધુ.

ભજન શબ્દ નિદ્રા વિષે

અબધુ નિંદ્રા બડી સયાની,
બડે બડે જોગી સિદ્ધ સાધક.
તીનકું કરે હેરાની

અબધુ. ટેક

આંખ મીંચાવે ડોક લપાવે,
અગ આળસ વેરાની;
ધ્યાન કરે તે પહેલાં ઢાળે,
ઉલટો ફેર ફેરાની

અબધુ.

હરિ મારગમાં હિમત નાણે,
ખેલ કરે ખેરાની;
ઉંઘેને વગી ઉધું ધલાવે,
વરતિ કરે વેરાની

અબધુ.

કરમ કરવામાં આડી આવે,
ધરમે રહે ધરાની;
પાપ ખેલમાં ચેતન રેવે
આડપોર પરાની

અબધુ.

અબ અજ્ઞાન અંતરનું કાઢો,
તબ તેં રહે ડરાની;
દાસ હયો મન ચેતન રેવે,
તબનો રહે ખિરાની

અબધુ.

ભજન શબ્દ (રાગ ઉપરનો)

અબધુ સોહંગ નામ તંત સારા,
 વાંકું પરખે પરખન હારા અબધુ. ટેક
 ઉલટા હંસ ચડે ગગનકું,
 જ્યારી ઉલટી ધારા.
 સોધારા કોઈ ચિરલા ઝીંતે,
 વાકા ખેલ નિયારા અબધુ.
 મનકું બાંધે મુરતિ સાંધે,
 નરખે નુર અપારા;
 દોનેં નાંકે અણી અગર પર,
 ખુલ્લે તેજકા તારા અબધુ.
 અનંત ભાણુ કળા અનોપમ,
 નરખે નાહ ઝણુકારા;
 અજગેખી અમરતની ખરખા,
 ઝરમર ટપકે જારા અબધુ.
 સાધન સાધે થીરતા ધારે,
 આસન કરે અખારા;
 દાસ દયો કે સો મરજીવા,
 પામે દેવ દુવારા અબધુ.

ભજન શબ્દ

અબધુ ખેલી ખેલ જમાયા;

સતગુરુસે ન મરમ પરખાયા

અબધુ. ટેક

ગ્યાન ધ્યાનરી બાજી માંડી,

રંગ રમતમાં લાયા;

સતગુરુ પાસા દીયા પ્રેમકા,

ખાંતે ખેલ મચાયા

અબધુ.

હયા ધરમને શિલ સંતોષ,

વૈરાગ્ય કાંકરી પાયા;

લીધો દાવ ઉરલાવ લગનરો,

હરખ શોક હરાયા

અબધુ.

પાંચ મળી પરીયાણે આળ્યા,

પાંચકું માર હટાયા;

પાંચ પચીસ હુવા પરાજ્ય,

જીતી નાથ સુખ લાયા

અબધુ.

અણુ વધ રમત રામ ભજનરી,

રમતાં રંગ ઉર આયા;

દાસ દયો સંત મળ્યા મુહાગી,

હરખી હેત લખાયા

અબધુ.

ભજન શબ્દ

અખધુ કોન ફકીરી કીની,
વિષય ઘેન તન આળસ નિદ્રા,
વામે સુરતી દીની

અખધુ. ટેક

ગ્યાન ધ્યાન મન માળા મેલી,
સુરત સાન નવ લીની;
ખાન પાનમાં ખેલ મચાવે,
ઉંઘ અજ્ઞાને ભીની

અખધુ.

અંગે ઓઢે શાલ દુશાલા,
મલમલ પેરે ઝીની;
મોઢે માતા મન મગરૂરી,
રસરેણી નહિં છીની

અખધુ.

દિનભર સોવે ખાવે દિનભર,
ક્રિયા કરમનાં કીની;
કહ્યો શબ્દ કાને નહિં લાવે,
જ્યુંં ઘટ ભીંતર તીની

અખધુ.

અખ હુશિયારી કર મન મુરખ,
અંતર છોડ આધીની;
દાસ દયો નિજનામ નિરખકે,
મગન રહો નિશદીની

અખધુ.

ભજન શબ્દ

અબધુ મગન ભયા મન મોરા,
સુરતી સાન શબ્દ ધુન લાગી,
જેસે ચંદ્ર ચકોરા

અબધુ. ટેક

શમ દમ સાધન સંત સમાગમ,
ચિત્ત ભયા એક ઠોરા;
મર્ણુ જન્મકી ગઈ ભરમના,
ભયા નાદ ધન ધોરા

અબધુ.

તખ્ત તેજ પર જલ મલ જોતી,
તારા ગણુ ઝક ઝોરા;
હુવા ઊભળા અજબ ગેબરા,
ટળીયા તિમિર ટોરા

અબધુ.

સતગુરુ શબ્દે ભઈ પરતીતી,
છુટા પ્રેમકા ફોરા;
લિંગ વાસના ગળી જ્ઞાનમાં
ઉદય ભયા હે ભોરા

અબધુ.

અબ નાં આણું કબુ ન જાઉં,
શબ્દે કીયા નિહોરા;
હયાનંદ નરભે પદ દાખે,
પાયા પ્રેમકા પોરા

અબધુ.

ભજન શબ્દ

સમજ સમજ મન ઘણું સમજલે. એરાહ
 પરથમ નામ જપું પરમેશર.
 રિધ સિધ મુક્તિ તણા દાતાર
 મુલ મહેલમાં વસે ગણેશા,
 લાલ રંગ દરશ્યા દિદાર પ્રથમ. ટેક
 નાભિ કમળસેં અડ્યા હંસરાજ,
 બંકનાડમેં કીયા પેસાર;
 ઊલટા દોર આકાશે સંધીયા,
 જલમલ નુર હુવો જણુકાર પ્રથમ.
 સુરતા બાંધો સેન શબ્દમાં,
 આસન અનભે હુવો ઉજ્યાર;
 ગરજે નાદ અખંડ ધુન લાગી,
 ઝરમર વરસે અખંડી ધાર પ્રથમ.
 કરણી કમાઈ કરે નર પુરા,
 સો પાવે સેજે ભવ પાર;
 મટી જાય જ નમ મરણુ નહીં આવે,
 અમર નામ પાયો પતીયાર પ્રથમ.
 સેન સનુરા મરમ મધુરા,
 શુરા થઈ ખેલે ખેલાર;
 દાસ દયાનંદ સંત સધીરા,
 સો પોત્યા સાહેબ દરબાર પ્રથમ.

ભજન શબ્દ (પરથમ નામ જપું—એ રાહ)

નજર કરીને ન્યાળ નેણલે.

નાથ નુરિજન હે નેરા;

ખબર દરી ખોળે ગુરૂગમથી,

મટે જનમ બંધન ફેરા.

નજર. ટેક

જ્ઞાન ગુરૂગમ શબ્દ ગોરાંકા,

જાઈ અગમ દીનાડેરા;

નુરત અગર પર હુવા નિશાના,

સુરત સેજમાં હોઈ ભેરા

નજર.

સોહં હંસો શ્વાસ ઉસાસે,

ખેલ રહ્યા ગંભીર ગેરા;

ઉલટા જાપે ભયો સોહંગી,

નિરખી ટળ્યા ભવ અંધેરા

નજર.

અનુભવ અંતર હુવા સતંતર,

માન મુવા ભેરા તેરા;

અનભે પ્રેમ પુરણ પદ પાયા,

અનંત ભાણ જ્યાં ઉજેરા

નજર.

ગ્યાન ગરિબી ધ્યાન ગોરાંકા,

ટળે પાપ અંતર ફેરા;

દાસ દયો દલ ભીતર ન્યાંળી,

સેજે હુવા અખ ગુલશેરા

નજર.

ભજન શબ્દ (રાગ ઉપરનો)

મેં હજુરી અહલ અમીરકા,
મજરા કરી મેરમ પાયાજી;
નિરખ્યા નુરનેણાં કે આગે,
રાજ ધ્યાનરા રંગલાયા મેંહજુરી.

નુરત નેનકી લગી નાથ શું,
સુરત શબ્દ મીલ ગુનગાયાજી;
અગમ સાન સોઈ સુગમ સમાજી.
અંતર અવિગત ઓળખાયા મેંહજુરી.

ઉલટા ખેલ અગર પર દેખ્યા,
ઓહંગ સોહંગ જ્યાં હદછાયા;
તરવેણીના જોયા તમાસા,
અમર પુરૂષ નજરે આયા મેંહજુરી.

નાભિ નરોહર ચડયા નિરંતર,
દ્વાદશમેં જઈ અટકાયાજી;
ઇંગલા પિંગળા કરે આરતિ,
સુખમસેજમાં ચિત્તધાયા મેંહજુરી.

મુળ માલમી મુળેં પાયા,
ઉલટ બંકમેં સમજાયાજી;
ઘેરો ઘેરો પાવ આકાશેં ધરીયો,
હરદિદાર હરદમ પાયા મેંહજુરી.

નાહ નિરંતર નરભેનાં નિશાન,
 તેજ તખ્ત અનહદદાયાજી;
 જલ મલ નુર અટળ ગુર દેખ્યા,
 દયાનાંહ સોઈ લવલાયા મેંહજુરી.

ભજન શબ્દ (પરથમ નામ જપું—એરાહ)

શબ્દ વિવેકી શુરા સનુરા,
 દેખી માયલાં નેણાં ઠરે; —ટેક

સુખના સાગર અંતર ઉજાગર.

પ્રેમનેમની પરખ કરે;

સતગુર શબ્દે સનમુખ ચાલી,

અવિગતકી ગત અંતર ધરે શબ્દ.

નુરત નિવેડા કીયા નામકા,

સુરતશબ્દકું જઈવરે;

શુન સેજપર ચડયા સતંતર,

આઠ પોર જ્યાં અમીઝરે શબ્દ.

નાભિકમળસેં નેડા લગાયા,

ત્રિકુટી મહેલ જઈ નુર ભરે;

ઠંગલા પિંગલા ઓર સુખમણા,

હીલ મીલ પીયુરે પાવપરે શબ્દ.

નાહ ઝાલરી બાજે નિરંતર,

રાગ છત્રિસે સુરકરે;

શ્યામ રાધિકા રાસ રમે તે,

દેખી દેવનાં કાજ સરે શબ્દ..

કરીયાના પુરા નહિં અધુરા,
શુરા થઇ મેહાન ચડે;
દાસ દયો બ્રહ્માનંદ ભરોંસે,
ભવસાગર દુઃખ સેજેંતરે

શબ્દ..

(ભજન શબ્દ (રાગ ઉપરનો)

મેં અલેકીયા પીર પછમરા,
સતરી ઝોલીમેં કાંધ ધરીજી —ટેક

પાંચ રંગકા લીયા કપડા,
શિલ સુતર માંહી ભરીજી;
પ્રેમને પડકારે ચાલી,

સારા શહેરમાં ખબર કરી મેં અલેકીયા..

પાંચ ફળીયાંમાં ધ પચીશ મેડીઉ,
નવે દરવાજા જોયા ફરી;

ચાર પાંચ માંહી ફરે જુગટીયા,

ધનકું મેહ્યા પરહરી મેં અલેકીયા..

ઓહંગ અંચળો સોહંચ ચીખીયો,

વિચાર વિભુતીમાં રીયો ઠરીજી,

દશમે જધને અલેક જગાયો,

ઝોળી હો ગઈ ખરેખરી મેં અલેકીયા..

એક અવાજ મુંને દીયો અલકરો,

લીયો અલેકીયે લગન કરીજી;

દાસ દયાનંદ ગુરૂજીને ચરણે,
 હવે ચોરાશીમાં નાવું ફરી મેં અત્રેકીયા,
 ભજન શબ્દ (પરથમ નામજપું એ રાહ)
 માન કરી મન મુઝો મુરખા,
 સાન ગોરાંકી ચૂકાને;
 સમજ્યો નહિં સતગુરૂ શબ્દમાં,
 હાણુ લાભમાં ઝુકીને માન કરીને. ટેક
 અંગ આળસને ઓર કુટિલતા,
 રહે મરજાદા મૂકીને;
 સાર અસાર અંતર નહિં પાયા,
 ગુણ દોષમાં ઢૂકીને માન કરીને
 કહ્યો અર્થકાને નવધારે,
 ફેરેઉવાટે ડુકીને;
 મોહ મોંઘો માન વટેરો,
 ગૃહી બુદ્ધ બહુ ટુંકીને માન કરીને.
 માન શિખામણ મન મેવાસી,
 ધરો ધરણ પાવ ધુંકીને
 દાસ દયો ઉર સંત સમાગમ,
 ભાવ પ્રેમ દયો બુકીને માન કરીને.

ભજન શબ્દ (રાગ ઉપરનો)

અલક નિરંજન મનકા મેરમ,
 હરદમ હુકમ ઉઠાવુંગા,

દોનું છોડ એક દેખ્યા સંતંતર,
અનભે અદલ જમાવુંગા અલક. ટેક

શિલ સંતોષકા કમર કઢોટા,
બવળા બંધ લગાવુંગા;
જ્ઞાન કબાન ગ્રહી કર માંહી,
દુર ગુણ માર હટાવુંગા અલક.

ધ્યાન ધિરજના માંડી મોરચા,
માન ગુમાન ડિલાવુંગા;
નામ નિશાન ધુરે વટ ભીંતર,
તનકા તિમિર નશાવુંગા; અલક.

અંહા સુરકા હુવા સમાગમ,
સુરતેં શખ્દ સમાવુંગા;
પ્રેમેં પાવ અગર પર માંડી,
નઉ મુની રાહ ચલાવુંગા અલક.

અણ વધ અંતર દેખ્યા નિરંતર,
અબનૈં આણું જાણુંગા;
દયાનંદ ગુરુ ઓવટ વાટે,
ઠીક કરી ઠેરાવુંગા અલક.

ભજન શખ્દ (પરથમ નામ જપું એ રાહ)
મનકા માલમ મુરશિદ મેરમ.
તનમાં તારમીલાવુંગા;
બાહર ભીંતર એક અલોકા,

પુરણ પ્રેમ પીલાવુંગા	મનકા. ટેક
વામ દાહના ચાંદ સુરકો,	
સુખ મણ સેજ દીલાવુંગા;	
નાદ નિશાણી નરભે પાઈ,	
સેજે સોહંગ ખીલાવુંગા	મનકા.
અનભે આસન પેઠ પીયાળે,	
ઉનમુની ગંગ ઝીલાવુંગા;	
અર્ધ ઉર્ધ ખીચ તેજ તમાસા,	
સુરતી નાદ મીલાવુંગા	મનકા.
ભયા ઉજળા અજબ ગેભરા,	
નુરે નુર ફીલાવુંગા;	
અનુભવ અંતર ભયા સતંતર,	
નુરીનામ કીલાવુંગા	મનકા.
સંત સમારામ કસણી કરણી,	
શમ દમ શોધી લાવુંગા;	
દયાનંદ અબ ભયા નિશંકી,	
અનુભવ ઉર સમાવુંગા	મનકા.

ભજન શબ્દ (રાગ ઉપરનો)

દેખ્યા મેં વૈરાટ વિશ્વંભર,	
છાંયા ખિંબ છવરાયાહે;	
અગમ અગોચર પુરૂષ અલંગી,	
નીજરૂપ નર ખાયા હે	દેખ્યા. ટેક

પ્રહ્લનિષ્ઠ ગુરુભેવ ભણાયા,
સેન મરમ સમજાયા હે;
અંતર બાહિર સોઈ સમાણા,
નામ નિશાની પાયાહે દેખ્યા.

જપતપ સાધન કામ નહિં જ્યાં,
સુરતી ખેલ સમાયાહે;
ત્રાટક મુદ્રા કરી નેનકી,
સનમુખ શામ લખાયા હે; દેખ્યા.

શ્વેત રૂપ ગગનમાં વીલશ્યા,
સો અંતર મુખ આયાહે;
નજર કરી નરભે ઉરમાંહી,
લાલ મુરત ચમકાયાહે દેખ્યા.

સતગુરુ મેરમ દેખ્યા નિરંતર,
અનહદ રાહ બતાયાહે;
દયાનંદ સુખ કહા બખાનું,
વાચ અવાચ કહાયાહે દેખ્યા.

ભજન શબ્દ (સમજસમજમન-એ રાગ)

મોજ હુઈ જખ મેરમપાયા,
અબમેરા મન નહિં ડરતા ટેક
અનભે ભાણુ ઉગ્યાદિલ ભીંતર,
તિમિર તનકા દૂર કરકા;
હુવો ઉજ્યાર અખંડવર ગરજ્યા,

સેજેસાન સમરતા

મોજ.

ગગન મંડળમાં ગેળી બેઠા,

ચાંદ સુરજ ફેરા ફરતા;

ઉલટ દોર સુખમ સુર સાધો,

નિરખી નાથ નેણું ઠરતા

મોજ.

પ્રિતમ પાયા હરહમ છાયા,

સેજે સોહંગ શ્વાસા ભરતા;

નાદ ઝાલરી નોખત ખાજે,

દેખી તેજ તિમિર ઝરતા

મોજ.

પુરણ પરખ્યા અંતર હરખ્યા,

સોનિયે અબ નધ ટરતા;

દયાનંદ ગુરૂ ભીતર પાયા,

મરણ જનમકા ભે હરતા

મોજ.

ભજન શબ્દ (સોઈ રામ સમરોરે-એ રાગ)

અવસર આવ્યોરે,

તું હેતેં હરિને જાણ;

મનકમ વચનેરે,

તમે પદ પામો નિરવાણ

અવસર. ટેક

કામ ક્રોધને માન મોહ તે,

હરદે કરશે હાણ;

શિલ સંતોષનાં બખતર પેરી,

કરણી કરો કબાણ;

રણમાં ઝુઝોરે,
તમેં શુરા થાઓ સુખણ
આશા ત્રપ્ના ભેદ ભરમના,
ખરા સોઈ ખુરસાણ;
ક્ષમા ખડગ કરઢાલ ધિરજકી.

અવસર.

મારી કરો મેઢાણ;
ખંડો ખંડ ખેલોરે,
થાઓ મરજીવા મેરાણ
મન મેવાસી મરીને મારો,
તબ્બેને તાણોવાણ;
અંતર ટાળો નેણે ન્યાળો,
ઓળખી દ્યો એંધાણ;

અવસર.

નુર નિહાળોરે,
કાંઈ ઉગે અનુભવ ભાણ
નેણે નરખો અંતર હરખો,
શબ્દ સેન પરમાણ;
નુરત સુરત ખીચ આપ નિહાળી,
ખોલ રતનની ખાણ;
દાસ દયાનેરે,

અવસર.

કાંઈ સતગુરૂ મળ્યા સેલાણ
અવસર.

ભજન શબ્દ (રાગ ઉપરનો)

દુનીયાં ડુખીરે કાંઈ એક પેટની પીર.

મનમાં નાણેરે કાંઈ જ્ઞાન ધ્યાનનેધીરદુનીયાં. ટેક

પેટ પીડ પરવરતી ઉઠી,
 ગરજ ગાંઠ બંધાણી;
 સ્નેહ શુભના ચુંકા આવે,
 બરણ પુરાઈ ઠેરાણી;
 વૈદ ન મળીયારે,
 કાંઈ ગધ સુખની શિર
 ત્રખ્તા ટાઢી ગાંઠ ઉપડી,
 ફડક અવિદ્યા અંગે;
 જલ ભાર મોટો જલહર,
 મોહ મહા દુઃખ સંગે;
 કદી ન જાતેરે,
 કાંઈ જ્ઞાન ગંગા નો તીર
 કુડકપટની કમળો જામી,
 નિંદા નાલિ લયકાવે,
 નળ બાદી માંધ હુંતું બેઠી
 સંશે શોક સભાવે;
 ભવ રોગ જામ્યોરે,
 કાંઈ રટયા નહિં રધુવીર
 હરહમ હકિમ વૈદ ગુરુ ધારો.
 મારો મન મુંઝારો;
 શિલ ચોખા કરણી ઉકાળો,
 કરીયા કરી મુધારો,

દુનિયાં.

દુનિયાં.

દુનિયાં.

દાસ દયાનેરે,
કાંધ ટાળી ભવની ભીર દુનિયાં.

ભજન શબ્દ (રાગ ઉપરનો)

ગાડે ચડીયારે કાંધ,
નરશુરા સતીયાર,
ભાવમાં ભળીયારે,
જઈ અમર ધામ આગાર ગાડે. ટેક

ઊધ ઉંટડો ઉમંગ ઉમાવો,
ધરમ ધોંસડું કીજે;
દયાદાન ધોરી જોડીને,
વિવેક વાટમાં લીજે;
દલમાં જોજોરે

કાંધ મન મેવાસી માર ગાડે.

પીંજણીયું તો પ્રિત રીતની,
તનકા તળાવા જાણુ;
પૈડાં પુરણુ પ્રેમનાં જ્યાં,
આરા અનુભવ ખાણુ;
હરદમ હોરોરે,

કાંધ નાભિ મધ્ય નિહાર ગાડે.

ધરી ગુડીયા ધિરજ ધારણા,
અન ભેધ સોટા અંગ;

પાંચ તાંતનાં કર્યા પાટીયાં,

બેઠા સાધ સુરંગ;

સતગુર હાંકેરે,

કાંઈ રાશ કરી એકતાર

ગાડે.

ક્ષમા તણા ખીલામાંજ જડીયા,

પાટી પુરણ નામે;

નરભેનાડાં બવળાં બાંધી,

સાયવીયું શુભ કામે;

માંછ બેસીનેરે કાંઈ,

પોતા દેવ દુવાર.

ગાડે.

ગુર ગમશ્રી ગાડું ઘડીઉં,

શબ્દ સેન સુતરીયું;

દયાનાંદ બેઠા મરજવા.

ભવંજળ પાર ઉતરીયું;

સમજ કરીનેરે કાંઈ,

પોતા પદ નિરધાર

ગાડે.

ભજન શબ્દ (સોઈ રામ સમરોરે, એ-રાગ)

વલોણું કીજેરે કાંઈ,

જ્ઞાન ગગન ગૌ દોય;

અમીરસ પીજેરે,

કાંઈ ગમકા ગોરસ વલોય

વલોણું. ૨૬

સ્નેહ સુ'થીઉં ગોળી ગરીબી,
રમતા રામ રવાયો;
ડેર દોરડાંદલનાં કીધાં,
નરભે નેતર લાયો;
ફેર કરીને રે કાંઈ,
જુગતે જતનમાં જોય

વલોણુ.

વરતી વલોવણુ સેજ સુંદરી,
મથન માન મોહ મારે;
છાશ આશ અંતરની મેલી,
અનુભવ માંખણુતારે;
વિવેક કરીને રે,
કાંઈ વિગતે વધારો હોય

વલોણુ.

નુરત સુરત દો તાવણુ જોડી,
બ્રહ્મ અગ્ન પરબ્રહ્મ;
લોભ લાકડાં માંઈ દીધાં,
લિંગ વાસના બાળી;
તત્ત્વ નિપાવ્યું રે જ્યાં,
નહિં એકને દોય

વલોણુ.

ધૃત અમીરસ નામ નિશાની,
ધોર નાહ ધુમાવે;
દયાનંદ વિરલા છે ભોગી,
બ્રહ્મ રસાયન પાવે;

અનભે થઇને રે કાંઈ,
ભે ભવજળની ખોય

વલોણું.

ભજન શબ્દ (કોઈ જગંદા--એ રાહ)

કોઈ પીવંદા રે કોઈ પાવંદા,
પ્રેમ તણો પરસાદરે

કોઈ. ટેક

ભાવ ભલાઈ ભક્તિ ભરોંસે,
તનમન રાખો ટેકા;
શમ દમ ધારે મન કું મારે,
આપેં લખે અલેકા

કોઈ.

સુરત સુવાગણુ શબ્દ સતંતર,
નુરતે નામ નિવેડા;

રેણી કરણી સેન ગોરાંકી,
અનભે અટલ અખેડા

કોઈ.

અમર ધારા સેત્ર ધારા,
વિરલા વાટ વખાણે;

સુખમણ સાધો આસણુ બાંધો,
ઓળખો આપ એંધાણે

કોઈ.

સંત સમાગમ સતગુરુ વચને,
કરીયા કાયમ લાવે;

દયાનંદ મન ભયા નિરંતર,
સો નહિં આવે જાવે

કોઈ.

ભજન શબ્દ (રાગ ઉપરનો)

કોઈ મારંદારે માન મોહ

દુરગુન રે કોઈ મારંદા

૨૬

માન બરાઈ મહા વિકટ છે,

કામ ક્રોધ પર જાત્રે,

ચિન્તા ચિતમાં તનકી વખના,

બિના અગન સેં બાળે

કોઈ મારંદા.

આશા અંતર કરે ઉપાધી,

ધરખા ભેદે અંગા;

નિંદા નરકે લઈને ચાલે,

મમતા પડાવે ભંગા

કોઈ મારંદા.

વિદ્યા અવિદ્યા ભાવ અનાદિ,

શ્રમના ભાન જૂલાવે;

ભવ સાગરની ભુલવણીમાં,

ઊંધે મુખ જુલાવે

કોઈ મારંદા.

કાયમ કટારી ભાવ ભક્તકો,

હિંમતને હથિયારે;

શબ્દ સેન પાખરીયા પેરી,

ખેલે રણ જુઝારે

કોઈ મારંદા.

નુરત મુરતકા ટોપ જંજરા,

કર સાધન સમશેરી;

દાસ દયાનંદ સંત સુરમાં,
 પાવે પ્રેમકી લેરી કોઈ મારંદા.
 ભજન શબ્દ (ગરવો દાતા ગિરનારીરે-એ રાહ)
 નીરખીને થયો ઉછરંગી,
 એવા સેજેં મળ્યા સરવંગીરે સરવંગી ટેક.
 સતગુરુ શુરાને હાલ હજુરા વારી;
 પરગટ પુરા બહુ રંગી એવા સેજેં,
 મુખના તો મુરાને નેન સનુરા વારી;
 અનહદ તુરારે અભંગી એવા.
 કાળ અકુરા જાય રે હજુરા વારી;
 ભાગે અધુરા મન રંગી એવા.
 દાસ દયાને ગુરુ બ્રહ્માનંદ ભેટ્યા વારી;
 પુરુષ પુરણ છે અરંગી એવા.
 * * * * *
 ભજન શબ્દ (ગરવો દાતા ગિરનારીરે-એ રાગ)
 શુનમાં રમીયા રાશ, એવા સતગુરુ,
 શુનમાં રમીયા રાશ ટેક
 એક એક ગોપીને એકએક કાનોવારી,
 વનમાં કરે છે વિલાસ એવા શુન.
 દેવિને દેવતા મોટા મુનીવર મળીયાવારી,
 નિરખી પુરણ થઈ છે આશ એવા.
 સુરતે સમાગમ અગમમાં રચીયોવારી,
 તરવેણી ત્રટમાં વાસ એવા.

દાસ દયાને ગુરૂ અલ્લાનંદ ભેટયા વારી,
નુસ્તે નિરખીયા નિજપાસ એવા.

* * *
ભજન શબ્દ (રાગ ઉપરનો) *

એ હવે મન હેરાણું રે હેરાણું રે,
પ્રિતમ પંડ પરમાણું હવે. ટેક
મુરત મનોહર સેજમાં ન્યાળી વાલા,
ચરણમાં ચિત ચોરાણું હવે.
આહું પોર મન રહે ઉદાસી વાલા,
મનકું મોહનમાં ઠેરાણું હવે.
ઘડી એક દલકું મારું ઘરમાં ન ગોઠે વાલા,
અંતર સુખમાં એરાણું હવે.
દાસ દયાનો નાથ નુરિજન વાલા,
અનભે અંતર પરખાણું હવે.

ભજન (રાગ જંગલો)

અખતો જીભલડીતું,
જપને નિરંતર જપ જપ અખતો. ટેક
સતગુરૂ શબ્દ સધા સમજાણો,
આણો અંતરમાં આપ;
સંત સમાગમ શુદ્ધ કરીને,
કાટ કરમરો પાપ પાપ અખતો.
જાનત નહિં જુગ દીશ જતનકું,
કયું ભટકત ત્રયતાપ;

જીવ ધરીકો ભેદ ધરીતું.

જાઈ ડોળાણો ડાપ ડાપ

અખતો.

અખ આનંદ આતમકો લીજે,

જ્યાં નહિં થાપ ઉથાપ;

શબ્દ સુરત દોય કરો સમાગમ,

મીલે સુખમણા છાપ છાપ

અખતો.

અગમ ઇશ સોઈ સુગમ સમાણા,

નેન સેન કરમાપ;

બ્રહ્માનંદ ભરપુરભર્યા સોઈ,

દયાનંદ આલાપ આલાપ

અખતો.

ભજન (રાગ જંગલો)

કયું મન મોજી મોજકરત,

તોય અજહુન આવી લાજલાજ

ટેક.

આવણુ જાવણુ ખોત હુઈ,

પણ એકન સરીયો કાજ;

આશા ત્રણા અંગ ધરીતું,

બન્યો કાળકો ખાજ ખાજ

કયું.

હિંચ નીચ ઓર જાતખરન સોઈ,

તેરો બનાયો સાજ;

જડ ચેતનકી ફેર કલપના,

ખાંધી તેં સવળી પાજ પાજ

કયું.

અખતો મન અમન તેં હોજ,

રીઝ રીઝાવો રાજ;

શિલ ક્ષમા રૂઢયા બીચ ધારી.

તોડ કલપના દાજ દાજ

કયું.

ઔર ઉપાધી ત્યાગ કરી,

તું સમજ લે સંત સમાજ;

સત શબ્દ ચિતવનમાં રાખી,

લે જરણાની ઝાજ ઝાજ

કયું.

અગમ અગોચર અલક પુરૂષ,

સોઠ બ્રહ્માનંદ ભવભાજ;

દયાનંદ દિલયાદ કરી,

ધરે ચરણ કમળ શિરતાજ તાજ

કયું.

ભજન (રાગ ઉપરનો)

અબતો મન ભરમજરે;

ભજલે આતમ રામ રામ

અબતો. ટેક

આહ અનાદિ એક નિરંજન,

વ્યાપક જલથલ ઠામ;

સતગુરૂ શબ્દે સેન કરીને,

નિરખો નિરંતર નામ નામ

અબતો.

સાધન શિલ સંતકી સેવા.

ધરો ધારણ નિજ ધામ;

અવર બેઠ સખ દૂર કરીને,

શુદ્ધ સ્વરૂપે શ્યામ શ્યામ

અબતો.

અનંત રૂપ ઔર કળા અનુપમ,
ચિદાનંદ નિષ્કામ;

અરસ પરસ અંતર કે માંહી,
ઓહી પરખો નિશાળમ જામ

અખતો.

માન મોહ ઔર કામક્રોધસખ,
તજી કરો આરામ;

દયાનંદ દિલ દરીયા માંહી,
પાયો અમુલખ દામ દામ

અખતો.

ભજન (રાગજંગલો)

અખતો વરતી મેરી,

લગી સત ગુરૂ કે સંગ સંગ

અખતો. ટેક

ડોળ તમાસા દૂર ભયાહે,

દેખી શ્યામ સુરંગ;

અટળ અભંગી નુર નિહાળી,

ઉર ઉપજ્યો ઉમંગ ઉમંગ

અખતો.

શબ્દ સુનાઈ ચરણ સુખદાતા,

હર કીયો સખ દંગ;

નિજનંદ નિજપદમેં નિરખ્યા,

નાતાં નિરમળ ગંગ ગંગ

અખતો.

શિલ સમાગમ સંતની સેવા,

સાધન સાધ્ય અભંગ;

પ્રેમ નેમ રૂઢયા બીચધારી,
 પાયા પરમ અરંગ અરંગ અખતો
 અખનાવું ઓર કબુત જાવું,
 સદા રહું નિજઅંગ
 દાસ દયો દલ ભીંતર દેખો,
 આપેં રહ્યા અનંગ અનંગ અખતો.

* * * *

ભજન (જનમુખસેં સિયારામ ન ગાયા. એ રાગ)
 ભજમમ રામ રામ રંગ લાઈ,
 આ અવસર તેરો જાત સવાઈ ટેક
 સંત સમાગમ સમરણ કરલે;
 ધરલે ધ્યાન સદા મનમાંઈ;
 નિજપતનામકા કરલે નિવેડા,
 સોહંગ શબ્દમાં સાન લગાઈ ભજ.
 આશા ત્રણા છોડે કલપના,
 અપના આનંદ ઉરપાઈ;
 નિજનંદ મગન દિનરાતી,
 શુદ્ધ સ્વરૂપ સદા મુખદાઈ ભજ૦
 રાગ અરૂ દેષ તજેરે અંતરકો,
 કેવળ પ્રેમ રૂઢે રંગ છાઈ;
 અરસ પરસ પરિબ્રહ્મને પરખો,
 નિરખો નેણામાં નજર ઠેરાઈ ભજ૦

જડ ચેતન સખદ્રષ્ટિ પદારથ,
 બીન સમજે વામેં સુખન થાઈ;
 દયાનંદ બ્રહ્માનંદ સંગમાં,
 મગન હુવા મન લે લાઈ

ભજ૦

* * * *

ભજન(જનમુખસેં સીયા રામન સમર્થા-એ રાગ)

હરદમ હીરા બે હરદામાં;
 ઝવેરી બીન કોન પરખ કરેરે ૧૬
 પ્રેમનેનેમ નિરંતર નરખો,
 હરખેં હરિરસ ઉરધરેરે;
 નેન સેન સતગુરૂ ચરણમેં,
 પુરણ પરમાનંદ ભરેરે હરદમ.
 શબ્દાતિત શબ્દમાં દેખ્યા,
 લેખ્યા સખમેં હે સખસે પરેરે;
 નેડા દૂર કહ્યુ નહિં તાકું,
 તાકું ત્રિભોવન તનમાં વરેરે હરદમ.
 ભાવરૂપ સતસંગરસના
 વિવેક વિચારે મતિ હંસ હરેરે;
 રાગ અરૂદ્ધેપ કહ્યુ નહિં હોવે,
 કાળ બચાવી દુર કરેરે હરદમ.
 સમજ્યા સોઈ સદાનંદ માણે,
 જાણે નિરંતર નેન ઠરેરે;

દાસદયો બ્રહ્માનંદ ભરોસે,
આવાગમણથી નાહીં ડરેરે

હરદમ

ભજન (રાગ ઉપરનો)

દેખીરે મન તેરી ચતુરાઈ,
કરકર ફીર પસ્તાઈ મરેરે

ટેક

જે બિધ લેખ લખ્યાકયું જાવે,
લાખ જતનસેં નાંઈ ટરેરે;
ભોગ કૃતિકો ભોગકર છુટે,
તું વામેં કયું ખેદ ધરેરે

દેખીરે.

સુખ દુઃખ ભાવ અનાદિ જગમેં,
કાઠોધ સંગદોજ ફરેરે;
હરકો નામ કબુના કીનો,
મિથ્યા ભાનકર આપ ડરેરે

દેખીરે.

ભોર તોર અજ્ઞાન અવિદ્યા,
કરી અભિમાન સોમાંઈ પરેરે;
સેવા સમરણના કછુ કીનો,
ત્રિવિધ તાપમાં આપ જરેરે

દેખીરે.

અખ કરલેતું સંત સમાગમ,
પાય પ્રભુ અંગ અંગ ફરેરે;
દયાનંદ અખ ભયે નચિંતા,
આતમ અનભે ઉર વરેરે.

દેખીરે.

ભજન

(જન મુખસેં સિયારામ ન ગાય-એ રાગ)

કૃત્ત્વેન ક્રોધી નિંદક પૈશુની;
પંચમ જાતિ ચંડાળ કહાવે ટેક,

ઉનકો સંગ કબુનાં કીજે,
સો પાપી નરકે લઈ જાવે;
વામેં જાતિ અતિ કરનીકો,
ઔર ચારસો અધમ કહાવે કૃત્ત્વેન.

હે મન સુરખ માન હરીને,
શિદ્ધ મરે ઔર કયું લલચાવે;
ધર્મ્મ સંત સમાગમ છોડી,
નીચ ગતિમાં જઈ લટકાવે કૃત્ત્વેન.

અબ મન સાધન શિત્ત સુજશમાં,
ભક્તિ કરી ભગવંત મનાવે,
દાસ દયો કે સો બડ ભાગી,
તજ દુર ગુણ અભે પદ પાવે કૃત્ત્વેન.

ભજન

વિરા મારા વિગતેં વિચારીયે હાં;
ઉરપર ધારીયેંજી.

ટેક.

આજરે અનોપમ દેશમાં,
રંગભર રમીયા રેણી;
સંબંધ મળ્યો સાચા શામશું,
દરશ્યા તખત તરવેણી

વિરા.

શબ્દુના માંડ્યા મોરચા,
નુરતે બેયારે નિહાળી;
તાર મળ્યો ઉણ લોકમાં,
સનમુખ લાખી છે તાળી

વિરા.

મનરે માન્યું મેરામથી.
સેજે હુવેરે દેદારા;
આનંદ વળ્યો ઉલટી લેરનો.

જળમળ નુરરે અપારા

વિરા.

ભાવરા ભોગી બણે પ્રેમનેં,
નેણે નરખે નોધારા;
દાસ દયો બ્રહ્માનંદને,
બણે સભ ઘટ ચોધારા

વિરા.

ભજન

વિરા મારા અવગુણ ટાળીએ હાં,
શુદ્ધ નિહાળીયેં જી;

દેક

આતમ વિલસ્યા આ દેહમાં,
સોઇ સખ ઘટમાં સમાણા;
ગુણ વિભાગ વિવેકથી,
વિરલા વિગતેં કમાણા

વિરા.

મનરે ફરેરે મેહાનમાં,
ચિતવે સકળ સંસારા;
વિચાર વીના વિસમેં નહિં,
સમજે સમજણ હારા

વિરા.

શબ્દે સમાણા રે સાયબો,
નુરીજન નુરતે નિહાળો;
હંસ ગતી હરદે ધરી,
માયલા અવગુણ ટાળો

વિરા.

સતરે અસત જોણે શોધીયું,
ઉન મુની તરવેણી તીરા;
હાસ દયાનંદ હાખવે,
શુરા થાઓ સધીરા

વિરા.

ભજન--(મારવાડીરાગ)

સાધુ ભાઈ દેખો ગેબરાગોલા,
સોઘ મરમ કોઘ સાધ વખાણે;
શિવશંકર ભોલા,

સાધુભાઈ દેખો ગેબરા ગોળા ટેક

ચડી અસમાન ધ્યાન કર દેખ્યા,
હરદમ કરે હિલોલા;
નુરત સુરત સેં હુવા સમાગમ,
સુન સેજ હિંડાલા

સાધુ.

ચાંદ સુરજ દોનું હુવા એકઠા,
સુખમણ ઝાકમ ઝોલા;
નવલખ તારા જ્યોત જલામલ,
પ્રાણ પ્રિતમ અનમોલા

સાધુ.

મજરે મલીયા મનકાં મેરમ,
પિંડ બ્રહ્માંડ માંહી પોલા;
નેન સેનસેં નેડા નિહાળ્યા,
પરખ્યા પ્રેમ પટોલા

સાધુ.

દાસ દયોદલ ભીતર ભેદુ,
બ્રહ્માનંદ અણુતોલા;
મનકા માલમ મજરે મલીયા,
ઠળીયા તિમિર ટોલા

સાધુ.

ભજન

કોઇ સેલ ફાકીરા ખેલે સધીરા, સર્વગી ધર ચોધારા	ટોક.
અજબ ખેલ એક રચ્યો દોરંગી, પાંચ પચીશ દસ હે બારા, વહાંસે ચેતન શહેર જગાયા, આપ અલંગી રેવે ન્યારા	કોઈ.
ત્રવેણી ધર તાર મીલાવે, શબ્દ સેન સુખમણુ દારા; ઓહંગ સોહંગ દોઇ દોર ઉલટીયા, શુન નાદ હુવા ઝણુકારા	કોઈ.
ધાજે મેઘ જ્યાં વીજ ચમુકે. હીરા લાલ ચમકે તારા; અર્ધ ઉર્ધ્વ એક હુવા અચંબા, બીના મુરજ જ્યાં ઉજ્યારા	કોઈ.
ધીરો પાવ કોઇ ધરે સેલાની, અમરનામ સચરા ચારા; મટ બાય જનમ મરણુ નહિ આવે, પાવે ફુલ કિરતારા	કોઈ.
દાસ દયો દેદાર દેખલે, હરદમ હો હુશિયારા; મેર છાપ મેરમઝી લાગી, હોઇ ગયા ભવસેંપારા;	કોઈ.

ભજન

મેર કરી ગુરૂ મરમ ખતાયા હોજી,
 સત ગુરૂ હે સુખદાયા,
 દીન દાસ પર દયા કરીને,
 અમર નામ ઓલખાયા ટેક
 શબ્દ સુધારસ સાન કરીને,
 પ્રેમ નેમ નરખાયા;
 હરશું હેત લગનસેં લાગી,
 ભાવ ભરોસેં પાયા મેર કરી.
 આવી લેર અંતર અજવાળાં,
 તનકા તિમિર મટાયા;
 સાચ જુઠકા હવા નિવેડા,
 સત્ય શબ્દ ચિતલાયા મેર કરી.
 તુર્યાતિત શબ્દમાં દેખ્યા,
 ઉન મુનિ અધર ઠેરાયા;
 નુરત સુરતસેં રાહ નિહાળી,
 હરદમ તાર લખાયા મેર કરી.
 બ્રહ્માનંદ ભરપુર ભર્યા છે,
 નેન સેન સમજાયા;
 દયાનંદ દેહાર કરીને,
 આવાગમણ અલસાયા મેર કરી.

ભજન

દરગે દરશ્યા દેશ દીવાણુ,
 જ્યારી ચલે પ્રાધારી આણુ ૨૬.
 મુળ પાવ પાતાલે મંડીયો,
 મુળ ધર દીયા મેલાણુ;
 હેતેં હરદમ ચડ્યા હિંડાળે,
 પ્રાણ તણે પરિયાણુ દરગે.
 શબ્દ સેન મુરત સેલાગી,
 આંદ સૂરજ આગેવાન;
 અણી અગર પર તાર અગમરા;
 મુખમણુ પ્રગટયા ભાણુ દરગે.
 હુવા ઉબલા નુર નેમકા,
 ગરજ્યા નાદ નિશાણુ,
 ઉલટા ખેલ અંતરમાં સોજ્યા તો,
 પ્રગટયા પ્રિતમ પ્રાણુ દરગે.
 બ્રહ્મ ભરોસો આયો ઉરમેં,
 વાંકું પ્રેમે ક્રીયો પરમાણુ;
 દાસ દયાનંદ કરે વંદના,
 નિજનંદ નિરવાણુ. દરગે.

ભજન (આરાધી)

પ્રેમે પ્રેમ પયોનિધી પ્રિછવો હાં,
નિર્ગુણ નાથને રીઝાવોજી

હે મનહંસા મનને મતે નવ જાંઘરે માણી
શબ્દે હાલે સોઈનર શુરા રે.

હે મન હંસા સતની પાવડીએ
ધીરો પાવ ધરીએ

પાછા ન પડે સોઈ નર પુરારે પ્રેમે

હે મન હંસા જુગરે ગયા

વીરા આણે દેશ રમતાં

ઉન દેશ વાટ નીયાળોરે

હે મન હંસા વાટેને ઉવાટે

તને વસમી વળગશે.

હૃતેરેં હરીને સંભારોરે પ્રેમે.

હે મન હંસા મોટા પરવત માંધ

ઘેરી ઘેરી નદીઓ

આરોરે જોડને ઉતરજોરે.

હે મન હંસા ભેને ટાળીને

તમે અભે થઈ ચાલો

અગવા શબ્દ ગુરના કરજોરે પ્રેમે.

હે મન હંસા નુરત નિગમને સુરતા અગમ હે

સુગમ સાન સેજે મેળારે.

હે મન હંસા ત્રિકુટી તાર અગર પર માંડવો
ભાવેરે થાજે ગુરૂ ભેળારે પ્રેમે.

હે મન હંસા અરસ પરસ તમેં અમર ધર આવો
દાવો રે ચુકાવો ભવના દુઃખનોરે
હે મન હંસા દાસ દયાપર દયા કરીને
લાવેરે લીધો બ્રહ્માના સુખનોરે પ્રેમે.

ભજન

મેડી ખુબ બની રંગ મેલ,
જામેં જમી અસમાનરો ખેલ,
પાંચ થાંભને પચીશ થાંભલી,
અધર માળ જમેલ;

ટેક

નુરત સુરતકા તાર લગાવી,
ચડે કોઈ વિરલા છેલ

મેડી.

સાતુ મોલ પર સજી કચારી,
હીરા લાલ જડેલ;
નિરાકાર નર માંઈ બિરાજે,
બેઠક બહુ રંગેલ

મેડી.

કાયર નરનું કામ નહિં,
સુર ચલે સઉ પેલ;
દઈ ઇંકા નિજ દેશ પોચ્યા,

વળી ન આવ્યા વેલ

મેડી.

સત શરનાં સતગુરનાં લીને,
સેને સુખમ ઠરેલ,
હયાનંદ ગુર પ્રહ્લ ભરોંસે,
અમર નામ વરેલ

મેડી.

ભજન (જયો તું વરજ-એ રાહ)

જયો હંસ રાજ, આદ્ય પુરૂષ અખંડ અવિનાશ,
વરલા સંત કરે વખાણ;
અનભે તખત આતમ પદ પાયા,
મરજવા થઈ ચડે મેરાણ જયો. ટેક
જયો હંસરાજ, હીરા ખાણ ઝવેરી નર ખોલે,
પુરા પરખે વેદ પુરાણ;
શબદ ચોટ ચોટ ગુર ગમકી,
સેંને ચડીયા સાધુ સુજાણ જયો.
જયો હંસરાજ, શિલ સંતોષ શુન વર વાસા.
અનભે થઈ પોત્યા નિરવાણ,
અંતર મેટ નિરંતર ભાળે,
નરભે નામ તણા નિશાણ જયો.
જયો હંસ રાજ, મારી મોહ કપટ ઉર કાઢે,
પ્રેમી જનનાં એ પરીયાણ;

હું પદ હારીને રહે હનુરી,
તનની કાઢે તાણો વાણુ જીયો.

જીયો હંસ રાજ, રેણી રાખી આવે મેદાને,
કરમાં કરડી લીયે કબાણુ;
દાસ દયો સોઠ સાધ સનુરા,
અનભે પદની કરે ઓળખાણુ જીયો.

ભજન (જીયો તું વરજી-એ રાહ)

જીયો સોદાગર, અવધ કરી આવ્યો આબુગમાં,
ઉલટો આવી ભરીયો ભાર;
સત ધરમકા સોદા ન કીધા,
માલ કમાલ ન કર્યો વેપાર જીયો.

જીયો સોદાગર, જીણુ ભોમ આયા સોઠ ભોમ જાણુ,
સેન શબ્દ લઈ પોતો પાર;
મન મુસાફર મેરમ જોગી,
સેજેં ખેલે નામ ચોધાર જીયો.

જીયો સોદાગર, માલ વોરી વખારે ભરજો.

કુડકમાલનો તજો પસાર;
નામ નાણાં કીજેં સવાયાં,
ભાવ કરીને ભરો ભંડાર જીયો.

જીયો સોદાગર, અનભે ખાણુ, આતમ ધન મેળો,
શિલ સંતોષ રાખો રખવાર,

મનકા મેરમ મજરો કબુલે,
ચેતન થઈને કરો સંભાર જીયો.

જીયો સોદાગર, હાણુ લાભ હરખ ઉર હારો
માન મોહને રાખો ઠાર;
દાસ દયો નિજ નામ સંભાળી,
વિરલા સંત પોચ્યા નિજ દાર જીયો.

ભજન (લખમા માલીની ચાદરનો રાગ)

અખધુ ઘટ ખોળે તંત સાર ભાઈ
ખોળ્યા વીના કેમ પામશો,
એવો અંધર ખેલ નિરધાર અખધુ. ટેક

હરદમ છાયા અટળ અન્નયા,
અનભે રૂપ રણુકાર ભાઈ;
સોહંગ સોળે સાધવાંરે,
તમે' નિરખો નેણલાં મોઝાર અખધુ.

તુર નિહાળો નિરંતર ભાળો,
ઉન મુની હોઈ ઊજ્યાર ભાઈ;
અરધ ઉરધ ગેબી છાઈ રીયારે,
સોહંગ પરાસે' પાર અખધુ.

અમર વરસે અખંડિત ગરજે,
વિજ કરે ચમુકાર ભાઈ;

દેખ્યા અચંબા આકાશમાંરે,
તરવેણી ને તાર અબધુ.

રેણીના રાતા કરીયાના માતા,
હેતેં થયા હુશિયાર ભાઈ
દાસ દયો દલને દાખવેરે,
એવા ગોવિંદ ગુણના ભંડાર અબધુ.

ભજન (લખમા માલીની ચાદરનેા રાગ
અબધુ મત કરનાં અભિમાન.
જખતું ભૂદયોરે આપકું,
ત્યારે થયો ખેભાન. અબધુ ૦ ટેક

ગર્ભવાસમાં બહુ દુઃખ પાચો,
ત્યારે ભજતો ભગવાન ભાઈ;
સો પલ ચુક્યો તું પ્રાણીયારે,
પછેં હાથે થાવું છે હેરાન. અબધુ ૦

નર તનં પાયા હરિ ન ગાયા,
તું નિપટ થયો છો નાદાન ભાઈ;
જાણ્યા નહિં જુગદીશનેરે,
જ્યારી ગઈ પુરવની સાન. અબધુ ૦

અખ હુશિયારી કર મન માયલા,
ધરલે અંતરમાં ધ્યાન ભાઈ;
નુરત મુરત નેણા ખીચમેરે,

તમેં સેજે ચડો અસમાન. અબધું

આસન સાંધો મુલકું ખાંધો,

મગન કરો ગુલતાન ભાઈ;

ગરજે અનહદ ગેબરારે,

તેને પ્રેમેં કરો પરમાન. અબધું

પ્રિતમ પાયા આનંદ આયા,

સંતરે મળ્યારે મુબ્બન ભાઈ;

દાસ દયો દલને દાખવેરે,

અખંડ અનુભવ જન. અબધું

ભજન (રાગ ઉપરનો)

અબધુ હો રહી અનભે વધાઈ હો હો જી,

અબ મન સમજ સમજ હરખાઈ. અબધું ટેક

અટળ વૃક્ષ અમર વાકી છાયાં,

સેસ શાખ મુખદાઈ હો હો જી;

પ્રેમ નેમરા ફળ ફુલ લાગ્યાં, તો,

હંસા યુગ યુગ ખાઈ. મેરે અબધું

ધરા મગનમાં સરોવર ભરીયા,

ધારા અમીરસ આઈ હો હો જી;

મન અનળ પંખી ચડીયા મુમેરે,

નરભે નેખમ ઠેરાઈ. મેરે અબધું

મન મરજવા ભર ભર પીવે,

ભાવ ભરોસેં પાછ હો હો જ;
 આવી લેર હુવા ઉજ્યારા,
 સેજેં હુધરે સવાઈ. મેરે અબધુન

માંડયો પાવ ત્રવેણીને ધોરે,
 રેણી રંગ ઉર લાઈ હો હો જ;
 દાસ દયો વરલા સંત વેધુ,
 તો નેનેં સેન સમાઈ. મેરે અબધુન

ભજન (એક સખી આવી કરી-એ રાહ)

પુરા ગુર પરખ્યારે,
 અંગડામાં ઉમંગ કરી;
 નેણુમાં નરખ્યારે, પરિબ્રહ્મ પ્રેમતો ભરી,
 એવા પુરા ગુર. ૮૬

સતરે શબ્દની સાન કરી મારી,
 અળગી કીધી છે બ્રાંતરે;
 આતમ રામની હુઈ એળખાણી.
 જેમ પ્રગટી પુનમની રાત.
 સોળે કળા સરખોરે ચિતડામાં
 રીયો છે ઠરી પુરા ગુર.

ઉમંગ અંતરમાં આવ્યો અનોપમ,
 મારે સઘળે ઉગ્યા છે સૂરરે;
 તિમિર હતાં તે ટળી ગીયાં,

એવાં નખ શીખ પ્રગટયું નુર.

અહો નિશ અમરરે,

શબદે રીયો જરણા જરી

પુરા ગુર.

આદરે હતા તે અખહી પાયા,

છાંયા નવ ખંડ માંયરે;

અધિક ન્યુન તો નાવે નજરમાં,

શામળીયાની છાંય

નુર તેથી નિહાળ્યારે

સુરતા વર સુંદર વરી

પુરા ગુર.

અમર અતિતા મારી સેજમાં સમાણા,

પ્રિતમ પ્રાણ આધારરે;

બ્રહ્માનંદ ગુર પુરણ મળીયા,

ત્યારે ક્રીધા ભવજળ પાર.

દયાને ઓધાયેરે,

કુબુદ્ધિને કાઢીપરી

પુરા ગુર.

(ભજન (રાગ ઉપરનો))

સનમુખ આવી મળીયારે

સેજલડીમાં મેરમ ગુર;

આનંદ ઓધ વળીયારે,

તિમિર સરવે ગયુરે પડં.

ટક.

સાધરે સમાગમ સજરે કરી,

જઈ વિહ્વલ વરને રેશરે;

તમે રમો જઈ ઘેર તમારે,
અમે રેશું વાલ્મીકી દેશરે,
રંગ ભર તેથી રમશુરે,
અવર વર નઈરે વરં

સનમુખ.

નાથજી નિરખ્યા નવલે જોખન,
રસીયો રસની છે ખાણરે;
પ્રિતે પ્રેમરસ પીધું પિયુથી તો
મટગઈ તાણો વાણ,

જાણ મુને આવીરે,

શામળીયાને જોઈને ઠરે

સનમુખ.

જ્યારે જોઈ ત્યાં પ્રભુજી પરઠીયા,

જીવન જીગના આધારરે;

નરત કરે છે ને રહે છે નિયારો,

ઠિતો તરવેણીને તાર.

નેણથી નરખ્યારે.

ભવજળ હવે નહીં તો ફરં

સનમુખ.

પ્રેમરે પનોતી હુઈરે હરીથી,

હવે મદમાં ફરં ચકચુરરે;

દાસ દયો કે દિલકે સીતર,

પ્રહ્લાનંદ ભરપુર,

સમજીને સમાવ્યોરે,

શખ્તાતિત શખ્દે વરં

સનમુખ.

ભજન

ભજમન ભવ ભંજન ભેહારી,
 જાડી કળા અનોપમ ન્યારી ટેક
 શિવ સનકાદિક સકળ દેવમુની,
 સોપદ રહે ઉરધારી;
 પિંડ બ્રહ્માંડ સકળ ઘટવાસી,
 સો મત ભુલ ગેમારી ભજ મન.
 જાડો નામ સકળ સુખ દાયક,
 જન્મે જન્મ અવહારી;
 સો નિજ આતમ આધ મીલ્યો શડ.
 તોપણ હોત ખુવારી ભજ મન.
 સાધન સાધો અંતર આરાધો,
 ખાંતે કરો ખરારી;
 સેન શબ્દ ગોરાંકા લઇને,
 ઉતરો ભવજળ પારી ભજ મન.
 કપટ કુટીલતા તજદે મનવા,
 હોજ સતકા ચારી;
 દાસ દયો કે સો મરજવા,
 ખેલ ખેલ ખેલારી ભજ મન.

ભજન

સંતો મનસા પણ મતવારી
 વાકું જીતે કોઇ સંત ખેલારી ટેક
 મુરી નર મુનિજન દેવ અરૂ દાનવ,

સકળ ઉસે દેહધારી;
પંડિત રાજ પેલા ઉસીયા
રૂંચત કોન ખિચારી સંતો.

જળ ચટકા સાપણુકા લાગ્યા,
ચડ ગઈ વિષય ખુમારી;
ઉંચ નિચ ઓર કાળ કરમેં
ભટકત હે ભવ ભારી સંતો.

ભાવ ભક્તિ ઓર સંત સમાગમ,
કબલુન ઉરમાં ધારી;
હરિ નામમાં ઘેન વસાવે,
આખર કરે ખુવારી સંતો.

સત શબ્દકી કાકી કરલે,
ગુરુ જ્ઞાનની કારી,
દાસ દયો કે સંત નિજ જ્ઞાની,
ઉનસેં સાપણુ હારી સંતો.

ભજન

કાયકું મુરખ મન હોત હેરાની, કાયકું. ટેક
નામ નિશાના છોડ દીયા,
મન આપ ફરત અભિમાની;
સંત ચરન ઉર કબલુ ન લાવે,
ભાવ ભટકત નાદાની કાયકું.

સાહસ દૂડ ઓર કપટ કુટિલતા,
 નિશ દિન રહે ભટકાની;
 હરિ ભજનમાં હારી બેઠો,
 નિકટ ભયે જમરાની કાયકું.

અબ શિખામણુ માન મન મોરી,
 અંતર ટળે ઉભરાની;
 હાસ હયો કે ભજ નિજ આતમ,
 જમકી ટળે ડરાની કાયકું.

ભજન

હિલ સમજાવો અપના રામ ગુન ગાયકે;
 રામ ગુન ગાયકે,
 ગોવિંદ ગુન ગાયકે. દિલ્લો ટેક

મનુષ્ય તન આતમ મુખ પાયો,
 મુરખ ગમાયો આયકે;
 સાધ સંતકો સંગ ન કીનો,
 ઉલટ પડ્યોરે ફસાયકે. દિલ્લો

ધરાધન સંપતકે સાજ,
 અંત નહિં સહાયકે;
 માન મોહ મગરૂર ફીરો,
 ક્યાતો દેખાવો મુખ જાયકે. દિલ્લો
 આપન મુઝા રામ ન બુઝા,

આંધ્યા બોજ પુરાયકે;
 દરદ ન જાને નિંદા ઠાને,
 મારતો સહોગે જમરાયકે. દિલ૦

કર સંગત હરિ ગુરૂ સંતકી,
 સુદલ કરો કમાયકે;
 દાસ દયો દલ દેખ સાહેબો,
 નરભે નિશાન બજાયકે. દિલ૦

ભજન

સાધુ ભાઈ સેજે રમેસો ફકીરા,
 જ્યારી ધારણ ઘટે મન ધીરારે. ટેક
 અનભે ઉદાસી આશરે નીરાશી,
 હરે સકળ મન પીરારે. સાધુ૦

ધીરજ ધ્યાન જ્ઞાન ગુરૂ ગમકી,
 સેન શબ્દ કર તીરારે. સાધુ૦

મનકું માર મેરમ ધર આવે,
 જ્યાં ગરજે નાદ ગંભીરારે. સાધુ૦

નુરત મુરત દો ઉલટ ચલાવે,
 સેજે ચંદેરે સુમીરારે સાધુ૦

દાસ દયો બ્રહ્મ સાગર માંહી,
 સમજ લયો અખ થીરારે. સાધુ૦

ભજન (રાગ ઉપરનો)

અખધુ સોઈ જોગી મન ભાવેરે,	
જ્યારી સુરત અમર ઘર આવેરે.	ટેક
થીરતાકો આસન ધુણી ધિરજપી,	
પ્રેમકી પાવડી લગાવેરે.	અખધુ૦
કરીયા કમંડળ સતકર ચીપિયો,	
મનકી માળા ફીરાવેરે.	અખધુ૦
સેલી શિંગી શિલ સંતોષકી,	
ગગન મંડળ ગરજવેરે	અખધુ.
ચાંદ સુરજદો એકણુ ઘર આણે,	
અનહદ નાદ ગુડાવેરે	અખધુ.
નુરત સુરત દોય જુગતસેં સાથે.	
સેજેં પછમ ઘર પાવેરે	અખધુ.
દાસ દયો બલહારી જોગીયનકી,	
રણું કારે રંગ લાવેરે	અખધુ.

ભજન (જોગીયાસોધ)

અવધુત સોઈ અટલ અસ્થાનારે,	
રેવે ઉદાસી બાવોમન મસ્તાના	ટેક
ખમીયા ખાખ ધરી શિર અંગેરે,	
અનભે આસન રહેરામ રસરંગે	અવધુત૦

જુગત જડાલે લંગોટ લગાવેરે,
 પુરવ ચડી બાવો પછમ સમાવે અવધુત
 શસ કર સાધન પ્રેમ પછેલારે,
 અરધ ઉરધમાં ધ રમે અકેલા અવધુત૦
 હાસ હયો કે ગુર જ્ઞાનમાં પૂરારે.
 સોહંગ શબ્દ લઈ ખેત્રે હજુરા અવધુત૦

ભજન (નાથ કેસેં ગજકો બંધ છોડાયો) એ રાગ.

નાથ મેં ચરણ તુમારે આયો,
 અથ અનેક છાંયો અભિ અંતર
 કપટી કુટીલ કહાયો નાથ મેં૦ ટેક
 ગૌઆહણ સંતન હિત કારન,
 ભય હરનામ ધરાયો;
 વેદ ધર્મ રક્ષા ઉરધારી,
 નરહરી રૂપ ઠેરાયો નાથ મેં૦
 અજમેલ અધમ જગમાંહી,
 કબ ગુનકા ગુન ગાયો;
 સોટરો જબનામ તુમારો,
 તબ નિજભુવન પડાયો નાથમેં૦
 આધો નામ ગજરાજ પોકાર્યો,
 પહરજ ભાડુ તરાયો;

ગીધ વ્યાધ અહલ્યા આદે,
અનાયાસે સુખપાયે।

નાથમેં૦

એ સખ અધમ આપ જગતારણ,
સખકું મોક્ષ દીવાયે;

દાસ દયો પ્રભુ નામ બટોહે,
સોમોઘ ચિત્ત બસાયે।

નાથમેં૦

ભજન (નાથ કેસેં ગજકો બંધ છોડાયો૦) એરાગ

નિપટ મન કયું ડોલત મનમાંઠ,
તોકું સુજત હે કે નાંઠ

નિપટ૦ ટેક

કેશવ કિરતન કાનન ધરીયું,
કરીયું નૈંમન ઠાઠ;

હેત કરીને હરિનૈં ગાયા,
અંતે ગયો અલપાઠ

નિપટ૦

હાથેં કરી હરિ અરથે ન આપ્યું,
તિરથ પગ ના ભરાઠ;

મુખેં કરી પ્રભુજશ નહિં ગાયો,
સો એજે દેહ ગુમાઠ

નિપટ૦

નયન કરી હરિરૂપન ન રખ્યો,
મન નહીં માન હટાઠ;

સુકિત સાધન કબુના કીનો,
સેજેં ભયો નરકાઠ.

નિપટ૦

અબ મન સાધન સંત સમાગમ,
અંતર કર ઓળખાઈ;
હાસ દયો પ્રભુ નામ જપીલે,
ભાવેં હોત ભલાઈ.

નિપટ૦

ભજન (રાગ ઉપરનો)

અપલ મન તજદે કુટીલતા નડારી,
વામેં કે તે ગયે ભવહારી
કુડ બોલેનેં કરી કુટીલતા,
માન શક્યો નહિં મારી;
ધન પરાયું હરે હરામી,
ઉમર એમ ગુજારી

૨૬

અપલ૦

મહાબલી રાવણુ સમનાહીં,
શિવકી કૃપા ભઈ ભારી
સિયા હરનમેં મતિ ભરમાની,
આખર ભયો ખુવારી

અપલ૦

દેવાધિશ ભયેકામ આધીના,
તાકત ગૌતમ નારી;
સહસ્ર ભંગ લીયો અંગ ઉપર,
રોવત દુઃખ પોકારી
વાલી મુવો વણુ મોત ઉઠાવી,
વેદ મરજાહ વિસારી;

અપલ૦

નિજબંધુ તરિયા હિતકારન,

તુરત ગયો બલધારી

ચપલ૦

માન શિખામણુ લુણુ હરામી,

ભજ ભગવંત સુખકારી;

દાસ દયાનંદ નાથ કૃપાળુ,

છોડત ભવ ભેટારી

ચપલ૦

ભજન (નાથ કેસેં ગજકો બંધ છોડાયો) એ રાગ

મનશું માની બેઠો મારું.

નાથ તુમ કબ વૈશ્વવ કહાએ,

સો મોઈ વચન સુનાએ

નાથ૦ ટેક

જુઠા બોર ભીલરી બીનલાઈ,

સો પ્રભુ પ્રેમસુપાએ;

ઉંચ નીચ જાતી અભિમાના,

સો નહી ઉરપેં લાએ

નાથ૦

આચાર કહામેં કહું કુરમાકા,

નહીં ઘોએ નહિંનાએ;

પાવ પનોયાં રાંધન બેઠી,

ખીચ ખુશીસેં ખાએ

નાથ૦

નીચબરન શીવરી એક દાસી,

તાકે ભુવન સીધાએ;

રૂપી મંડળકી આરત સુનકે,

નીર નિરમલ કરાયે

નાથ૦

ભગ્ત નરસૈયો નાતનાગરી,

જ્ઞાતી બહાર કરાયે;

રૂપ ભંગીકો આપેંલીનો,

સંશે શોક મીટાયે

નાથ૦

અધમ ઓધારણુ બિરહ તુમારો,

વેદ પુરાન બતાયે;

દયાનંદ પ્રભુ પ્રેમ પરાયન,

સુર મુનિજન ગુનગાયે

નાથ૦

ભજન (રાગ ઉપરનો) એ રાગ.

પ્રભુ તુમ કબહી ભયાહો આચારી,

સો અચરજ મોઘભારી

પ્રભુ૦ ટેક

પાંડુ જજ ક્રીયો પરી પુરણ,

પાતળ જુઠં ઉપારી;

રૂપી વાલમીકને ઘરમાં બોલાયે,

જાત બરન બુધટારી

પ્રભુ૦

જાત ચમાર ભયે રોઘદાસા,

વાક્રા સેવા સુધારી;

શાલીગ્રામ થઈ રહે ઘર ભીતર,

જળ બીચપ્રિત પસારી

પ્રભુ૦

સેન ભગત કારન પ્રભુ પોતે,
નાઇ ભયા ગિરધારી;
રજસ્વળા વેશ્યા એક દાસી,
હાર લીયોહે મોરારી

પ્રભુ०

અસે અપનો બિરદ સંભારી,
ભાવ પ્રેમ ભયે ભારી;
દયાનંદ પ્રભુ આદિ અંતમે,
ભજનકે હિતકારી.

પ્રભુ०

આખખા.

મુરખ મન મેલ અંતર આંટી,
સંસારમાં ખેલ જાને ખાટી. ટેક.

કરમ ભરમનાં કાઢોને કોકડાં,
મોરે થાયો માટી;
શિલ સમશેર લઇ ચાલો સમરમાં,
કાળ નાંખો કાટી. મુરખ०

બુદ્ધિનાં બખતર દાલ ધિરજની,
સાથે પ્રેમ પાળાની પાટી;
કાળ કોધને મારી હટાવો,
તોડો આવાગમણ વાટી. મુરખ०

કાયર નરનું કામ નથી,
રમે શુરા તે શિર સાટી;

માથું મેલીને ચડે મેદાને,
ત્રોડે ત્રખાની ત્રાટી. મુરખ૦

નરભે નામના ચડાવો વાવટા,
ત્રેરી નાંખોને વાટી;
દાસ દયો કે કોઈ આપું ન આવે,
કુંકે જાય ફાટી. મુરખ૦

ચાખખો.

ખેલીડા આવી મોસમને જાણ,
વાવ્યા વિના આવે ખેતીમાં હાણુ૦ ટેક.
ત્રેહની વાદળી વરસે વિચારથી,
વૈરાગની વીજ વખાણ;
અણગળ મેઘ તો ઉડ્યા અંતરમાં,
મનનું કરી મંડાણ. ખેલીડા૦

શિલ સરોવર મુરતા સરિતામાં,
પ્રેમનું પુર પરમાણ;
લોહ લગનના ઉઠે અતીશે,
વરસે એમ વરસાણ. ખેલીડા૦

ધરમ ધરામાં કરવા વાવણીયાં,
કણ કરણીના આણ;
પ્રેમ પડામાં પોંખો પ્રિતેથી,
ઉમંગે થાય ઉગાણ. ખેલીડા૦

હયા દાતરડી ખાંતેથી ખરપો,
રેમનું રાખી રખાણુ;
ભેદ ભ્રાંતિનાં કાઠો ભરંઠીયાં,
નુરતે કરો નિંદાણુ.

બેલીડાં

એમ મોસમ લીયો લગનથી,
ભાવથી કરો ભલાણુ;
દાસ હયો કે પ્રભુ નામ નરભેની,
ખાંતે ભરજો ખાણુ.

બેલીડાં

ચાખખો.

બેલીડા ઉઠો ઉતાવળા થઈ,
વાવણીયાં જોડો ખેતરમાં જઈ
કરણીના કણ તમે લીયો મોંઘેરાં,
તન મન નાણાં દઈ;
ધરમ કરમના ધોરી જોડી,
વાવો અનુભવ ચોરણી લઈ.

ટેકાં

બેલીડાં

અમર નામની ચોળ પાડો,
કરો સુરતા શેઠા પર સઈ;
વાંદ અંતરનો કાઠો વિવેકથી.
ખોટનું ખાલું નઈ.

બેલીડાં

અનભેના અંકુર ઉગ્યા ખેતરમાં,
ધિરજને ઢુઢણે વઈ;

કુડકપટનાં કરજે પારવણાં,
મન રખવાળે રઈ.

બેસીડાં

પ્રેમનાં પોંખીયાં લણે પ્રિતથી,
ખખર ધણીને કઈ;
હાસ હયો કે એમ કીધી કમાઈ,
નેને ભવની ભાવડ ગઈ

બેસીડાં

ચાખખો.

મન તું હાલસ મોંઘેરો થઈ,
ઘર તારું ગયુંને ઓશરી રઈ
આતમ સાધન આવડ્યું નઈને,
વળગ્યો વિષયમાં જઈ;
સાધુ પુરૂષનો સંગ ન કીધો,
પછે મુજગી મુડી ગઈ;

ટેકો

મન તું

અસતમાં મુવો જઈ અથડાણો,
સતમાં સમજ્યો નઈ;
કહ્યા વચનમાં કાન ન માંડે,
શીયો કુબુદ્ધિમાં કાન દઈ.

મન તું

પરમારથમાં પાછો પડેને,
હાલે ઉભેલા લઈ;
અવિદ્યામાં શીયો ફરે ચોરાશી,
જેમ ગાડાનું પછ.

મન તું

વારે વારે તને શું સમજાવું,
 માની લે અંતરમાં સઘં;
 દાસ દયો કે તમે રાખો રદામાં,
 આતમ અનુભવ થઈ.

મન તું

ચાખખો.

મુરખ મન ધર સમુજું જાશે,
 ઘણડકો ઘોળે દિવસ થાશે.

ટેક૦

મારું મારું કરી મરી જાશે રે,
 અંતે અટકાશે;

વસમી વેળાના હાલે વંટાળીયે,
 પછે માર જમનો ખાશે રે.

મુરખ૦

માતપિતા ને કુટુંબ કબીલા,
 ઇતો આવી બેઠાં આશે;
 તુલસી ગોખરને ગોપીચંદન,
 ચોથું ગંગા જળ પાશેરે.

મુરખ૦

હાય હાય કરશેને હૈયું પીટે,
 મુખે રોણું રૂડું ગાશે;
 કાંધે ઉપાડીને કરશે કાચલા,
 પછે નદીયે જઈ નાશેરે.

મુરખ૦

સોગ પાળેને એનું કાઢે મુંવાળું,
 સૌ ખરખરે જાશે;

દાસ દયો કે એમ દેહ ગુમાઇ,
પછે અંતે પસ્તાશેરે.

મુરખ૦

આખખે

દુનીયાં દુઃખમાં મઘ ડુલી,
હરિનું નામ ગયો ભુલી.

ટૅક૦

માયાના મદમાં ફરે મસ્તાનો,
નેં મનમાં રીયો છે પુલી;
આવ્યા અવસરને જાણ્યો નહિ,
પછે રત ગઈ છે ઉલી.

દુનીયાં૦

ગરબ વાસમાં જઈ ગુંથાણો,
અધવચ રેતો ખુલી;
કાલ કરાર તો અલગો કીધો,
પછે આખર ગયો રૂલી.

દુનીયાં૦

મૃત વીત દારા સગાં સ્વારથનાં.
અંતે ધુવર ધુલી;
મનખા દેહનો મરમ ન જાણ્યો,
પછે, વાત ગઈ છે ખુલી.

દુનીયાં૦

માન શિખામણ લુણ હરામી,
અવસર લેને તુલી,
દાસ દયો કે મન ભજે ભુદરને,
અંતે ભકિત કપુલી.

દુનીયાં૦

ચાબખો

ઓળખી લે આતમા તારો,
 છતી બાજી શિદ્ધને હારો ટેક.
 ગર્ભવાસમાં પ્રાણિ જઈ ગુંથાણો,
 ત્યારે દીધો તો કોલરે પ્રાણિ ત્યારે૦
 આંચા આવ્યા પછી ભૂલી ગયો.
 હવે ઉલટા કાઢે છે બોલ
 અવિદ્યામાં જ્યોત્ષ્ણું ભૂલી,
 ડાપણ તારૂં ભય છે ડુલી ઓળખીલે૦
 આજકાલ કરતાં ઉઠી બહુ છે,
 પડયું રેશે ધન ધામરે પ્રાણિ પડયું૦
 અંતકાળે તારો કોઈ નથી,
 મુત બંધુને વામ.
 પરાણે પકડી જશે,
 પછે પસ્તાવો થારો ઓળખીલે૦
 મોહ માયામાં મુંઝાઈ મુવો,
 ઓળખ્યા નહિં આતમરામરે પ્રાણિ ઓ૦
 સંત સેવામાં સહીજથ્થો,
 પછે અંગમાં ઉપજ્યોકામ
 નરકમાં જ્યોતું ચાલી,
 મનુષદેહ પામ્યો ખાલી ઓળખીલે૦

હવે કહું છું હું હેત કરીને
તુંધરહરિનું ધ્યાનરે પ્રાણિધરહરિનું ધ્યાન
દયાનંદકે આ અવસરમાં,
પદ પામો નીરવાન.

નિશ્ચે કરી નામને ટેરો,

મટી જાય કાળનો ફેરો ઓળખીલે

કારાયડા રાગની બેત

આશક લાઉં અત્તમેં, જેખપી થઈ વ્યાખાક,
માથુક મેખુમ મોજમેં, શુરાંતાથીએ છાક;
હિત જન જ્યોં પાક, ઇઆ દેશી ઉન દેશ જા. ૧
ધમે ધુણી ધ્યાનજી, આસ અંગિઠી જર,
ગુસ્સો કરે હરામસેં, મન મોતાજી માર;
કલમેં હુવો કરાર, ઇઆ દેશી ઉન દેશ જા. ૨
તલક નુર જહુરકી, આશક ઉર સમાય,
કલીખ કલેજ કાઢકે, પરકી કરે ભત્તાય;
દીયેં લાવું લે લાય, ઇઆ દેશી ઉન દેશ જા. ૩
મરી મટી થઇ વીયા, સચ્ચા સામત શુર,
કફર કલમા કટારસેં, માર કીયે રણ દુર;
હકેં રહે હજુર, ઇઆ દેશી ઉન દેશ જા. ૪
સચ્ચા બંદા સાંઠકા, જે હકેં રહે હજુર,
નેકી બદી સમજકે, તજે અંતર જે દુર;
સો સામત રણશુર; ઓ આ દેશી અગેવીયા. ૫

મોજ મોખત માત્રીકજી, બધન બાજી ઓર,
 આહું પોર અલમસ્ત હે, નેકી નિવાજનં જોર,
 રહેનાં દુજી ઠોર, ઓ આ દેશી અગેવીયા. ૬
 સાધ સુહાગી શુરમાં. ભજતુ જી ભંડાર,
 આશક માશુક મોજમેં, આહું પોર ગુલજર;
 પાકો હુવો કરાર, ઓ આ દેશી અગેવીયા. ૭

કાફી

મજરા કરો મેરમકા, પ્યારા દલ તું,
 મજરા કરો મેરમકા;
 ભેદ તો મીલે ગુરૂ ગમકા. પ્યારા દલ ટેક.
 મજરા કરીને મુરશિદ મનાવો,
 લાવો લીજત રસ રંગકા. પ્યારા દલ.
 આશક અમીરિ અદલ અદલાજી,
 ખોજ પકડ હરમકા. પ્યારા દલ.
 સુરત ચલાવો પિયુસેં મીલાવો,
 પાવો પીયાલા પરેમકા. પ્યારા દલ.
 હાસ હયાનંદ પ્રદાનંદસે,
 આવે આનંદ અગમકા. પ્યારા દલ.

કાફી

દેખો તમાસા એહી ઘટકા,
 પ્યારા મન દેખો તમાસા એહી ઘટકા;
 ખેલ તો ખેલોને ઉલટકા. પ્યારા મન

અમર અલેકા ઘટમાં બિરાજે,
 દાર લગાવો જોસેં નટકા. પ્યારા મન૦
 નામ નિરંતર નિરખો નિજાતમ,
 પરખો પુરણ પ્રેમ પટકા. પ્યારા મન૦
 શિલ સંતોષ ઓર સંત સમાગમ,
 સાર શબ્દ સુખ છટકા. પ્યારા મન૦
 દાસ દયાનંદ બ્રહ્માનંદસે,
 ખેદ ટર્કા ભવ ખટકા. પ્યારા મન૦

કાફી

સાંધ મન મુસાફર આયો, સાથે દેહ અમુલખ લાયે;
 જામે નામ નળીકો પાયો. સાંધ મન૦ ટેક.
 બાંધી કમર ને ચલ્યો વિદેશે, નેકી નામ ધરાયો;
 તનકી તોપાં દમકા દાર, સેલ સેતાન હટાયો.

સાંધ મન૦

અનભે હોકે ગયો મહાબનમેં, વેરી ધાવ લગાયો;
 જ્ઞાન ગરિબી શબ્દ ગલોલા, ભવકો પુરજ ઉડાયો.

સાંધ મન૦

મેરી તેરી માન ગુમાનાં સો, ફેગટ ફેર ખવાયો;
 હરદમ હિંમત લાઉં અલક્ષમેં, ખાંતે ખેલ મચાયો.

સાંધ મન૦

કરી કમાઇ સાવ ચરનકી, નેનેંસેન લખાયો;
 દાસ દયો કે દિલ દરવેશી, નુરેં નુર જમાયો,

સાંધ મન૦

કાફી

સૈયાં મોવન મોહ લગાવે, મારી સુરતેં ઓર ન આવે;
 સો સુરત મનોહર ભાવે-સૈયાં મોવન૦ ટેક
 પીત ધસન ઓર શ્યામ કમલ મુખ, શોભા સરસ ધરાવે;
 કાનુમેં કુંડળ બાંધ બાબુ બાંધ, શિર મુગટ ઝલકાવે. સૈયાં
 આવત દેખું એહિ નટવરકું, તખ દિલ મોરો હરખાવે;
 આહું પોર લગી એ સુરત, મનકી ભાન બૂઝાવે. સૈયાં
 દિનભર મુખ ન આવે ભૂવનમાં, તનમાં નાચ નચાવે;
 કુળ કુટુંબમાં મન નહિં લાગે, નજરે એ હરશાવે. સૈયાં
 હરદમ એહી રમે હજુરે, સો મોહી અધિક મુહાવે;
 દાસ દયાનો નાથ નિહાળી, સુરતે શામ સમાવે. સૈયાં

કાફી

મુસાફર આજ પ્રભુસે,	
કરલે અંતરમાં પ્રિત	મુસાફર૦
હરખ કરીને હરિવર સાથે,	
પરખી કરો પ્રતિત;	
ભાવ કરી ભણ્યેં ભગવાના,	
સમજ પુરાની રીત.	મુસાફર૦
વ્યાપિ રહ્યો સો જલ થલ માંઠ,	
પુરાણ ભયે જગમીત;	
સેહંગ સેન મુઘા સમજની,	
શ્યામ સમાયા ચિત.	મુસાફર૦

સો પદ પાયા વે ગુરૂ ગમથી,
 આતમ તત્ત્વ અજીત;
 દાસ દયો સો સાધન પાઈ,
 ભવસેં ભયો અભીત. મુસાફર.

કાફી

મનશું માની બેઠો મારું,
 મનકા માન્યા તેરા નહિં;
 તું વૃથા કરે સો ખારું. મનશુંં ટેક
 જો દેખો સોઈ વિનાશી,
 અવિનાશી આડુ ખારું;
 હલકા ઘોખા દુર કરો તો,
 અંતરમાં ઉજીયારું. મનશુંં
 હલકે દર્પણ મુખડાં દેખો,
 નરખ પરખ નોધારું;
 શુન શિખર પર સતગુરૂ બેઠા,
 તાસેં કરો વેવારું. મનશુંં
 મેલોને આંટી થાઓને માટી,
 ખેલો ખેલ ખેલારું;
 મજરે મલશે મનકા મેરમ,
 રામ રતન ધન પ્યારું. મનશુંં
 અવર ઇરખા મનની મેલો,
 ખેલો સ્વરૂપ ચોધારું;

દાસ દયો બ્રહ્માનંદ ભરોસે,
બન મગે ભવકે તાર. મનશુંં

કાફી (ગિરનાર મેં દાતાર) એ રાગ.

મુસાફર હો બનાં હુશિયાર,

મનકું મારી લાવું લગાવો

ભાવુ બ ભંડાર.

મુસાફરં ટેક

કોટ વંકા કાંગરાને, સાંઠ રમે ચોધાર;

નિરખી લે તું નુર નિશાના, પલમાં પાવો પાર.

મુસાફર.

સતકા સોટા ધરો બગલમાં, હિંમત બ હથીઆર,

લોભ મોહકું મારી હટાવો, પાકો કરો કરાર.

મુસાફર.

તનકા તિર શબ્દકા ભાલકા, કરિયા કરડી સાર;

બજન બડાકા હુવા ગગનમેં, રામ નામ રણુંકાર.

મુસાફર.

મે બંદાહુ ઓઠ નામકા, સો મેરા સરદાર;

દાસ દયો અબ હુવા નિશંકી, સંત ચરન બલિહાર.

મુસાફર.

કાફી

મુસાફર મોખત બ પ્યારા, મુસાફર મોખત બ પ્યારા;

હક ધણિ સેં રહે હજુરી, મેબુખ મત વારા.

મુસાફર. ટેક

લાઉં જનજી લગી નુરમેં, અંતર ઉજવારા;
અદલ કરી છે એક અલકમેં, સાહેબ ચોધાર.

મુસાફર.

બાંગ નિવાળં ઓર ઈબાદત, આશકબ આરા;
મેર ધણીજી હુઈ સતંતર, કલમેં ફિરતારા.

મુસાફર.

કફર કલીબા છોડકે, ખોલે કીલફ કીમારા;
સાચ બુઠસેં ન્યારા સાંધ, દેખે દેદારા.

મુસાફર.

શમ હમકા હુવા સેલાની, દુનિયાં સેં ન્યારા;
દાસ દયો કે સોઈ ફકીરા, નિત નિત ગુલબારા.

મુસાફર.

પ્રભાતિ (બેબનમાંરે દિવાની કાયા) એ રાગ.

તારી માયાનો તુંજ ધણી છો,

શીદ થઈ અમારી લારે રે. ૨૬૦

ભેળી રહીને કરે જુદાઈ, મીઠી થઈને મારેરે;

અપણ સવણું ડોળી નાંખે, બેઠી અંગીઠી બરેરે. તારી

માંડ કરીને મન સમજાવું, વચમાં ધીંગાણું ધારેરે;

જ્ઞાનધ્યાનમાં ગોથાં ખાવારે, વણુમેતે લઈ મારેરે. તારી

કહીયેં તોયે કાને ન માંડે, ઉલટી આવે ખારેરે;

મુઝો દઈ માંઈ બેઠી બોલે, કાણુ આવે ત્યાં વારેરે. તારી

આદિ અંતમાં છઉ તમારો, પ્રભુ છે તારણ હારેરે;
હાસ દયો પ્રભુ ઉર વસે, ભવદુઃખ નિવારેરે. તારી.

પ્રભાતિ (રામ ઉપરનો)

પ્રાત સમે ગુણ ગાધયેં ગુરના,
આનંદ ઉરમાં આણીરે. ટેક,

ગુર વિના શુદ્ધ જ્ઞાન ન આવે,
નરભે નવ થાય પ્રાણીરે;
સંશય શોક કલ્પના મનકી,
ગુર વિના દુખની ખાણીરે. પ્રાત૦

ગુર મળે તો ત્રિવિધી ટાળે,
સત અસત લીયે બાણીરે;
વિવેક વિચારનું રૂપ બતાવે,
ટાળે ચોરાશીની ધાણીરે. પ્રાત૦

ધિરજ થઇને ગુર સેવા ઉર ધારો,
ખોલો અનહદ વાણીરે;
કાળ કરોધને દૂર કરીને,
ચિત લીયે ચરણમાં તાણીરે. પ્રાત૦

શિલ સંતોષને સેજમાં વરતી,
દાણ ન માગે દાણીરે;
હાસ દયાનંદ પ્રહ્લાનંદ ભરોસે,
પદ ખેલે નિરવાણીરે. પ્રાત૦

પ્રભાતિ (રાગ ઉપરનો)

ભોર સમે ભવ તારણ ભોળો,
પુજે પ્રેમ કરીને રે. ટક

વાધાંબર પીતાંબર છાજે,
એઠા ધ્યાન ધરીને રે;
દેખત એસો રૂપ મનોહર,
કાળ રહે છે ડરીને રે. ભોર.

ભાલ તિલક કેશરનું કીધું,
અંગે વિભુત ભરીને રે;
ભાવ સહિત કોઇ ભજે ભોળાને,
નાવે જન્મ ફરીને રે. ભોર.

સેવક સારૂ વૃષભ ચડીને,
જઈને દળે છે ચરિને રે;
દાસ દયા પર દયા કરો તો,
પોએ ચરણ હરિને રે. ભોર.

પ્રભાતિ (રાગ ઉપરનો)

રામ ભજનમાં રાતા માતા,
સો વિરલા મન ભાવે રે, ટક.

આહું પોર એક નામ અમલમાં,
મસ્ત થઈ ગુન ગાવે રે;

અનુભવ તત્ત્વ તનમાં ન્યાળી,
આનંદ ઉરમાં સમાવે રે. રામ.

શિલ સમરણી કરમાં ધારી,
ધ્યાન ધિરજ મન લાવે રે;
અનભે આસન વિવેક વિભુતી.
પ્રેમ પીયાલા પાવે રે. રામ.

અડગ ઉમંગ અલક ધર જાગી.
સુરતી શબ્દમાં ધાવે રે;
સેજ શિખર પર નામ નિશાના,
અનહદ ધુન સુનાવે રે. રામ.

અંતર ટાળી નિરંતર રહેવે,
સાધન સેન લખાવે રે;
દાસ દયાનંદ હંસ હરિજન,
મોઘ મુરતમાં આવે રે. રામ.

—:૦:—

પ્રભાતિ. (રાગ ઉપરનો)
હે મન મુરખ માન તજીને,
ભજ વૃજરાજ નિત ભાવ કરીરે. ટેક.
જન દુઃખ હારન ભગત ઓધારન,
જુગ જુગ અવતાર ધરિ રે;
ભોમિ ભાર ધરમ હિત કારન,
પ્રગટ ભયે ગોકુલ હરિ રે. હે મન.

સંત સમાગમ કર મન માયલા;
 પ્રેમ રસાયણ ઉર ભરી રે;
 કામ ક્રોધ મદ લોભ તજીને,
 કરો ભક્તિ ભવ નાવે ફરી રે. હે મન.
 ધર હરિ ધ્યાન ગોવિંદ ગુન ખાયલે,
 કર સુકીર્ત અવ જાય જરી રે;
 જનમ મરણ સંકટ ફેર નાવે,
 લે નિજ નામ જમ રે છે ડરી રે. હે મન.
 એ શિખામણ માન તું મેરી,
 પલ પલ પ્રભુને ચરન પરી રે;
 હાસ હયો દુઃખ જાય સમુળું,
 પાય પ્રભુ અંગ અંગ ડરી રે. હે મન.

પ્રભાતિ (રાગ ઉપરનો)
 કેમં થયો મન તું અભિમાની,
 શિદ્ધ મરે મોહ હાંસીમાં. ટેક.
 ઉમર ખોઈ વિષય વિલાસે,
 નવ મયો ગંગા કાશિમાં;
 કરસેં દાન પુન્ય નવ કીનો;
 મયો જગતની હાંસીમાં, કેમ.
 સ્નાન ધ્યાન ગુરૂ જ્ઞાન ન પાચે,
 ભટકયો ભોગ વિલાસીમાં;

આવ્યો એવો ગયો ઉવાટે.
 ભવ દુઃખ પાપ ચોરાસીમાં. કેમ.
 સાધન શિલ મુજશ નવ લીનો,
 અટક્યો અવિધાની આસામાં;
 ભાવ કરી ભક્તિ નવ કીધી,
 મુવો માયા દુઃખ ખાંસીમાં. કેમ.
 હવે કહું બે હાથ જોડીને,
 યરખો પુરણ પ્રેમ પ્યાસીમાં;
 દાસ દયો ગુણ ગાઈ ગુરના,
 રહો નિજ જ્ઞાન હુલાસીમાં. કેમ.

પ્રભાતિ (રાગ ઉપરનો)
 બજોરે મન જગત બળમાં,
 ક્યું મુતો પગ તાણીરે. ૮૬
 એ નર તન એજે શઠ ખોયો,
 બેઠ જગતની કાણીરે;
 તન ધન આજસ ઓર કુટિલતા,
 વામેં મતી લોભાણીરે. બજોરે.
 માનત નાહીં વિધિ વચનકું,
 ઉલટ મોહ ઘેરાણી ર;
 હરિ મારગમાં હિંમત નાણે,
 ખાન પાન જમરાણી રે. બજોરે.

જે સુખ જ્ઞાન ધ્યાન સમજવો,
તો કહે સખ હમ જાણીરે;
માન ગુમાન ધરી ઉર અંતર.

નિશ્ચિન મતિ મુંઝાણી રે. જાગોરે.
એ શિખામણ માન મનોહર,
અંતર કરો ઓળખાણી રે;
દાસ દયો સાધન ગુણ સંપન્ન,
સો ગયે પદ નિર્વાણી રે જાગોરે.
પ્રભાતિ (રાગ દુખો)

પત બાના તણી રાખ શ્રી રામજી,
આ કઠણ કહીનુગમાં સાર લીજે;
જેસો અપરાધ તો પાર નહીં અમ તણો,
બાનું જાણી પ્રભુ વાર લીજે. પત ૦ ટક
અધમ ઓધારણ નામ હરિ આપનું,
દીન બંધુ વળી તુંજ કાવે;
સો પ્રભુ કોપથી મારશો સંકને,
શું શિર પાગ પ્રભુ તુંજ આવે. પત
વજનું દુઃખ જેઠ ગોવરધન તોળીયો,
પીધો દાવાનળ ગોપ કાજે;
સાયર જંગીયો ભાર પીઠે લીયો,
તે હવે મંદને કેમ દેખી લાજે. પત-

અધમ અજ્ઞમિલ આપે ઓધારીયો,
 ઠીમર ગીધને વ્યાધ જેવા;
 તેમ પ્રભુ મુજને કેમ નથી માનતા;
 છેએં તેજ તમે જાણો તેવા પત

બળશું દાખવું અબળા અંગથી,
 નિરબલમાં બલતે નાથ તારું;
 દાસ દયાને જાણી નિજ દાસમાં,
 બિરદ સંભારી પ્રભુ કીજે વાર પત

પ્રભાતિ (રાગ ઉપરનો)

સાંભળો અરજ પ્રભુ અપ્રુધ અજાણની,
 હવે પોકારી કહું વાત છેલી;
 નિતિ મરજદ તે છે સદા આપની,
 તે હવે જાય છે માન મેલી સાંભળો. ૨૬

વદ મરજદને મૂઢ માને નહિં,
 ધરમ કરમમાં ઢોંગ જામ્યા;
 વાર વેલી કરો વાત વહી જાય છે,
 દુઃખ ઉભાં થયાં સુખ વામ્યાં સાંભળો.

નિત્ય કર્મો તણો નાશ કિજને થયો,
 ક્ષત્રિ નિજ ધર્મની ભાન ભૂલ્યા;
 કરમ નાશી ગયાં મેઘ માઠા થયા,
 એમ પરજ સહુ દુઃખ કુલ્યા સાંભળો.

ન્યાય નિતિ મઠ રાજ હરખારથી,
 અનિત્ય અધર્મ ત્યાં વાસ કીધા;
 ઇષ્ટ ઉપાસના અળગી એણે કરી,
 પાપના થોક તે એમ લીધા સાંભળો.
 સલીલ શ્રોતા થયા વક્તા બહુ ભાતના
 વાંચે પુરાણ સત શાસ્ત્ર આવે;
 શુદ્ધ સાધનથી તત્ત્વ સમજ્યો નહિ,
 આપમાની આડો વાદ લાવે સાંભળો.
 એમ આ બુગમાં ફંદ બહુ ઉપન્યા,
 તમ વિના તેહને કોણ ટાળે;
 દાસ દયો પ્રભુ આપ કિરપા થકી,
 ત્રિવિધ નાપને તુરત માળે: સાંભળો.

પ્રભાતિ (રાગ ઉપરનો)

ચેત મન પ્રાણિયા ચિત શરને કરી,
 ધર હરિ ધ્યાન નિજ રૂપ બાણી;
 માન મૂકી પરં દલ ખોળે ખરં,
 સોળે સ્વરૂપને પ્રેમ આણી, ચેત. ૨૬
 પાર પરમેશ્વર સકળ ઘટમાં રહે,
 હોય ગુરૂગમમાં મુખ ખાણી;
 નિત્ય નરભે કરી અનિતને પર હરી,
 તને દુર્ગુણની કર્મ કાણી ચેત

કુસંગ કુટિલનિ આશ ઉરમાં તજે,
હરખે શોક તે મેલહાણી;
લકિત ભગવંતની કરો શુભ ભાવથી,
બાંધે ગુરૂ જ્ઞાનની ગાંઠ તાણી ચેત.

સાધન સિધ કરો શબ્દ ઉરમાં ધરો,
શિલ સમરણ કર વિમળ વાણી,
શમ દમ ચોકીયે મન બાંધો સદા,
ભાવે બ્રહ્મ રસ તે પીજે છાણી ચેત.

એમ આ દેહનું મુક્તિ સાધો તમો,
સાધ સંગતનું મુખ માણી;
દયાનંદ આ અવસર ઓળખી,
મરણને જન્મની ટાળ ધાણી ચેત.

પ્રભાતિ (રાગ ઉપરનો)

અખંડ અવિનાશ તે જાણ્ય નિજ આત્મા,
મહાત્મા અનુભવિ તે આયું ટાળે;
મિથ્યા પ્રપંચનું માન અળગું કરી,
જ્ઞાન હિમાળે જઈ મન ગાળે અખંડ. ૧૬૬
શબ્દનિ સાનમાં સંત મુખીયા થયા,
થાપ ઉથાપ નહિં ઉર ન્યાળે;
મુક્ત સ્વરૂપનો અનળ ઉદે કરી,
કરમને ભરમનું વન બાળે અખંડ.

શિલ સંતોષ બે સાધને શમ કરે,
 હાથુને લાભ તે ધરણુ હાળે;
 સત્ ચિત્ આનંદ ગુરુ ગમે સિધ થયા,
 અભયના મુખમાં પ્રહ્લ ભાળે અખંડ.
 એમ ઉરવ્યાનમાં નાથ નિરમે કરી,
 સ્વપ્ન સંસારનો નાશ વાળે;
 હુને મારું તે અવિદ્યા અંગમાં,
 ખડગ ખમીયા તણું લઇને ખાળે અખંડ.
 સાધુના સંગનો રંગ ઉર પ્રગટયો,
 અવર ઉપાધીનું મુળ જાળે;
 કહે દયાનંદ એમ અભેદને ઓળખી,
 મરણુને જન્મને મેલ્યું થાળે અખંડ.

પ્રભાતિ (રામ ઉપરનો)

પ્રેમ પ્રભુ તણું મુખ તે શું કહું,
 હરિજન હેતથી સેજ માણે;
 જાણુ નિજ આત્મા મહાત્મા મન શમ્યા,
 તત્ત્વ રૂપે સૌ સંત જાણે પ્રેમ. ટેક
 સ્નેહ ચિત્તે કરી ઓળખ્યા શ્રીહરિ,
 હરખ હૈયામાં અતિ શોક નાણે;
 આહુ પોર તે ઓવ આનંદનો,
 મન તણા વેગને મેલ્યું થાણે પ્રેમ.

શિલ સંતોષ બે અંગમાં ઉમગીયા,
ધિરજ ધારણ તણા તંગ તાણે;
આપું પોતા તણું બ્રહ્મજ્ઞાને ગળ્યું,
ધ્યાન મુરતિ તણું ઉર આણે પ્રેમ.

સંતના શબ્દમાં ચિત નરભે થયું,
ભાવ ભક્તિ તણો રસ છાણે;
હુંને માફ તે અંગે અળગું થયું,
કામને ક્રોધ તે ઉર નાણે પ્રેમ.

શુભ સાધન થકી પ્રભુને પેખીયા,
લેખીયા લગનમાં લાવ લાણે;
દયાનંદ નિજ આતમા ઓળખી,
પીધું પયુષ તે ભાવભાણે પ્રેમ.

પ્રભાતિ (કોઈ ચડાવે ધનુષ બાણ) એ રામ.

જાણ્ય જાણ જાણરૂપ, હૃદય ને ન આગે;
અવિદ્યા અજ્ઞાની જીવ, અંધ થઈ ભાગે જાણ્ય. ટેક
આધે ચંદ આધેમુર, ઉલટ એક હુવા નુર;
સેજ શ્યામ સમજી ઉર, મહદ ભાગ્ય જાગે જાણ્ય.
રૂપકો તો અતિ અંબાર, ઉલટ ચગે નટવાતાર;
ઝિમ્મ રહે નિરાધાર, ત્યાંહી મન લાગે જાણ્ય.
વરતી લાગી ગગન, ઉન મુનીમાં રહ્યા મગન;
તાઈ મેંતો હુઈ લગન, નેતિ પદ માગે જાણ્ય.
શુભ અશુભ બ્રહ્મ સમાય, હું તું મન ગયો વિલાય;
દયાનંદ દલકે માંય, અનભે અનુરાગે જાણ્ય.

પ્રભાતિ (લલિતની મહી વેચવા નીસર્યા) એ રાગ.

હરિવર સેં કર હેત,	
મુરખ મન હરિવરસેં કર હેત	ટેક
હરિ હૃદયામાં નિરખો નિરંતર,	
તજ દે મનનું ક્ષેત	મુરખ.
નટવર નાગર સુખકો સાગર,	
મુક્તિ અભેપદ દેત	મુરખ.
મુગટ મનોહર કલંગી મોતનકી,	
ઉર માલ મન હરિ લેત	મુરખ.
દાસ દયાનો નાથ નિરખ લે,	
તન મન પ્રાન સમેત	મુરખ.

પ્રભાતિ-રાગ ઉપરનો.

દેખી મોરાં નેણાં રે ઠરે,	
સુંદર વર દેખી મોરાં નેણાં ઠરે	ટેક
ચ્યામ સુવાગી છેલ છળીલો,	
નિરખતાં ન્યાલ કરે	સુંદર.
ઉમંગ અનોપમ ઉર લપટાનો,	
ભવદુઃખ તાપ હરે	સુંદર.
ભાવ પ્રેમમાં ભધ મતવાલી,	
પ્રિતે પ્રિતમ શું વરે	સુંદર.
દાસ દયાનો નાથ નિહાળી,	
ભવદુઃખ દૂર કરેરે	સુંદર.

રામગરી

સમરો સોહંગ શામને,
 દલ રાખીને દરિયા;
 ઘટઘટ પરગટ રમી રહ્યા,
 સેન શબ્દમાં વરીયા

સમરો. ૨૬

અગર અનોપમ ધામ છે,
 સેજે સુરતી સમાવે;
 ચાંદ સુરજ દોય સમકરી,
 ઉલટી રાહ ચલાવે

સમરો.

આસન અનભેરે અંગમાં,
 સાધન શમ દમ ધારી;
 ઇશ અનોપમ આપનાં,
 પરખ્યા પ્રેમ પસારી
 ગુરૂગમ ભાવેથી ભેટીયા,
 અંતર ઉમગ્યા મોરારી;
 જલથલ થાવર એક છે,
 નિરખો હુંપદ હારી

સમરો.

બ્યાપક પુરણ બ્રહ્મ છે,
 તે પદ જાણે ઝવેરી;
 હાસ હયો કરી વંદના,
 ટાળે ભવજળ ફેરી

સમરો.

રામઝરી

ગુરૂ ગરિબ નિવાજ છે,
સખ ઘટમાં સરખા;
દરગે દેખ્યા સાંધને,
નુરતે સુરતે નરખા

ગુરૂજી ૦ ટેક

સતગુરૂ શબ્દ સોહામણા,
મહા વાયકમાં મળીયા;
સાંભળતાં સુખ ઉપન્યું,
તાપ ત્રિવિધીના ટળીયા
આશ નિરાશ પદ આપીયું,

ગુરૂજી ૦

કાંઈ સાને સમજાવ્યું;
રામ રતન આલ્યું રોકડું,
તે મારા ઉરમાં લગાવ્યું

ગુરૂજી ૦

પ્રેમ કરીને પરખીઉં,
શોભે સૌમાં સવાયું;
સંત સનુરા સાટવે,

ચિત જેના ચરણમાં છાયું

ગુરૂજી ૦

ગુરૂ સમો નહિ કોઈ શેઠીઓ,
જેણે મહા ધન દીધું;

દાસ હયાનદે ઓળખી,
શિર સાટે લીધું

ગુરૂજી ૦

રામગરી

શબ્દ સોરંગા સાધ હે, જેનાં લક્ષ લાખેણા;
 ગુણ ગરવા ને ગંભિરતા, દિસે નિરમલ નેંણા શબ્દ. ટેક
 પાકાં મતાંને પરમારથી, મુરતા જેની શબ્દે સમાણી;
 અંતર ટાળી આપદા, નિરખી નામ નિશાણી. શબ્દ.
 શમદમ સાધી સાધના, વરતી થઇ છે વેરાગી;
 સંત સમાગમ સેજમાં, લગની લાલશું લાગી. શબ્દ.
 રેણી શિયલને શુરમાં, અંતર આતમ ઉઠાસી;
 પરખ્યા પુરણ બ્રહ્મને, દિસે પ્રેમના પીયાસી. શબ્દ.
 ધ્યાન ધિરજને ધારણા, ગુરૂતમ જ્ઞાન હુલાસી;
 દાસ દયા કરૂં વંદના, ઓળખી આપ અવિનાશી. શબ્દ.

રામગરી

નર દેહ પામ્યાથી શું થયું,
 ભાવે ભક્તિ ન કીધી;
 ઇશ્વર આરાધે આળસુ,
 અંગમાં અવિદ્યા લીધી નર૦ ટેક
 સાધન શિલ સમજ્યો નહિં,
 આવી ભરાણો અભિમાને;
 ભૂલે ભાન ભૂલી ગયો,
 હરિ જેવા નહિં સાને નર૦
 કામ કાધને કૂટિલતા,

મુવો મોહને બાણે;
 અવસર આબ્યો બાણ્યો નહિં,
 ઠરી બેઠો નહિ ઠેકાણે નર૦

નિંધા અવિધા સુરમો,
 સતગુર શબ્દનો દ્રોહી;
 પ્રેમે પ્રભુ નવ ઓળખ્યા,
 જયો નર તન ખોહી નર૦

પેટ ભરવાને પાંપળે,
 હરિ મેલ્યા છે વિસારી;
 દિવસ ઉગે દીસે નહિં,
 આગળ આવી અંધારી નર૦

શમદમ સાધન ઓળખી,
 તનમાં શિલવૃત ધારે;
 દાસ દ્યો સોઈ સુરમાં,
 ભવદુઃખ ખેદ નિવારે નર૦

મજન (સેવકોના સુધારો કાજ) એ રાગ.

મુણી દ્યો અધમ ઓધાર,
 અરજ મોરી મુણી દ્યો અધમ ઓધાર ટેક.

આદિ અંત ગુર દાસી તમારી,
 તમે તારણ કિરતાર;

અખળા બાણીને ઓધારબે,
 બિરહ નિભાવણહાર. અરજ.

હયા કરી ગુરૂ ભવ દુઃખ ટાળો,
 મેરમ માનીને પોકાર;
 વાર કરો ગુરૂ વસમી વેળાએ,
 દુષ્ટનું કષ્ટ નિવાર. અરજ.

સાન શબ્દ વિશ્વાસ થકી,
 કાંઈ લાંધી થયા ઉણપાર;
 તેમાં ત્રિકમજી તારણ હતા,
 એમ અળકી વેળામાં ઉમાર. અરજ.

બુગરે બુગમાં અનેક અનેકવાર,
 સંતુની લીધીરે સંભાર;
 કંઠ કળીમાં કરણા કરો,
 તમે મદહારીરે મોરાર. અરજ.

વારે વારે ગુરૂ શુરે પોકાર,
 નકલંક નેન નિબાર;
 દાસ દયાને પ્રહ્લાનંદમાં,
 સદા રાખો સતીયાર. અરજ.

ભજન

સમજ મન સાન શબ્દ કેરી, સત ગુરૂ મળીયા માલમી,
 વાકી સુરત લીયો હેરી. સમજ મન ટેક.

શબ્દ સંભાળો, આપું ટાળો, ગાળો ગર્વ તણી ઢેરી;
 નિશ દિન જપો નિજ નામને, મટે આવાગમણ કેરી.
 સમજ.

નુરત મુરતકા માંડો મોરચા, લીચો રેણી તણી શેરી;
ઉનમુન ધરલે ધ્યાન ગોરાંકા, જ્યાં અજર અમરડેરી.

સમજ.

શમ ચોર દમકી ચોકી રખલે, કરો કરણી મહાધેરી;
સન્મુખ ચાલો શુર થઇ, પ્રેમ બખ્તર દ્યો પેરી,

સમજ.

સંત સમાગમ ચોર સમરણ, આવે સુખ મહા લેરી;
હાસ દયાનંદ પુરણ થઇ, અબ મન વરતી મેરી.

સમજ.

ભજન

સાધુ બ્રહ્મનિરંતર ભાળે,

દ્વૈતપણું અંતરના અવગુણ
અંગથી અજગાં ટાળે.

સાધુ ટેક.

માન મોહને કપટ કૂટિલાઈ,
સો લઈ ખલકમાં ખાળે;

શુભ સાધન ઉર સાન લઈને,
જ્ઞાન ધ્યાનમાં ગાળે.

સાધુ.

મમતા મારે લોભ લાકડે,
આશ અનિતમાં વાળે;

સત શબ્દ સંતોષ ગૃહીને,
બ્રહ્મ અગ્નિમાં ખાળે.

સાધુ.

હું તું મારું હાર પમાડે,
 સલીલ ચડાવે ચાળે;
 કરીયા કટાર ધિરજની ઢાલે,
 ક્ષમા ખડગ લઈ ઢાળે. સાધુ.

એહિ વિધિ સાધુ રહે અલંગી,
 દિલ ભર મુખ નિહાળે;
 દાસ દયો કે સો મરજીવા,
 ચડે નામકે નાળે. સાધુ.

ભજન

હંસા ચાલોને જાયેં નિજ દેશમાં રે,
 જ્યાં છે પૂરણ આનંદ;
 હંસા આશ તજે આ જગતની,
 છોડી દે સવળો કંદ. હંસા. ટેક.

હંસા આખર નથી કોઈ આપણુરે,
 જુઠી સખ મનવાર;
 સાન ભુલાવે સાધનીરે,
 માથે મેલી મોટા ભાર. હંસા.

હંસા પધારો કે છે તે આવશે મેલવારે,
 મોરે હાલીને મસાણુ;
 વળતાં વળશે ઉતાવળારે,
 ધીરે કરશે મોકાણુ. હંસા.

હંસા વધુ વાલુ વલખાં વીણુશેરે,
 દાખવે પોતાનું હેત;
 સ્વારથ રૂવે છે આપણોરે,
 ઉલટાં કરવા ફજેત.

હંસા.

હંસા અહીંના હતાં તે ઉભા રહ્યારે,
 થયો અંતનો સંભાત;
 ભારીને મોરે ચલાવશેરે,
 કોઇ ન પૂછે એની વાત,

હંસા.

હંસા વારે વારે શું વિનવુરે,
 માની લેને મુરખ ગમાર;
 દાસ દયો દલને દાખવેરે,
 છેલી શિખામણ સાર.

હંસા.

ભજન (સખી સાંભલને કહું વાતડીરે) એ રાગ

હંસા હરિજન હીરાનાપારખુ,
 તેની સંગતે સોદા કીજેરે;

હંસા શબ્દ મુધારીને સાટવેરે,
 તેને અંતર ધારી લીજેરે હંસા ટેક૦

હંસા પ્રેમરે પિયુસેં પ્રગટયો,
 જેનિ મુરતા સનમુખ ચાલેરે;

હંસા સોહંગ સમાણો જેને સાનમાં,
 તેને ત્રિભુવન તનડામાં માલેરે હંસા.

હંસા ધારણુ ધડે મન મોલમાં રે,
 જેની સેજમાં સાન સમાણીરે;
 હંસા અંતરમાં જોયો નિજ આતમારે,
 તેને મટી ગઈ હરખને હાણીરે હંસા.
 હંસા શિલ સંતોષ શુભ ગુણમાં રે,
 જેની વરતી વિશ્રામ પામીરે;
 હંસા આવરણુ અળગાં હુઈ રીયાં,
 જેણે નિરખ્યું નામ અનામીરે હંસા.
 હંસા પ્રહ્લાનંદરે આનંદમાં રે,
 પુરણુ પ્રિત લગાવેરે;
 તેને દાસ દયાનંદ વિનવી,
 સતગુરુ ઉરમાં લાવેરે હંસા.

ભજન—ચડ પુરણુ ગઠ માંધ—એ રાગ૦

મેરે અબધુ ખોજ કરો દલ માંધરે,
 તેરો પલ પલ અવસર જાઈ—મેરે અબધુ ટેક૦
 હાડ માંસડો પિંજર બનીયો,
 મટી ઠાઠજ માંધરે;
 રૂપ રંગ જોઈ હરિને વિસાર્યા,
 તો આખર જાશેરે વિલાઈ— મેરે અબધુ.
 આ ભવ જલમાં સુખ દુઃખ લેરી,
 તેમાં રીયો રે તણાઈરે;

ભાવ કરીને ભક્તિ નવ જાણી,
તો ઠાલી ગઈ ઠકરાઈ— મેરે અબધુ.

સંત સમાગમ કર મન માયલા,
શબ્દે ચિત્ત લગાઈ રે;
શિલ સ્નેહ ધરો ઉર અંતર,
પ્રેમ રસાયણ પાઈ— મેરે અબધુ.

એ શિખામણ અંતર ધારો,
મનનો માન હટાઈ રે;
દાસ દયો ગુરુ દેવ ચરનમેં,
તો કાલ કબુ નહિં પાઈ— મેરે અબધુ.

ભજન

બેલીડા બેલપેં આવીયેં,
નવ થાયેં મનડાનાં મોળારે;
ભાર દેખીને નવ ભાગીયેં,
આગળ ભાર છે અણુતોળારે. બેલીડા ટેક૦

મણિધરની ગતિને વિચારીયેં,
શિર પર ધરણુ ઉઠાઈ રે;
ભાર સહીને ભોયંગ બન્યો,
સેજેં હોઈ રે સવાઈ રે. બેલીડા

કુરમકળા અદ્ભુત છે,
પીઠે પરવત ધરીયારે;

સાયર વલ્લોવી રતન કાઢીયાં,
દેવ સખ આનદે ભરીયારે બેલીડાં

ધારણુ જીવેરે ધોરી તણી,
કાંધે ધોંસર ધરીયુરે;
અવની ખેડીને અન્ન કાઢીયું,
પેટ પીચારું ભરીયુરે બેલીડાં

ભાર મેલી થાઓ ભોમીયા,
ભોમ લાંધે ભવ પારારે;
દાસ દયો દલ દાખવે,
સેજે થાય દેહારારે બેલીડાં

ભજન (મારવાડી રાગનું)

જેગીડાનાં દરશન દોયલાં હેજી,
જેગી મારો જનમ સંઘાતી જણ;
પરખ્યા પુરણ પ્રેમશું,
જ્યાં ખોલી રતનની ખાણ જેગીડાં ૨૬

મુરત સમાણી નાદમાં,
ધરી મુરતકો ધ્યાન;
દરશ્યા આતમ દેહમાં.
નરભે ગુડ્યાં નિશાન જેગીડાં
હદ અનહદમાં ગરજ્યા,
શબદ સતંતર નાદ,

મુરત મુવામણ મુંદરી,
સો પાયા પ્રેમ પ્રસાદ

બેગીડાં

કસણી કરણી નામરી,
સાધન સિદ્ધ મુજન,
અણુવધ આનંદ આવીયો,
ગુરુ મુખ પાચો જ્ઞાન
સાન ગોરાની રાહમાં,

બેગીડાં.

હરહમ રહે હજુર;
દાસ દયાનંદ દાખવે,
સો વરલા સંત સનુર

બેગીડાં.

ભજન મારવાડી રાગ.

ડંકા વાજ્યા જીતરા રામનામ લે લાઘ્યો;
પાસો દાળો પ્રેમરો, દાવ લાજ્યો દલમાંઘ્યો ડંકા
અનભે રમત આદરી, પંથ થયા રખવાઈયો,
શિલ ચોક સંભાળીયા, નામ નિશાણી પાઘ્યો ડંકા.
સતની સીડી ઉપરે, વિકટ ભોમ કઠનાઘ્યો
નુરતે નાથ નિવાળ્યા, મુરતે રહ્યા સમાઘ્યો ડંકા.
ચેતન થઈને ચાલીયા, દુર્ગુણ નાગ હટાઈયો;
નરભે નરવાણુ પામીયા, સતગુરુ શબ્દે સવાઈયો
અણુવધ બાળ ખેલીયા, સંતજન છેલ સિપાઈયો;
દાસ દયો ગુરુ ભેટીયા, ભાવે હુઈ ભલાઈયો ડંકા.

લજન

અણુવધ ગણપતરા ગુણ ગાવું એજ
 વિધન વિહારણ દુઃખ નિવારણ,
 દેવગરવા ઉર લાવું. અણુવધ. ટેક
 ઘી સિંદોર ચડે ગણપતકું,
 પ્રેમે પુષ્પ ધરાવું એજ;
 ધુપ દીપ માંહી ધ્યાન ગોરાંકા,
 અખંડ આરતી કરાવું. અણુવધ.
 મુળ કમળમાં આપ અલેકા,
 આધાર અનલે જમાવું એજ;
 શુદ્ધ ભુદ્ધ દાતા સદાય પેલાં સમરૂં,
 મન મોતીડે વધાવું અણુવધ.
 અણુવડ દેવ આદ અવિનાશી,
 પુરણ પ્રિતે મનાવું એજ;
 સન્મુખ હોય કે ચડે શિખરપર,
 અનલે નાદ ગુડાવું. અણુવધ.
 કરી કપા કરણાકે સાગર,
 હરદમ હેતેં લખાવું એજ;
 દાસ દયો દલ દરિયા માંધ,
 નામ નિરંતર પાવું. અણુવધ.

ભજન૦ સોઈ મોતીડાં વીણી વલે—એ રાગ.

આજરે આનંદમારે અંગડે ઉમંગીયારે,

મુનીવર મળીયા ભુજરે પસાર;

આવી લેર અંતર અજવાળારે,

પ્રેમીજન સોઈ પામે પાર. આજરે. ટેક

નામરે નિશાન શબ્દ ધુન લાગીરે,

વિરલા સંત ત્યાં ખેલે નિરાવાર;

મુરતિ અગમ ધર સેજ મીલાવે,

શુરાનર એમ પોચ્યા પાર. આજરે.

કરીયાવંત કાયમ નર પુરા,

અનભે તખતનો કરે વિસ્તાર;

શશિયલ ભાણુ મુખમ ધર મેળા,

તરવેણી મોલમાં દેખો દેહાર. આજરે.

સાધન સાધ આસન દદ ધર પેરે,

પ્રિતે કરે પવનનો આહાર;

ઉન મુનિ ધ્યાન અગર પર માંડ,

ઓહંગ સોહંગ માંહી ઉઠે રણુકાર. આજરે.

મનકું માર મેરમ ધર આવેરે,

પાંચ પચિશકા તજેરે પેસાર;

દાસ દયો કે સંત મરજીવારે,

સો પોચ્યા સાહેબ દરબાર. આજરે.

ભજન (કપટ છાંડ દિલ ખોજીએ) એ રાહ.

લાલ હો આજરે આનંદ મારે આવીયો;

જ્યાં મલીયા મોવન રાય હો. ટેક.

લાલ હો મનના મુનીવર જો મળે,

તેને તન મન કરે કુરખાન હો;

પ્રેમ પરતિત ઉરમાં લાવીએ,

જેમ ભાવેરે ભેટયા ભગવાન હો. આજરે.

લાલ હો રોજે મેળાવોરે સાધના,

જ્યાં આતમ તિલસે હુલાસ હો;

અરસ પરસ એક હુઘરીયા,

જ્યારા ટળીયા સઘળારે ત્રાસ હો. આજરે.

લાલ હો ધારણ ધિરજ દોય ઉરમાં,

જ્યારી સેન સુરત નિરધાર હો;

ચાંદરે સુરજ દોર બાંધીયા,

જ્યાં ગરજે નાદ અપાર હો. આજરે.

લાલ હો અખંડ અમીરસ ઓળખો,

એવા તરવેણીને તાર હો;

દાસ દયો દલને દાખવે,

જ્યાં સાધુ હુવા હુશિયાર હો. આજરે.

ભજન (રાગ ઉપરનો)

લાલ હો સુરત સુવાગણ સુંદરી,

એવા પિયુ શબદ ધર આઈ હો;

સેજમાં સમાણોરે સાયબો,
 જ્યારી નાહ નિશાણી પાઘ હો. મુરત ટેક
 લાલ હો અનમે આસન ઉપરે,
 જ્યાં જલમલ જોત સવાધ હો;
 હંસતો હેરાણો રે તેજમાં,
 ઉન મુની અનુભવ માંઈ હો. મુરત.
 લાલ હો તખત ત્રિવેણીના ઘાટમાં,
 દલભર દેવ દરશાધ હો;
 વિરલા વાટ નિહાળતાં,
 સાધન સેન લગાધ હો. મુરત.
 લાલ હો કસણી કરણીરે નામની,
 જ્યારી સેન મરમ ઓળખાધ હો;
 દાસ દયાનંદ દાખવે,
 સો નહિ આવે નહિ જાઈ હો. મુરત.

ભજન

હંસા વણુબુ કરો નિજ નામની,
 જ્યાં છે હીરા રતનની ખાણ;
 હંસા સાધ સુવાગી એના પારખુ,
 નિરખો નામ નિશાણુ. હંસા.
 હંસા નર તન દુર્લભ દેવને,
 પાયો ઓતમ અવતાર;

હંસા મુડી ગુમાવિ મુજગી,
એજે ખોયો આ સંસાર. હંસા
હંસા અવસર આવ્યો તે જાણુજેરે,
મેલી મનડાનું માન;
હંસા સાન ગોરાની સંભારજે,
ઉરમેં ધરી જેં ધ્યાન. હંસા.
હંસા નામ નિરંતર નાદહેરે,
વિરલા કરત વિવેક;
હંસા સત અસત જેણે શોધીયું,
અંતર લખીયા અલેક. હંસા.
હંસા કરો નિજ આતમ એકતા,
ટાળો અંગનું અજ્ઞાન;
હંસા પામો અભેદ પ્રેમશું,
આપું ટાળી અભીમાન. હંસા.
હંસા કરણી કરીયારે સંતની,
પરખો પુરણ પ્રિત;
હંસા દાસ દયો દલ દાખવે,
અનુભવ અનભે અજીત. હંસા.

ભજન

ગુરુ મુખ દેખો દલકા દેહારા. ગુરુ મુખ ટેક.
ગુરુ ખિના ગમ નહિં આવેરે શબ્દકી,
વાંચે મર વેદ અપારા. ગુરુ.

સાન સતગુરૂકી સમજ સયાના,
 પરખી લે બોલણ હારા. ગુરુ.
 પાંચરે પચીશથી ન્યારા નિરંતર,
 બોલે બાવન બારા. ગુરુ.
 સોઠરે સરૂપ આપ આનંદમાં,
 જાણે કોઈ જાણણ હારા. ગુરુ.
 દાસરે દયાનંદ અતિ આનંદ મેં
 પદ તો ખેલે નિરાધારા. ગુરુ.

ભજન-ધીરાના પદનો રાગ.

સતસંગ કરતારે, સલીલ મન હટકે છે;
 એને ઘણું સમજવું રે, ભૂલેલ મન ભટકે છે. એવો ટેક
 મૃગજલ દેખીને મૂરખ મૃગલો, ભટકે રાનો રાન;
 એમ હેરાણું મન હાલે ભટકતું, ભોગે નરકની ખાણ;
 ભાન ગયો બૂઝીરે, અંધારે જઈને અટકે છે. એવો.
 આરે સંસારીયો સપનાની બાજી, દેખી તેને થયો દંગ;
 બૂલ પડી તારા પુરૂષપણામાં, ત્યારે વિસર્યો સતસંગ;
 રંગ નવ લાગ્યોરે, હરામી મન હટકે છે. એવો.
 માન મોહને કપટ કુટિલતા, એ છે ભવનો ભાર
 એમાં અજાણ્યા નર જઈ અથડાશે, કેમ કરી ઉતરે
 ભવપાર,
 સાર ક્યાંથી મળશે રે, લોભે મન ભટકે છે. એવો.

સંત સમાગમ સેન શબ્દમાં, અંતર ધારે પ્રેમ,
દાસ દયા દિલ ખોજ કરીલે, નુરતેનિરખો નિજનેમ;
એમ પદ પામીરે કાળીંગા નરને પટકે છે. એવો.

ભજન (ત્રિકમ સાહેબના પદની ઢબનો રાગ)

મોયને મોયને મોયને. હોરે મનવા
રીયોછો માયામાં શિદ મોયને —ટેક

હાથમાં આવી બાજી વલસી બશે,

બંદાવલસી બશેરે

બધું કમાણીરેખોયને હોરે મનવા

સાધુના સંગનો રંગ ન લાગ્યો,

બંદા રંગ ન લાગ્યોરે,

હાલ્યો વપયનાં સુખજેયને હોરે મન.

દાસ દયો કે હવે ચેતીલે મનવા,

તું ચેતીલે મનવારે,

બણોઆતમચિત્તપ્રોયને હોરે મન.

ભજન-(અખધનીઢાળ)રાગ.

સોધરે શુરા નર બણીયેજી,

જેના ઉરમાં અભેપણું હાયેરેલો

મરજીવા રમેરે મેદાનમાંજી,

તેને કાળરે ન વ્યાપે કાયરેલો સોધરેશુરા.ટેક

લક્ષિ ભરોંસો નિજનામનોજી,

તેતો રેણી રંગ ઉર લાવેરેલો

શબ્દ સોરંગાને સાધવાંજ,
 તેતો ભાવરે ભુવનમાં આવેરેલો સોધ.
 પાકાંમતાંને પરમારથી જ,
 જેની શિયલ સુવાગી સાનરેલો;
 આપુરે ગળ્યું પ્રલજ્ઞાનમાંજ.
 જેને ટળ્યું અંતર અભિમાનરેલો સોધ.
 માનરે ટાળીને અંતર ઉજળાજ,
 એવા અનુભવી આતમ રામરેલો;
 શિરને સાટે હીરા સાટે વેજ,
 એવા તરવેણી નિજધામરેલો સોધ.
 સાધન સેવા સમરણ શામનુંજ,
 જેણે તબરે અંતરના વિકારરેલો;
 પ્રેમેપિયાસી છે પિયુષનાજ,
 એતોપરખી પોચ્યાનરપારરેલો સોધ.
 અનભે ઉદાસી ઉરભાવનાજ,
 જેનાં નુરરે નિજરી નરવાણુરેલો;
 દાસ દયાનંદ દાખવેજ;
 તેનાં વિરલા કરેછે વખાણુરેલો સોધ.

ભજન (રાગ ઉપરનો)

સંગત કરીએરે સાધનીજ,
 એવો તણ્યેં ઓછાનો ઉપદેશરેલો;

સલીલ સમજેનહિં સાનમાંજ,
જેમાં નહિરે સાધુનો લવલેશરેલો સંગત. ટેક

ભક્તિ હીણા અંતર દુખજાજી,
જેનું મનરે નહિં એક ઠોરરેલો;
સોઘરે આરાધે કેમ આવશેજી,
જેના વટમાં અંધારૂં ઘોરરેલો સંગત.

લોભરે લાલચ અંગે આળસુજી,
માન ભરેલાં મદમાંયરેલો;
મતિનાં હીણાં દિલનાં દુખજાંજી,
એતો ઉવાટે અથડાયરેલો સંગત.

શબદ વિમુખી ચોરિ સાધમાંજ,
એવા નર નહિં ચડે નરવાણુરેલો,
કરણી કાચાને કરીયા કુડજી,
જેણે તજ્યાં સતગુરના પરમાણુરેલો; સંગત.

હકે નહિં હાલે અસતે આથડેજી,
જેનો નેહો નહિં નિજનામરેલો,
દાસ દયો, એવા સાધનેજી,
કેદી નમળે સુખ ધામરેલો સંગત.

ભજન (જેજેરે આનુગતી રેણી) એ રાગ
દેખોરે દલ દરિયામાંઠ,
ખેલ અજબરંગ છાયારે હરિ;

ચેતન હોયકે રમે એકલો,
 ત્યાં મરજીવે મોજ પાચારે અજબ. ટેક
 નેન શ્રવણ બીન સુને અરદેખે,
 અણુધડ આપ લખાચારે હરિ;
 બોલે મુખબીન કરબીન લેવે,
 એતોપાવ બીન પંથ સીધાચારે અજબ.
 અનભે અનુભવ અટલ અખાડા,
 પ્રેમનેમ મનભાચારે હરિ;
 નુરત સુરત દો હોય હળુરી,
 ત્યારે સોહંગ સેજ સમાચારે અજબ.
 શમ દમ ધારે મન મોહ નિવારે,
 સાધન સેલ કહાચારે હરિ;
 શબ્દ સંતતર ધુરે અંતરમાં,
 તે દૂરગુન માર હટાચારે અજબ.
 સતગુરુ સેન સુખમ સેજે મેળા.
 હરદમ હેત ઉરલાચારે હરિ;
 દયાનંદ મન ભચારે આનંદા,
 અખભવ દુઃખ દૂર બહાચારે અજબ.

ગોડી

રામ ભજન કરી લે મન ભમરા;
 નરદેહ ફેર ન આવે રામભજન-ટેક

નેન દીયા નહિં નાથને નિરખ્યા,
 મુખથી હાર નહિં ગાવે;
 શિર દીયા પણ રહે અનમી,
 સો એળે જનમ ગુમાવે રામભજન..
 શ્રવણ દીયા પ્રભુનામ શ્રવણકો,
 કરસેં પુન્ય કરાવે,
 પાવ દીયા પ્રભુ પંથ ન ધાયો,
 સો અંતે પસતાવે રામભજન;
 પ્રાણદીયા પ્રભુપ્રાણ ન અરખ્યા,
 મન નહિં માન હટાવે;
 સો સખસાજ અકાજ તુમ જાનો,
 જખલગી હરિ નહિં પાવે રામભજન..
 એ શિખામણ માન મન મેરી,
 જમકો લાગ ન ફાવે;
 દાસ દયો રધુનાથકે ચરણે,
 બહુરી ભવજલ નાવે રામભજન.

ગોડી

રામભજન કરભાઈ;
 જનમધરી રામભજન કરભાઈ રામભજન. ટેક
 નરતન પાયો હરિનામ ન આયો,
 ખાલી ખેપ ઉઠાઈ;

ભવ સાગરનો ભાવ ભરીને;

કયું મન જાત ફસાઈ

રામભજન.

આ સંસાર અગમ હે ઘાટી,

કુટુંબ કળીલા દુઃખદાઈ;

સ્વાસ્થકાજસખ સાજ બન્યોહે,

તેમાં મરત મુંઝાઈ

રામભજન.

અખ હુશિયારી કર મન માયલા,

હરસેં હેત લગાઈ,

નરખ પરખ નિજનામ નિહારી,

અંતર કરો ઓલખાઈ

રામભજન.

સેવા સમરણ સાધ સમાગમ,

સોફેર કબુનપાઈ;

દાસ દયો પ્રભુ નામ સમરલે,

ભવજલ ફેરન આઈ

રામભજન

સામૈયાં

અમધેર સંત પધાર્યા છે પ્રાણુતારે;

મેંતો નિરખ્યા છે નવલેરે વેશ

અમ. ટેક

મેંતો મંગળનો મંડપ રચાવીયોરે,

માંહી બાંધ્યા છે પ્રેમ કેરા પેચ

અમધેર.

મેંતો તનડાનાં તોરણ બાંધીયોરે,

ઉપર ઉમંગનો બાંધ્યો ઉલેચ

અમધેર.

મેંતો અનુભવનાં આલુણુ પેરીયાંરે,
 કંઠમાં હરિવરહાર હમેશ અમધેર.
 મેંતોભાવ ભેટ લીધી સાથમાંરે;
 હરખેં ચાલીછું સનમુખદેશ અમધેર.
 મેંતો વિવેકનાં વાળં વગડાવીયાંરે;
 સત શબ્દનાં મંગળ મુખે કેશ અમધેર.
 મેંતો ભાવ ભક્તિનાં ભોજન રાંધીયાંરે,
 મુખે મુખવાસ મધુરશદેશ અમધેર.
 મેંતો પ્રિતીને પલંગે પધરાવીયાંરે;
 વિગતે વિંજન વારણાકરેશ અમધેર.
 એમ હેતેં હરિ ઘેર આવીયાંરે,
 દાસદયાની પુરી છે આશ અમધેર.

સામૈયાં

ઓધવ જઘને કેન્નેરે વૃજરાજનેરે,
 વૃજની નારીની પુરોરેઆશ ઓધવ. ટેક
 ઓધવ અવધિકરીછે દિવસ આઠનીરે.
 વળતાં વિત્યા છે ભારેરે માસ ઓધવ.
 ઓધવ આવડું અમેં નોતું જાણીયુંરે,
 નિકર વેલો તજત વિસવાસ ઓધવ.
 ઓધવ ઉપદેશ નથી કોઇ કામનોરે,
 અંગમાં લાગ્યો છે પ્રેમ કેરો પાસ ઓધવ.

ઓધવ અખળાનું બળ એના નામનું રે,
 નિશ્ચે નિરખળ થયાં છીયે નિરાશ ઓધવ.
 દાસ દયાનો નાથ નિહાળતારે,
 અંગડે વિલસ્યો છે આનંદ હુલાસ ઓધવ.

સામૈયાં.

સૈયલ મોવન પધાર્યા રે મારે આંગણે રે,
 મેં તો નિરખ્યા છે આતમારામ ૨૬
 મુને હરખવાયોરે હરિના હેતનોરે,
 મુરતે સનમુખ સમાણા મારો શ્યામ સૈયલ.
 મેં તો સ્નેહ શણુગાર પેર્યો અંગમારે;
 નિરખી પુરી છે મનડાની હામ સૈયલ૦
 હું તો સેજે મુહાગણ મારાશ્યામથીરે;
 રંગ ભર રમીને લીધો વિશ્રામ સૈયલ૦
 મારે મન ગમતું રે થયું ભાવથીરે;
 હવે વિસરું નહિ દિવસ આઠો જામ સૈયલ૦
 દાસ દયાનો નાથ નિહાળતારે
 પ્રેમે પામી છું પુરણ ધામ સૈયલ૦

સામૈયાં

સખી મુને ઉલટ્યો આનંદ અપાર;
 બ્રહ્માનંદ સેજે પધાર્યાદાર.
 સોહંગ મુખ ઉદય થયું છે અભંગ:
 લાગ્યો મુને મહા વાયકનો રંગ.

ટળ્યું માડું તિમિર થયો પરકાશ,
 આતમદેવ પ્રગટ થયા અવિનાશ.
 પુરણ બ્રહ્મ પંચ કોશથી ન્યારા,
 નિબ્બનંદ શબ્દાતિત ઉચારા.
 તેને કોઈ સંત સનુરા જાણે;
 સદ્ધાનંદ આનંદ ઉરમાં વખાણે,
 સત સંગ સંત સમાગમ સાર,
 રાખે નિજ નામ તણે આધાર.
 ટળ્યો મારો ખટ ઉરમીનો વિકાર,
 સેજે નિરખ્યા શામ અંતરનેખાર.
 મટી મારે આવાગમણની ખાણ,
 બ્રહ્માનંદ સુખ મળ્યું નિરવાણ.
 દયાનંદ સોઈ સુખ સતગુરૂ કેરાં
 જોઈ જાણી આનંદ થાય અનેરા.

સામૈયાં

બ્રહ્માનંદ ભરપૂરારે સાધુ મળ્યા છે સનુરા ટેક
 હંસ ગતિ હરદમ ગુણ ગાવે;

અખંડ આનંદ ઉર લાવેરે સાધુ૦

જીવ શિવનાં જોખમ ટાળે;

એકાદશિનાં વૃત પાળેરે

સાધુ૦

સેજ સમરણ સખ રસના ભોગી;

ન્યારા નારજન જાગીરે

સાધુ૦

સફળ જનમ એવા સંત પધારે,
સેવકોનાં કારજ સુધારેરે સાધુ૦

ધન્ય ભુમિ ધન્ય દાર કહાવે;
સંત સમાજ સુખ પાવેરે સાધુ૦

શેષ મહેશ સદા ગુણ ગાવે;
સોઈ દયાનંદ ઉર લાવેરે સાધુ૦
સામૈયાં

આજ મારે આંગણુ સતગુરુ આવીયા;
નેહુ ભરીયા, હરિવર વરીયા,
દલના દરિયા આંગણુ આવીયા ટેક૦

આજ મારા અંગમાં આનંદ ઉપન્યો,
પ્રેમ પિયાસી, શ્યામ સન્યાસી,
અજ અવિનાશી આંગણુ આવીયા.

આજ મેંતો આભરણુ અનભે ઓઢીયાં;
સાધન સમાણાં નામ નિશાંણાં,
ભાવે ભરાંણાં આંગણુ આવીયા.

આજ મેંતો ભક્તિ ભૂષણુ પેરીયાં;
નિરખ્યા નટવર ધર્મ ધુરંધર;
શબ્દ સતંતર આંગણુ આવીયા.

આજ મેંતો સતવૃત સાધન સાધીયાં;
આગળ આવ્યા. લાડ લડાવ્યાં,
વિગતે વધાવ્યાં આંગણુ આવીયા.

આજ મારે સરવે સૈયલ સંગમાં;
મંગળ ગાવે સુરતે, સમાવે,

મોહનિ પાવે આંગણ આવીયા.

આજ અમેં દાસ દયાના નાથશું;

રંગભર રમીયાં, મનભર ગમીયાં,

સેજે સમીયાં આંગણ આવીયા.

સામૈયાં

જેયા મંદિર પ્રભુ પ્રેમ ભરીને,

પ્રેમ ભરી ઉર ભાવ ધરીને થેયા મંદિરં ટેક

મંગળ ધામ જનમ શુભ કાવે,

દેખી સુરત અતી મન હરખાવે જેયા મંદિરં

શિલ શણગાર સાધનની છે સાડી,

ભક્તિભુષણ અંગે શોભે છે દાડી જેયા મંદિરં.

ભાવ ભુવનમાં મોહનજી પધરાવ્યા,

નિરખી પ્રભુ મન મોતીડે વધાવ્યા જેયાં

સેજે મળ્યા હરિજ્ઞાન ગગનમાં,

પ્રિતે પામી પ્રભુ ઉલટ લગનમાં જેયાં

અનહદ નાદ અખંડ ધુન લાગી,

ભુંગળ ભેર મધુર સુરવાગી જેયાં

દાસ દયો ધન્ય ભાગ્ય હમારાં,

પામી ચરન રજ ઉર ઉછારાં જેયાં

સામૈયાં

સાહેલી શામ પધારીયારે;
 નેણે નિરખ્યારે કાંઈ નંદ કુમાર સાહેલી ટેક૦
 મેંતો સાડી ઓઢી રૂડા શિલનીરે,
 ભાવપ્રેમનોરે હિસે ઉપર દ્વાર સાહેલી૦
 મેંતો વિંછીયા ઘડાવ્યા વશવાસનારે,
 અનુભવનાં રે સાથે અણુવટ સાર સાહેલી૦
 મેંતો કરીયાનિ કાંખીયું ઘડાવીયુંરે,
 જરણાનાં રે ઝાંઝર ઝમકાર સાહેલી૦
 મેંતો સંતોષ ચુડા પેર્યા હાથમાંરે;
 ગુરૂ ગમની ગુજરી નિરધાર સાહેલી૦
 મેંતો બાણુ બાંધ બાંધ્યા સત સંજનારે,
 ચાંદલીયોરે ચોડ્યો સતનો લેલાર સાહેલી૦
 મેંતો સેંથો પુરાવ્યો સેજનોરે,
 રૂડા ગુંથ્યારે કાંઈ બિવેકના વાર સાહેલી૦
 મેંતો નિરભેની નથ પેરી નાકમાંરે,
 સ્નેહવાળીરે કાંઈ શ્વવણ મોઝાર સાહેલી૦
 મેંતો કરણાનું કાજળ આંજીયુરે,
 સજ ઘટમારે કાંઈ દીકા દેદાર સાહેલી૦
 મેંતો પ્રિતીનો પલંગ ઢળાવીયોરે.
 મેળે મળીયારે કાંઈ મદન મોરાર સાહેલી૦

ત્યાંતો ઓછવ આનંદનો આવીયોરે,
 વરતાણોરે કાંઈ જોજોકાર સાહેલી૦
 એમ હોતે હરિશું જઈ મળ્યારે.
 દાસ દયોરે પલપલ બહીહાર સાહેલી૦

રાશ (શરદ પુનમની રાતડી) એ રાગ.

ચાલો સૈયલ સત સંગમાં,
 રંગભર રમીયેં રાશ;
 નેણેથી નિરખો નાથને,
 હરદે થાયરે હુલાસ ચાલો૦ ૨૬
 પ્રેમની પરવટ વાળજો,
 શિલના સજો શણગાર;
 ગોફણો બાંધો ગુરૂ જ્ઞાનનો,
 હેતનો પેરો હાર ચાલો૦
 કરણીનાં કાંકણ પેરીયાં,
 બુદ્ધિ બાબુ બંધ હોય;
 કરણાનું કાજળ આંજીયું;
 નિરમળ નેણે જોય ચાલો૦
 સતનો સેંથો પુરીયો,
 ટીલી ત્રિભોવન ધ્યાન;
 બુક્તિનાં ઝાંઝર પેરીયાં,
 વિવેકની વાળીયો કાન ચાલો

સાડી ઓઢી દ્યો તમે સેજની,
 સુવાગણ થાઓ સધીર;
 નુરત સુરત નિશાનમાં,
 માલો ત્રિવેણી તીર

ચાલો૦

ચંદ્ર સુરજ જ્યોતિ જલે,
 સુખમણ હુવો પ્રકાશ;
 ગેખનાં નગારાં વાગીયાં,
 વિગતેં થયોરે વિલાસ

ચાલો૦

સંબંધ મળ્યો સેજ શ્યામશું,
 હરખું હરિવર જોઈ;
 અખંડ એવાતણુ આવીયાં,
 આવરણુ નવ રહ્યું કોઈ

ચાલો૦

પિયુ મળ્યાને થયું પાંચરં,
 મટી ગઈ તાણોવાણુ;
 દાસ દ્યો દિલ દાખવે;
 સોઈ પ્રભુ પદ નિરવાણુ

ચાલો૦

રાશ (શરદ પુનમની રાતડી) એ રાગ.

ચાલોને મન સત સંગમાં,
 નાહીએં તે નિરમજ નિર;
 આનંદ વાધ્યો અંગમાં,
 શિતલ થાય શરિર

ચાલો૦

તનડાના તાપ ધુઝાવવા,
 સનમુખ થાઓ શચિયાર;
 આતમ લીયો ઓળખાણમાં,
 અંતર હોઇ ઉજ્યાર
 તિમિર ટળે ત્રિલોકનું,
 અનભે ઉદીયો ભાણ.
 સત અસતને શોધીયું,
 નરભે જોઈ નરવાણ
 આનંદ વળ્યો પિયુ પામતાં,
 હરખેં થયો હુલાસ;
 સેજેં શામળીયો આવીયા,
 અમર વર અવિનાશ
 પ્રેમેં જોયા પ્રભુ ધ્યાનમાં.
 હરદમ હરદામાંય;
 મુરત શબ્દ નિશાનમાં,
 દિલભર દેવ દરશાય
 નિરભેનાં નિશાન વાગીયાં,
 તરવેણીને તાર,
 નુરતેં નિહાળ્યા નાથને,
 થઈ રહ્યો જે જે કાર
 પ્રિતે પ્રભુને ઊર લાવતાં,
 મટીયો મન વિકાર;

ચાલો

ચાલો

ચાલો

ચાલો

ચાલો

મેળો થયો મન ભાવનો,

મજરે મજ્યારે મોરાર

ચાલો

મરણ ટળ્યું ભવ દુઃખનું,

મળીઈં મુખ ભરપુર;

દાસ દયો દિલ દાખવે;

હરિ મારો હાલ હજુર

ચાલો

રાશ

સૈયલ રાશ મંડળનો રંગ, અંતરનાં ભાવેરે

જ્યાં રમવું શામળીયાને સંગ પુરણ મુખ પાવેરે

જેવા મોહન મધુરે વેષરે, નેણલે નિહાળીરે

મુખ ગાવે શારદને શેષ, અંતરમાં ભાળીરે.

દિસે નટવર નાનકડે રૂપ, પિતાંબર ધારીરે;

મુખે બંસી બજાવે અનુપ, મોહન મદ હારીરે;

એવી મુરતિ મનોહર શામ, દેખીને દુઃખ ખોયુરે;

એવો અંતર થયો આરામ, હરિથી મન મોયુરે.

મજ્યા તણ ભુવનનો નાથ, વાલો વનમાળીરે;

હેતે ઝાલ્યો હરિનો હાથ, હસીને લીધી તાળીરે

જેઈ હરજ્યાં અમારાં નેણ, સેજેં તે સાન કીધીરે;

વાલાં લાગે વિઠલનાં વેણ, પ્રેમે તે ઉર લીધીરે,

મારી ભાંગી અંતરનો પીર, મોહનજી મળીયારે;

દાસ દયાના દિલમાં ધીર સુફળ કાજ રૂનીયાં રે.

રાશ (રાગ ઉપરનો)

સખી શ્યામ સુંદરનો સદેશ,
 ઓધવજી લાવ્યારે;
 જોનો વાલમ સરીખો વેશ,
 દેખીને મન ભાવ્યારે.
 ભેળી થઇ છે ગોકુળની નાર.
 બોડીને પાય લાગીરે;
 નવહીઠા તે નંદ કુમાર,
 અંતર અનુરાગીરે;
 કેમ નાવ્યા નમેરી નાથ,
 દાસીનું દુઃખ ભાળીરે;
 બીજી બોલી કુબજનેસાથ,
 વિંટાણા વનમાળીરે,
 ત્રીજી કહે ત્રિભોવનરાય.
 ગ્યા અવધિ કરીનેરે;
 ક્રીધી ચોરી ગોકુળીયામાંય,
 શુ' આવે ફરીનેરે
 ચોથી બોલી કપટી થયા કાન.
 તે અમને વિસાર્યારે.
 ભૂલ્યા માતપિતાનું ભાન,
 અંતરથી ઉતાર્યારે.
 એમ દાખી અંતરની પ્રિત,

કુશળતા પૂછેરે;
 અમને કેને શામળીયાની રીત,
 હરિને મન શું છેરે.
 દેખી પ્રેમ સ્નેહની પ્રિત,
 ઓધવ મન ગળીયાંરે;
 દાસ દયાના સ્વામીની રીત,
 મુણીને દુઃખ ટળીયાંરે.
 રાશ (મીઠાના રાશનો રાગ)
 હૃતેં ભજ્યોરે હો હરિનેં;
 અવસર આવો નહિ આવે ફરીને,
 મનખો એજેરે હોન ખોયેં,
 મૂરખ મન વિચારી જોયેં.
 ભક્તિ ભગવંતનીરે હો કરજો,
 નરભે નામ અંતરમાં ધરજો,
 મજરે મળશે હો મોરારી.
 તન મન ધન કરો ખલિહારી.
 શિલવંત થાજેરે હો શુરા,
 પ્રેમ કરી હરિ થાઓ હજુરા.
 અજ્ઞાન મેલી દયોરે હો અળગું,
 દસ જેનું મીઠા મોહનસેં વળગું.
 ન્યાળી ન્યાળી નેણાણેરે હો ઠારો;
 માંયલા અવગુણ ઉરથી વારો,

ત્યારે હરિ તનમાં રેહો આવે,
 મુરતિ સુંદર વરની ભાવે.
 જોઈ જોઈ હરખું રેહો મનમાં;
 સુખડાં દેખ્યાં જ્ઞાન ગગનમાં,
 કારજ ત્યારે સફળ રેહો થાશે;
 પ્રેમધરી દાસ દયો ગુણગાશે.
 રાશ—(મધરાતે માવાની વેણુવાગી)એ રાગ.
 ગોરસ વેચવા ચાલી છે વૃજનારીરે;
 વાટે મળ્યા મોહન ગિરધારીરે.
 ઉભી રેને તું કંસની મૈયારીરે;
 ઘણા દિવસથી જાછ પરખારીરે.
 ઝાઝા દિવસનું દાણ છે હમારું રે,
 નહિં દેતો ફોડીશ માટ તારું રે.
 માની લેને ગોવાલણ વેલીરે;
 નહિ તો ગોરસ જાશે તારું ફેલીરે.
 એમ કહીને તે પાલવ તાણેરે;
 દાસ દયો તે જુગતેં વખાણેરે.

રાશ (રાગ ઉપરનો)

વળતી બોલી ગોવાળણ માતીરે;
 અમે રૈયેં ગોકુળ દિનરાતીરે.
 કોઈ દિવસતે દાણ નવ દીકરે;
 તુંને આવડું લાગેછે કેમ મીઠરે.

છેટે રે ને તું નંદના ગોવાળારે;

શિદ્ધ કરોછો અમારા ચાળારે.

અમે કેશું જઈ કંસને પોકારીરે;

ત્યારે લાજ જાશે તમારીરે.

એમ કહીને મૈયારી થઈ વાટેરે;

દાસ દયાનો નાથ આવ્યા આંટેરે.

રાશ (સખી કાનુડે મારેલ મુને કાંકરી)એ રાહ-

ઓધવ અમનેં મોવનની છે આશ,

મારો વાલો વસ્યા જઈ વેગળારે ૧૬

ઓધવ ભૂલરે ખવરાવી અમને ભુદરે;

ભોળવાણું વાલમ વિશવાસ મારો ૦

ઓધવ કરણીનો ફેર કોક આવીયોરે;

હવે કીધો કુખજનો ઘરવાસ મારો ૦

ઓધવ જનમ વેરણુ ઓલીકુખજરે;

અમને કીધાં વાલમથી નિરાશ મારો ૦

ઓધવ કાળો કામણુગારો કાનછેરે;

એશું જાણે પ્રિતી કેરો પાસ મારો ૦

ઓધવ હવે હારીને કહું વિનર્તારે;

નજર કરજે જાણીને નિજદાસ મારો ૦

આવાં વનિતાનાં વચન સાંભળીરે;

મેહ્યુંમાન જોઈ પ્રેમનો વિલાસ મારો ૦

ઓધવ દાસરે દયાનો સ્વામી આવીયારે;
 લખી ઉરમાં હરિના જશગાશ મારો
 રાશ (સખી કાનુડે મારેલ મુને કાંકરી) એ રાગ.
 સખી શ્રવણે સાંભળ આશું નાદછેરે;
 તેના સુરમાં હર્યાંછેમારા પ્રાણ સખી. ૮૬
 સખી ધુનરે સુણીને શુધ વીસરીરે,
 ભરમાણી હુંતો ઓળખી એંધાણ સખી.
 સખી ઘરમાં તો મન નથી ગોડતુંરે;
 ઉઠી ચાલો લઈએ તેની જાણ સખી.
 સખી જાણવામાં દીસેછે કોઈ માર્ગીરે,
 કાંતો હોય કોઈ ચતુર સેલાણ સખી.
 સખી રૂપરે જોઈને વેલી ગોપકારે,
 નરભે ક્રીધું એ નામ નિશાણ સખી.
 સખી દાસ દયાનો સ્વામી પામતાં રે;
 મારે ટળી ચોરાશીની ખાણ સખી.

રાશ (ગરબી દબનો)

સખી લાગી છે પ્રેમની દોર,
 મોવન તે માણેરે
 એવા અંતર સ્નેહનીવાત,
 જગતશું જાણેરે
 સખી ત્રેહી તણો વૈરાગ,
 ત્રેહી જન પ્રીછેરે;

૮૬

જેને પિયુ મળ્યાનો અનુરાગ,

અવર નહિં ઈચ્છેરે

સખી.

સખી વાલમ તણો વિલાસ,

અંતરમાં આવે છે;

લાગ્યો હૃદય કમળમાં પાસ,

હરિમાં-મન ધાવે છે

સખી૦

સખી પ્રેમી જનની પીર,

મૂરખ નવ દેખેરે;

જેને લાગ્યાં શબ્દનાં તીર,

ધાયલ ધા લેખેરે

સખી.

એમ દાખે અંતરનો ભાવ,

મોવનને મળવાને;

લીધો હરિવર વરવાનો લાધ,

જ્ઞાને તેમન ગળવાને,

સખી.

સખી ચાલી તે મહા વનમાંય,

માન્ય માન મેલીરે;

તેના દાસ દયો ગુણુ ગાય,

કે રસ રીયો ફેલીરે

સખી.

રાગ (રાગ ઉપરનો)

આવો આવો તે સાધ સનુર,

રંગભર રમીયેં રે;

એવાં નેણલે વરસે નુર,
 ગોવિંદને ગમીયેરે
 તમે પેરો પ્રેમનાં ચીર,
 ધિરજ મન ધારીરે;
 એવી ટળે અંતરની પીર,
 નેણ લે ન્યારીરે
 એવા શિલ તણો શણૂઘાર,
 અંગમાં ઓપે છે;
 એવો ઉર આનંદનો હાર,
 હરખે રોપે છે.
 એમ હેતેં થયા હુશિયાર,
 હરિથી રમવાને;
 કરો સંત સમાગમ સાર,
 ગોવિંદને ગમવાને
 એવું ટળે અંતરનું દુઃખ,
 મોવનને ભાળીને;
 થાય હૃદય કમળમાં સુખ,
 ભવ દુઃખ ટાળીને;
 એમ હેતેં તે હૃદયા માંય,
 હરિને લાવ્યારે;
 તેના દાસ દયો ગુણુગાય,
 મોવન મન ભાવ્યારે

આવો૦ ટેક

આવો૦

આવો૦

આવો૦

આવો૦

આવો૦

રાશ-રાગ ઉપરનો.

તું તો માનીલે માયલા મન, શિખામણુ છેલીરે, આવો માંડ મળ્યો આતન, ભજલે માન મેલીરે	તુંતો૦ ટેક
તુંને કેમ થયું છે અભિમાન, દેખીને રંગ ખોટારે; તેમાં ભૂલે થયો બે ભાન, માનછ હું મોટારે	તુંતો૦
મન ભૂલ્યો છું કોણ કરાર, ગીયો છો ભવ હારીરે; આવો અમૂલ્ય ખોયો અવતાર, ભળ્યા ન ગિરધારીરે	તુંતો૦
તુંને લાગ્યો માયાનો માર, પુત્રણુ થઇ દૂરેછેરે; માથે લીધો તેં ભવનો ભાર, વણુ મોતે મરેછેરે	તુંતો૦
મન થયો તું સંતનો ચોર, ભૂલ્યો છો ધર તારૂંરે; તારે માથે છે જમનો જોર, કોણ થાય ત્યાં વારૂંરે	તુંતો૦

આ તન ધન જોખન જોષ,

અંતર શું પુલાણો રે;

એતો અતે જાશે રે વગોધ,

શું મોહમાં ઘેરાણો રે

તુતો ૦

એવા શિલ સનેહી સંત,

સંગત તેની કરીયે રે

દાસ દયો કે આતમ તંત,

યામીને ઉર ઠરીયે રે

તુતો ૦

રાશ

જેને આતમ અનભે જાગ્યો રે

સંતજન એમ રાજ

તેનો ભવનો તે ભાર ભાગ્યો રે

સંતજન એમ રાજ

જેની મુરતે સાન સમાણી રે

સંતજન એમ રાજ

જેણે નિરખી નામ નિશાણી રે

સંતજન એમ રાજ

જેનું સાધનમાં ચિત્ત સમાણું રે,

સંતજન એમ રાજ.

જેની દ્રષ્ટે આતમ ઓળખાણું રે,

સંતજન એમ રાજ.

જેણે મનનો માન હટાવ્યોરે,
સંતજન એમ રાજી.

તેને મનખા જનમ ફેરો ફાવ્યોરે;
સંતજન એમ રાજી.

જેણે સંત સમાગમ કીધોરે,
સંતજન એમ રાજી.

પ્રિતે પ્રેમરસ અંતર પીધોરે,
સંતજન એમ રાજી.

જે કોઈ મનના મોહને મારેરે,
સંતજન એમ રાજી.

હરિ પદમાં તે હુંપદ હારેરે,
સંતજન એમ રાજી.

જેણે પાપ પુન્ય પેઢીયેં રાખ્યાંરે,
સંતજન એમ રાજી.

તેણે રામ રસાયણ ચાખ્યાંરે,
સંતજન એમ રાજી.

કોઈ રેણીથી રંગમાં રમીયારે,
સંતજન એમ રાજી.

તેતો હોતે હરિને ગમીયારે,
સંતજન એમ રાજી.

રીયા આધિન આપું ટાળીરે,
સંતજન એમ રાજી.

જ્ઞાન અગ્નિ અંતર પર જાળીરે,
સંતજન એમ રાજી.

એમ સેજેં સોહંગ પદ જાણેરે,
સંતજન એમ રાજી.

દાસ દયોસો સુખ આણેરે,
સંતજન એમ રાજી.

રાશ-રાગ ઉપરનો

સખી વાલમે વ્રેહની વગાડીરે,
વેરણ વાંસલડી.

મારા તનમાં તાળી લગાડીરે,
વેરણ વાંસલડી.

મુંને ધરનો ધંધો તે નવ ગમેરે,
વેરણ વાંસલડી

મારું મનડું મોહનમાં ભમેરે,
વેરણ વાંસલડી.

ભાન બૂટી ફરું મદ માતીરે,
વેરણ વાંસલડી.

મારા વાલાથી રહું રંગ રાતીરે,
વેરણ વાંસલડી.

મુંને ધરનાં તે.સૌ સમજાવેરે,
વેરણ વાંસલડી.

મારા વાલા વિના અન્ન કેમ ભાવેરે,
વેરણ વાંસલડી.

હું તો હરિના હેતમાં હેરાણીરે,
વેરણ વાંસલડી.

મારી સેજમાં મુરતિ હેરાણીરે,
વેરણ વાંસલડી.

રાશ (તમેં નામ નારાયણનું રે લેતાં ડરશોમાં) એ રાગ
સત સંગમાં જતાંરે, મોળું મન કરશોમાં;
ગુણ ગોવિંદના ગાતાંરે, જગતથી ડરશોમાં ટેક
સાધુ દેખીને દુખીયાંરે, દૂરિજન દાઝે છે;
માન બાંધી મન મુખીયારે, ભજનથી લાજે છે.
સત સંગ સુખ જોઈનેરે, સડીલ મૂઠ સટકે છે;
ભાવ ભક્તિને ખોઈનેરે, ચોરાશીમાં ભટકે છે.
હરિજન તે હરિનેરે, અંતરમાં વાલા છે;
દૂરી જનીયાં ડરીનેરે, કબુદ્ધિડાં કાલાં છે.
હરિ ભક્તિને છોડીરે, પંથાઈ મન મોડે છે;
પ્રિત પ્રભુજી તોડીરે, ઉવાટે જઈ ઘોડે છે.
પ્રભુ ભક્તોનો ભેરૂરે, વેલી વાર તે કરશે;
લાલ લગનમાં લેરૂરે, નેણેથી નિરખી ડરશે.
પ્રિત પુરવની જામીરે, આનંદ સુખ આવે છે;
દાસ દયાનો સ્વામીરે, દેખી સુખ પાવે છે.

ભજન.

મારું મન મોહનમાં લોભાણુરે,
વેરણ વાંસલડી.

હવે જગનો વેવાર નવ જાણુરે.
વેરણ વાંસલડી.

મને વ્રેહમાં તે વિહવળ કીધીરે,
વેરણ વાંસલડી.

મેંતો વાત વિઠલની લીધીરે.
વેરણ વાંસલડી.

એમ હેતેં હરજીમાં મન ધાવેરે,
વેરણ વાંસલડી.

તેના દાસ દયો ગુણ ગાવેરે,
વેરણ વાંસલડી.

રાશ (તમેંનામ નારાયણનું) રે લેતાં ડરશોમાં) એરામ

મારું મનડું હેરાણુરે, મોહનના મટકામાં.

ચિત્ત ચરણે ચોરાણુરે, લાલનના લટકામાં.

જેઘશામ સુરતનેરે, અંતરમાં પુલી છઉં.

પ્રભુ પ્રેમે નિહાળીરે; જગત ભાન બૂલી છઉં.

પામી અનલે એવાતણુરે, અમરવર ભાળીને.

સુખ આવ્યું અનોપમરે, મધુર મુખ ન્યાળીને.

હેત હરજીનું હેરીરે, સંસાર દુઃખ જાણું છું,

સ્વાંગ અબજાનોપેરિરે, અધિક સુખ માણું છું.

હવે પીયર પનોતી, ચાલું હદ મેલીને.
 નાથ નેણેથી જોતીરે, આનંદ ઉરખેલીને.
 હવે અળગાન મેલુંરે, સુરતમાં રાખું છું.
 દાસ દયાના નાથનેરે, ભાવેથી ઉર ભાખું છું.

રાશ (વાલમનોવરઘોડો)એ રાગ

વનમાળી વનમાળી,
 વાટે મળ્યા વનમાળીરે,
 મુંને જાતાં તે નજરે ભાળી વાટે મળ્યોં ટેક
 આવે ઉતાવળોને જોલે અટપટું,
 મૂખથી કેછે કે દઉં ગાળી વાટેં
 જાંચે ઝાલીને મને ઉભી રાખી,
 મહીની મટુકી લીધી વાળી વાટેં
 મદનો ભર્યો મારી વાત ન માને,
 હસે છે નેણલાં ઢાળી વાટેં
 ધખીનેં કહીએ તો તેનો ઘોખો ન ધારે,
 વેણકે પ્રેમમાં પલાળી વાટેં
 દાસ દયાના સ્વામીને ભજશું,
 દલની દુબધા ટાળી વાટેં

રાશ (વાલમનો વરઘોડો)એ રાગ.

વણુજરો વણુજરો વણુજે આવ્યો વણુજરોરે;
 દેશ પરદેશ રમનારો વણુજેં ટેક

શેઠની મુડી તમેં સાથે લીધીછે,	
તેમાં કરજે વધારો,	વણજે૦
વિગતે કરી તમેં હાલો વેવારે.	
ભૂલે છે ભવનો મારો.	વણજે૦
માલ કમાલમાં જોજે વિચારી,	
લેશો નહિં પાપનો ભારો	વણજે૦
તોવ ધારણની ત્રેવડ કરજે,	
નહિંતો માલ છે ગારો	વણજે૦
દાસ દ્યો કે તમેં થાજે દલાલી,	
હાણુ લાભ પેઢીયેં ઉધારો.	વણજે૦

રાસડો સાતવાર

વૃજમાં વાંસલડી વાગીરે,	
સયલ હુંતો જળકીને જાગીરે;	
લગની મોહન સંગ લાગીરે	વૃજમાં૦ ટેક
સોમવારે શામળીયો વાલોરે,	
મળવા વનરાવન ચાલોરે.	
નેણુલે નિરખો નંદ લાલોરે	વૃજમાં૦
મંગળવારે મોહનજી મળીયારે,	
વિઠલવર વચ્ચનમાં પળીયારે;	
વાલો મારો અઢળક થઇ ઢળીયારે	વૃજમાં૦
બુધવારે બોનામી બેલીરે,	

ગયા છે વાલો એકલડાં મેલીરે;
 પ્રભુ વિના થઈ રહ્યું ઘેલીરે વૃજમાં૦
 ગુરુવારે ગોવિંદ ગુણ ગાયેરે,
 હળીમળી વનરાવન જાયેરે;
 નિરખી નાથ સુખીયાં થાયેરે વૃજમાં૦
 શુકરવારે સુખ સઘળું મળીઉંરે,
 જનમનું દુઃખ સરવે ટળીયુંરે,
 પૂર્વનું પુન્ય આવી મળીયુંરે વૃજમાં૦
 શનિવારે સુંદરવર પામીરે,
 સેજે મળ્યા શામળીયો સ્વામીરે,
 હવે મારી ત્રેની પીડવામીરે વૃજમાં૦
 રવિવારે રાસ રમ્યાં સંગેરે,
 આનંદ વધ્યો અતિ અંગેરે;
 રજની ગઈ રમતાં રંગેરે વૃજમાં૦
 સાતેવાર પ્રેમકરી ગાશેરે,
 તેનાંતો કારજ સુફળ થાશે.

દયાનંદ હેતેં હરખાશે વૃજમાં૦

રાસડો—ખારમાસ (રાગ ઉપરનો)

ભજમન ભુદરને ભાવેરે,
 પછે આવો અવસર નહિં આવેરે;
 નરદેહ વારંવાર નાવેરે ભજમન૦ ટેક
 કારતક કેશવ કરુણાકંદ,

વાલો મારો ટાળે જનમના ફંદ;	
પ્રેમે પામી પરમાનંદ	ભજમન૦
માગશર મંદિરીયે આઠ્યારે,	
ચતુરભુજ ચિતડામાં ભાઠ્યારે.	
ઊરમાં પ્રેમ કરી લાઠ્યારે	ભજમન૦
પોષે પ્રભુ પુરુષોત્તમ મળીયારે,	
દુખડાં આવાગમણ ટળીયાંરે;	
ભાવે ભગિતમાં ભળીયાંરે	ભજમન૦
માહા માસ મહા રસના રસીયારે,	
પ્રભુ મારો અંતરમાં વસીયારે;	
સાધન પ્રેમ પ્રિતનાં કસીયાંરે	ભજમન૦
ફાગણ વાલો ખેલેછે રંગ ઢોળીરે,	
ભાવે ભરી ગુલાલની ઝોળીરે,	
ગાગર વાલે હેત કરી ઢોળીરે	ભજમન૦
ચૈતર વાલો ચિત્ત ગયા ચોરીરે,	
લાગી છે પ્રેમ તણી દોરીરે;	
નિરખું નયન કમલ ડોરીરે	ભજમન૦
વૈશાખ વાલો વૈશ્રવ મન ગમીયારે,	
ગોપીસંગ રાસમંડળ રમીયારે;	
દેવતા સરવે આવી નમીયારે	ભજમન૦
જેઠ વાલો જગજીવન ઝાંખુરે,	
હેત કરી હરદામાં રાખુરે;	

મુખડે મોરલીધર ભાખુરે	ભજમન૦
અપાડે ઈંદરે કોપ કીધોરે,	
ગોવર્ધન શિર ઉપર લીધોરે;	
ગોપ સાડૂ દવાનળ પીધોરે	ભજમન૦
શ્રાવણે વાલો જળ ઝીલવા ચાલ્યોરે,	
જમનામાં વાલે કાળી નાગ ઝાલ્યોરે;	
શિરપર પગદઢને ચાલ્યોરે	ભજમન૦
ભાદરવે ભવસાગર તારોરે,	
ફાંસીવાલો જમરાજની ટારોરે;	
પુરવનાં પાપ સરવે જોરોરે	ભજમન૦
આસુ આવ્યો શરદ પુનમનો રંગ,	
રમીયા રાસ મંડળ હરિસંગ;	
વાલો મારો મળીયા નવલે અંગ	ભજમન.
બાર માસ પૂરા જે ગાશેરે,	
તેતો સેજે વૈકુંઠે જશેરે;	
દયાનંદ સેજે મુખી થાશેરે	ભજમન.

રાસડો (રાગ ઉપરનો)

ભાવે ભગવત પદ ગાઓરે,	
સાધન ગુરૂ ગમથી પાઓરે;	
દબજ મેલી અળગાં થાઓરે	ભાવે.
વાલો મારો ભક્તિના ભેરે,	

ઉરમાં પ્રેમ કરીને હેડરે;
 ચિત્તમાં સુંદર વર ટેડરે ભાવે.
 પ્રભુ છે પ્રાણ થકી પ્યારારે,
 નથી વાલો ભક્તિથી ન્યારારે;
 સેજે વાલો સંતમાં રમનારારે ભાવે.
 ઓધાર વાલો અધમ તણા કીધારે,
 અન્નમેલ શરણુમાં લીધારે;
 ઝેર વાલો મીરાંનાં પીધારે ભાવ.
 ખીચડી કુરમાની ભાવીરે,
 ભીલડી બેરાં વીણીને લાવિરે;
 પ્રભુને ટેવ ભક્તીની ફાવીરે ભાવે.
 ભાજ વાલો વિદુર ઘેર ખાધીરે,
 સુદામે તાંદુલ ગાંઠ ખાંધીરે;
 શવરી અંતરમાં લાધીરે ભાવે.
 મેતાજીને હાર હાથે દીધોરે,
 હુંડીનો કાગલ વાંચી લીધોરે;
 મોસાલો ભાવ કરી કીધોરે ભાવે.
 સગાળશાનો શામળીયો બેલીરે
 ચેલૈયાનું શિશ શરણે મેલીરે;
 રીઝયા વાલો પ્રેમ રસમાં રેલીરે ભાવે.
 એવા છે વાલો અંતરના જામીરે,
 ધર્મ સાર પ્રગટયા બહુનામીરે;

ચતુરભુજ સરવેના સ્વામીરે	ભાવે.
પ્રભુ એવા ભવ ભંજન કાવેરે,	
સાધુની વારે વેલા આવેરે;	
જુગ જુગ અવતાર વેદ ગાવેરે	ભાવે.
એવા હરિ ભાવ કરી ભજીએરે,	
અંતરનાં કૂડ કપટ તજીએરે	
દયાનંદ સુખ સાધન સજીએરે	ભાવે.

પદ તાલ હ્રીંચ

શિદ્ધતું મોહમાં ફરે છે મુરખ મન	
શિદ્ધતું મોહમાં ફરે છે	૨૬
હરિના નામની ભક્તિ પામીને,	
માન ગુમાનમાં મરે છે	મુરખ.
માળા પેરી રૂડા વેશ બનાવે,	
ચિત્તતો ચાળા કરે છે	મુરખ.
મરજીવાનાં તમેં મરમ લઇને,	
પાપેથી પેટ ભરે છે.	મુરખ.
રેણી કેણી એણે ખખર ન જાણી,	
કામમાં કાળજાં જરે છે	મુરખ.
દાસ દયો જ્ઞાન ધ્યાન ન પાયા,	
ઉલટા બોજ ધરે છે	મુરખ.

પદ—રાગ ઉપરનો.

ભક્તિ એણી પેરે થાય છે.

સમજ મન ભક્તિ એણી પેરે થાય છે ૨૬

શમ દમની જેણે ચોકી બેસાડી.

ધિરજનો ધામો દેખાય છે સમજ.

વાયે કાછેરે વૈનવ જન કાવે,

તન મન વારણાં કરાય છે સમજ.

અમરત રસનો આહાર કરીને,

કાળના કોળીયા ભરાય છે સમજ.

હરખ શોક જેણે હોમ્યાં અગનમાં,

પાપ પુન્ય પેઢીયેં દેખાય છે સમજ.

દાસ દયો એવાં ભક્તિનાં લક્ષણ,

જીવો સત શબ્દોમાં જણાય છે સમજ.

પદ

હરિજન જયો હરિનું નામ,

જેને કાળ કરે છે સલામ ૨૬

રામ ભજનમાં રાયે નહિને,

ઉત્તર દે છે આડા;

મરી મરીને ફેર અવતરે,

અંતે સરજે પાડા હરિજન.

બોજ ઉઠાવે ભારજ તાણે,

તેમાં હિંમત રાખે;

રામ ભજનમાં રહે આળસુ;

છેવટ નરકે નાંખે

હરિજન.

નિંદામાં નવરો નહિં રેવે,

હરિ ભજનમાં ઝોલાં;

ચોરાશીના ખાડા ભરવા,

જઈને સરજે ગોલાં

હરિજન.

પરમ રથમાં પગ ભરે નહિં,

સ્વારથ મોટા શુરા;

ધિક પાપીના પેટને,

તે સરજે જલના પુરા

હરિજન.

નેન દિયા પણ નિરખી ન જાણ્યું,

ખોલી ન જાણ્યું બગે;

મોક્ષ બારણું મેલી દીધું,

ચોરાશીને ઢગે

હરિજન.

વધું દાખવું વખત જાય છે,

શિખામણ છે છેલી;

દાસ દયો કે માની લેજે,

મન મરજદ મેલી

હરિજન.

પદ (રૂપિરાજના પદનો રાગ)

તુંતો શિદને હેરાણો માયા જાળમાં રે

જાળમાં રે માયા જાળમાં રે

તુંતો. ટેક

બાળપણું બાળક સંગ ખોયું,
 પાછું વાળી તેં નવ જોયું;
 મન માયામાં મોયું આળ પંપાળમાં રે તું તો શિદને.
 યુવા પછે વિષય રંગ રાતો,
 માન મોહમાં થયો છો માતો;
 માલ પરાયા ખાતો ખુત્યો બાળમાં રે તું તો શિદને.
 હેત કરીને હરિ ન ગાયા,
 ભાવ ભરોંસો કબુ ન લાયા;
 કેવળ જોજી ઉઠાયા, તરીયા બાળમાં રે તું તો શિદને.
 હવે કહું છું એ હાથ જોડીને,
 પરખ પ્રભુ તન મન ચોડીને;
 હરિ નામ છોડીને બીજું ભાળમાં રે તું તો શિદને.
 દાસ દયો પુરણ બ્રહ્મ જાણો,
 અંતર ભાવ દુજે નૈં આણો;
 પુરણ પ્રેમ પીછાણો ગૌ ગોપાળમાં રે તું તો શિદને.

પદ (રાગ ઉપરનો)

આતમ જોયા વિનાનો મુવો માનમાં રે,
 માનમાં રે મન માનમાં રે આતમ ટેક
 વિષય સુખમાં મોહે મરીયો,
 જોજી બુરાઈનો કાંધે ધરીયો;
 પુલ કરીને ફરીયો થઈ બેભાનમાં રે આતમ જોયા.

કામ ક્રોધ ઈચ્છા ઉર ધારી,
 મન મમતામાં ભયો ખુવારી;
 ગાયા નહિ ગિરધારી,
 ગયો કુલ કાનમાં રે આતમ જ્ઞેયા.
 ગમ કરી ગોવિંદ નવ ગાયો,
 અંતર આતમરામ ન પાયો;
 પાપેં પાવ ઉઠાયો,
 ગયો અજ્ઞાનમાં રે આતમ જ્ઞેયા.
 અખ સાધન સુખ ચિતમાં ધારો,
 ભેદ ભરમના મનથી મારો;
 દયાનાથ સંભારો,
 અંતર ધ્યાનમાં રે આતમ જ્ઞેયા.

ઘોળ

મન મોહનજીનેરે, સત સંગમા ભળીયેં;
 શુભ સાજ સજીનેરે, મોવનને મળીયેં ટેક
 મન કાઢ કબુદ્ધિરે, ચેતન થઈ ચાલો;
 લીયો શ્યામ સબુદ્ધિરે, હેતેં હરજી માલો.
 પ્રેમ પટકુળ પેરોરે, અખળા સ્વાંગધરી,
 હૃદમાં હેરોરે, ગોવિંદ ગમ કરી.
 ભાવેથી ભેટોરે, ભવ દુઃખ દૂર પજે;
 ચરણમાં લેટોરે, અંતરની ગાંઠ ગજે.

થાઓ રંગના રસીયારે, શુરા જન સાધ થઈ;
 શિલ વરતીમાં વસીયારે નુરી નિજ નીમલઈ.
 પુરણ પદ પામેરે, સાધન શુદ્ધ કરી,
 દુખ સવળાં પામેરે, રેણી રસ રંગ ભરી.
 શુદ્ધ સુરતા સાહેલીરે, શબ્દ ૧૫યુ પામી;
 થઈ ધ્યાન ઘેલીરે, મળ્યા અંતર જામી.
 હવે આવરણ નાવેરે, અખંડ વર ઉર વરે;
 ગુણ હયાનંદ ગાવેરે, મોહ મન ચિત ઠરે.

ધોળ

આલોને સજ્જનરે, સતસંગમાં જાયેં;
 નિરખી સંત સુમંગલરે, પ્રેમે પાવન થાયે; ૨૩૦
 આતમ અનુભવમાંરે; વચન વિશ્વાસ મળે;
 સમજી સંત શબ્દનેરે અંતર અજ્ઞાન ટળે,
 પુરણ પદ પામેરે. સોહંગ વર જીઓને સાને;
 સુરતે શ્યામ સમાવેરે, ધારણ ઉર ધરજે ધ્યાને.
 કાઠો કાળ ડુબાડીરે, ખમીયાનું ખડગ કરી;
 મારો મોહ મેવાસીરે, ઘિરજકી ઢાલ ધરી,
 અહંકાર અવગુણીરે, વિહારો ભાવ ભલકુંહણી;
 ભેદ ભ્રાંતિ ચોવટીયારે, સમજવી સતશબ્દજણી.
 કપટી કોટવાલને કાઠેરે, વિચારનું વજ્ર લઈ;
 શોક સંશેને સાથેરે, પાડો પ્રેમ ભકત થઈ

જુધ જુક્તિથી જીતોરે, જ્ઞાનુનાગોળા કરી;
 મેજે શામ સંભારોરે, સુંદર વર સેન ભરી.
 નરવરતી પધાર્યોરે. નિરવરતી નિવાસ કરે.
 ડાસ દયાનો સ્વામીરે. સદાઉર આવીવરે.

સરવડું

આજ સમાજ સાધધર આવે;
 મંગળ મોહભુવન શુભકાવે
 અખંડ અનોપમ તત્ત્વ બતાવે,
 તો પરખ કરાવે પ્રેમનીરે
 પ્રેમ પુરૂષ પૂરણ સુખધામા.
 ભક્તિ પદારથ નિરંતર નામા.
 શિલ સુરતમાં સનમુખ સામા,
 તો આનંદ વળ્યો ઉલટી લેરનોરે
 એરે આનંદમાં અમર ઉજ્યારો,
 જનમે જનમનો ટળે અધિયારો;
 સતગુર શબ્દે સેન નિયારો,
 તો ધારો ધારણ નિજ ધરમનીરે
 ધર્મ નિરંતર નિરભે નિશાણી,
 ઓહંગ સોહંગ દો એકણ ધરઆણી;
 સેજ અગરપર સુરતિ ઠેરાણિ;
 તો દાસ દયો પદ દાખવેરે

૮૬૦

પદ-સાતવાર

ભજલે મન ગોવિંદ ગિરધારી,	
ટળે તેને જનમ મરણ બારી	ભજલે ટેક
સોમે મન સમશે શારંગ પાણી,	
માટે તેને આવાગમણ ખાણી;	
નટન કોઈ જમરાજ દાણી,	ભજલેં
મંગળ મન હરિવરને હેરો,	
નાવે તેને ભવસાગર ફેરો;	
પ્રિતી કદી પુરૂષોત્તમટેરો,	ભજલેં
બુધે મન બહુનામી નરખો,	
સાધન કરી અંતરમાં હરખો;	
સોહંગ વર અરસ પરસ પરખો	ભજલેં
ગુરુવારે ગુરુપદ ઉરધારો	
અંતરમાંથી કાળ કુબુદ્ધિમારો,	
તજદેને મોહ મમતા ભારો	ભજલે
શુકર મન શ્યામ સુંદર ભજયેં	
સ્વાંગ ઉરભક્તિ તણો સજયેં;	
કુબુદ્ધિ કુમતિને સદા તજયેં	ભજલેં
શનિ સેજ ધ્યાન કરી ખોજે,	
પ્રેમ ધરી સેન મરમ સોજે.	
મેલી દેને અહંપદનો ખોજે	ભજલે.

આદિત મન ભજે અંતર જામી,
 વટાવટ બોલે બહુનામી;
 અનુભવે અવધિ પદ પામી ભજલે,
 સાતે વાર ચિત્ત ધરી ગાશે,
 કારજ તેનાં સરવે સુફલ થાશે;
 દાસ દયો તે ચરણુમાં જાશે ભજલે.
 અથ ધુન-થાળ (સોમેજો મનજેજે રઘુવીર)એ રાગ.
 સોહંગ પદ શબ્દે સમાવે સોહંગપદ૦
 બ્રહ્માનંદ આનંદ અમલ સુખકંદ,
 વ્યાપક રહ્યા ભરપૂર સોહંગપદ૦
 સોઇ સ્વરૂપ અરૂપ અવિનાશી;
 જાણેરે સયાના સંતશુર સોહં
 કોશ પ્રપંચથી પર પરિબ્રહ્મહે,
 સફળ બ્રહ્માંડનોમુર સોહં
 દયાનંદ સોઇ સુખ અટલ,
 બ્રહ્માનંદકો રટત નિશહિન અતિઉર સોહં

થાળ

જમો પ્રભુ જુગન જીવનલાલા,
 પધારો પ્રેમ મંદિરમાં વાલા:
 ઢાળ્યા છે ભાવ બાજેઠ મોતીયાલા,
 ભરી છે જલ જુગત તણી ઝારી. જમો૦

કંચન થાળ ચિરતાનો ભારી.	
કીધાં છે ભોજન પ્રિતશું તૈયારી	જમો૦
શિરોને સેવ સેવા તણાં કીજે,	
મિઠાઈ મન મોહન ચિત દીજે;	
વડી પુરી વિવેક કરીને લીજે	જમો૦
શિખંડ દુધપાક પૂરણ ભાવે,	
જલેબી બરફી મેસુબ મુખ લાવે;	
કંસાર કેશવ કિરતન ઉરગાવે	જમો૦
ભાજી મન ભરોસો કરી લાવું,	
રાયતુંને શાક સતસંગમાં ધાવું,	
સાટા પાપડ ચુરણ ખવરાવું	જમો૦
ચટણી શુભ કરણી તણી કીધી,	
અથાણું કેરી શિલસંતોષ દીધી	
ઉપર બીડી બહુ નામીની લીધી	જમો૦
પલંગ પ્રેમ પ્રિતી કરીને ઢાળું,	
પોઢો પ્રભુ વાવલીયાં વાળું;	
દયાનંદ નેણલાં ભરી ન્યાળું	જમો૦

અથ થાળ ભોજન વિનોદ

ૐ શ્રી પુરણ પરમાત્મા, પૂર્ણ હાર પરમેશ;
લોક ચરાચર વિશ્વમેં, આપે અહાર હમેશ. ૧

- હે અવિનાશી આદતુમ, સખકે સરજન હાર;
પ્રાણ નાથ પુરત સદા, અન્ન જળકો આધાર. ૨
- બ્રહ્મ નિરામય નામ હે, પાવે સંત સુજન;
તન મન ત્રેના નવ કરે સો પુરૂષ ગુણવાન. ૩
- વિશ્વ વિશ્વભંર દેવ હે, ચોંચ દઈ ચુન દેત;
બિન વિશ્વાસ કલ્પી મરે, જીવ અવિધા હેત. ૪
- અજ અનંગ અવિનાશ હે, પોષક પરમ દયાળ;
અંતર બાહર સર્વકું, સોઈ સદા રખવાળ. ૫
- શ્રી ભવ તારન એક તુમ, અવર નહિં કો ઇશ;
સો ભરતા ભગવંત હે, વિશ્વંભર જગદીશ. ૬
- જગ કરતા સો જગતમેં, ક્રીનો હંસ પસાર;
ત્રીન સખકું પૂરા કરે, અપનો બિરહ સંભાર. ૭
- આદિ અંત અર્ધ મધ્યમેં, ચોર નહિં કોઈ ઠોર,
એક નિરંજન આત્મા, હે સખકે શિરમેર. ૮
- સત ગુરૂ બંધન કાટીયા, સેજે ભયા સુખ રૂપ;
દયા સંત સમાજમેં, સોપાયા પુરૂષ અનુપ. ૯
- સંત મોહી આતમ રામહે, મેં સંતન આધાર;
દયાનંદ આયે પોવણા, બેર બેર બલહાર, ૧૦
- મુઠ મતિ જગ ઇશકો, ધર વિશ્વાસ અડુલ,
દયાનંદ આજીવિકા, દેત સદા અનુકુલ ૧૧
- નહિં વિશ્વંભર દૂર હે, પલ પલ હાજર હોત;
દયાનંદ ભવ વારિમેં, સો તરનેકો પોત. ૧૨

- અનુમંતા ઉપદ્રષ્ટાહે, ભરતતા ભોગ્તા જનન;
 સો મહેશ પરમાત્મા, ગિતા કહત પ્રમાન. ૧૩
- જલચર નભચર આત્મા, પામર પ્રાણી અનંત,
 સો ભરોસે ભગવંતકે, પામે આહાર નયંત. ૧૪
- તું કયું ચિંતા કરત મન, ભજભાવે ભગવંત;
 દયા પ્રાણ સંતોષમેં, વિશ્વંભર બલવંત. ૧૫
- પાર બ્રહ્મ પરમાત્મા, ઈશ અનાદિ નેત;
 દયાનંદ બલહારીયા, તનમન પ્રાણ સમેત. ૧૬
- સંત હરિહર બોલીએ, પાયે પ્રેમ પ્રસાદ;
 દયાનંદ ભઈ આજ્ઞા, હરિહરકો અનુવાદ. ૧૭

મનની સમજુતી વિષે રેખતા

દોહરો

મનવા તેં પથ્થર ભયા, કહ્યા ન માને કાન;
 અપની નફશ ચલાયકે, નરકું કરે નાદાન.

રેખતો ૧ પહેલો

કોપ મનકે મારે મોજ કરે,
 કોઈ મનસેં માન મીલાવતાહે;
 કોઈ મનથકી મહારાજ બને,
 કોઈ મન કંગાલ કહાવતાહે.
 કોઈ મન આધિન પંડિત બને,
 કોઈ દેવ થઈ આપ પુજાવતાહે;

એસો ઠાઠ સખે પ્યારે મનજીકો,
 કોઈ મન અમન નહિં લાવતા હે.
 દયાનંદ અખતો માફ કરો;
 એતો ગુન તમારા ગાવતા હે.
 રેખતો બીજે.

ઘડી ભરમે' મનજી સ્થિર રહે,
 ઘડી ભરમે' એરમે' દોડતાહે;
 ઘડીભરમે' તો સિદ્ધ સાધ બની,
 ઘડી ભરમે' ઘાટકું જોડતાહે.
 ઘડીભરમે' ઈષ્ટ અનિષ્ટ કરે,
 ઘડીભરમે' તાઈકું તોડતાહે.
 ઘડીભરમે' સંશે શોક કરી,
 ઘડી ભરમે' સખકું મોડતાહે.
 એસો ઠાઠ સખી પ્યારે મનજીકો,
 નિરમન થઈ કયું નાહું છોડતાહે;
 દયાનંદકું અખતો માફ કરો,
 સાંઈ ચરણે શિશકું ઓડતાહે;
 રેખતો ત્રીજે.

મન એર પ્રપંચ તું છોડદેનાં,
 ચલો સંત સમાગમ કીજયેંજી;
 મન માન ગુમાનસે દૂર રહી,
 દહાવ ગુરૂ ચરણકો લીજયેંજી,

મન મનકા વેગતો મતકરો,
 સ્થિર હોઈ કે નામમેં રીજયેંજ;
 મન આશા ત્રપ્ના તે પાર કરી,
 ચિત્તશિલ સંતોષમેં દીજયેંજ,
 મન પ્રેમકી પ્રીતિએં પાર હોનાં,
 નિત ભાવ ભરોંસે ભીંજયેંજ.
 દયાનંદકે આનંદ તબ હોવે,
 બ્રહ્માનંદકું અંતર પીજયેંજ.

રેખતો ચોથો.

મન મારગ છોડનહિં દુર હોનાં,
 ટોનાં રામકાનામકા ચલાવનાજ.
 મન કાયકું શોચ સંકોચધરે,
 દિન ચારમેં ફેર બહાવનાજ.
 મન ઉલટા દાવકું ખોજ કરો,
 નહિં શોક સંતાપમાં ફગાવનાજ.
 મન માન અરૂ મોહમેં કયું ફીરે,
 દેખ દલકું નહિં ડોલાવનાજ,
 દયાનંદકે ગુન્હા માફ કરી,
 બ્રહ્માનંદકું જાઈ પોચાવનાજ.

રેખતો પાંચમો.

મન કાયકું તેં મસ્તાન બન્યા,
 જાઈ ત્રપ્ના કે સાથ ભમાવતાહે;

મન આજકે કાલમેં ઉઠજના;
 ફેર રંગ રમત ક્યારે રમાવતાહે.
 મન મક્ષિકા માફક મતકરો,
 હરોરસ મધુજ્યુ જમાવતાહે;
 હયાનંદકે વાવા તેરી બલિહારી;
 બ્રહ્માનંદકું સાનમાં સમાવતાહે,
 રેખતો છઠો.

મન મિત્ર હોઈ જ્યુ ભલાઈ કરો,
 મરો મારકે મનકા વેગકુંજ;
 મન સત શબ્દકી ઓટલઈ,
 બાંધ શિલ સંતોષકી તેગકુંજ.
 મન આપદા સંપદા છોડ્યલો,
 ધાઓ શામ સુંદરકા નેગકુંજ;
 હયાનંદકે મેં તોરાં વારણાં લઉં,
 બ્રહ્માનંદ મીલાવો વેગકુંજ.

રેખતો સાતમો.

મન તેરે મેરેમેં તો જુજનહિં,
 ક્યુ લાભ વિના મિત મારતાહે;
 મન બાજ તેરો તો સંબધ નહિં,
 હાણુ લાભસેં વૃથા જરતાહે.
 મન પંચ પ્રપંચ કે મોહ તજે,

સન્ને સાધ સમાગમ તારતાહે;
 દયાનંદ કે લખું કુલ બાની આંને,
 બ્રહ્માનંદકુ ઉરમેં ધારતાહે.

કુંડલીયો.

મન બડું મસ્તાન છે રહેન એકી ઠોર,
 સમજાવ્યું સમજે નહિં, કરે કામકી ઓર
 કરે કામકી ઓર, ઓર થઈ વિષય માણે,
 હાલ લાભ અરુ દુઃખ, અહોનિશ એજ પિછાણે;
 કહેસી દયાનંદ, કંદકી તો એહી ખાણ છે
 રહે ન એકી ઠોર, બડું મસ્તાન છે.

તમંચા રેખતા

રેખતો પહેલો.

એક અલક નામ બિન કુછ નહિં,
 એસબ આખર કના મકાના હે ૨૬
 કુછ એસ નહિં આરામ નહિં,
 કુછ લેના દેના દામ નહિં;
 કુછ મેરા તેરા કામ નહિં,
 ઓતો આશક દિલ દિવાના હે એક અલક. ૧
 કુછ જોરા જોરી જોર નહિં,
 કુછ ખરના ખરની ઠોર નહિં;
 કુછ ઉંચ નીચ વાં ઓર નહિં,

વાંતો બાતે બાત મીલાવતા હે
 કુછ નહિં શોક દિલગીરી હે,
 કુછ નહિં મીર ફકીરી હે;
 નહિં દાવા ઘોખા સખીરીહે,
 વાંતો ખુશી ખેલ મરદાનાહે
 કુછ દેખા દેખી ચાર નહિં,
 કુછ આશુક માશુક પ્યાર નહિં;
 કુછ ધામ ધુમ દિલદાર નહિં,
 વાંતો સતમેં સેન લગાના હે
 રેખતો બીજે.

એક. ૨

એક. ૩

એક. ૪

મન મસ્તાના સમજ દિવાના,
 સખ મટીકા ઢેરાહે
 કુછ બેટા બેટી ભાઈ નહિં,
 કુછ સગાં કુટુંબી ઝાઈ નહિં.
 આણા બાણા બદલાઈ નહિં,
 નહિં દિવસ રેન અંધેરા હે
 કુછ દેહ તમાસા ખોટા હે,
 મન પ્રાણ ઈંદ્રિ બેટા હે;
 કુછ ફરનાં હરનાં ગોટા હે,
 અંત જંગલ બીચ ડેરા હે
 કુછ ખાનાં પીનાં ખુસાલા હે,
 કુછ પેરન શાલ દુશાલા હે;

ટેક

મન. ૧

મન. ૨

કુછ દેખી દિલ દિલાસા હે,
સોજન દોજકા ફેરા હે

મન. ૩

ક્યા કહું ગુલજર રહો,
કુછ મુખસેં મીઠે બોલ કહો;
ઉરમેં અનલ હક લહો,
આપેં આપ ઉજેરાહે

મન. ૪

રેખતો ત્રીન્ને.

ક્યા કહું મન હુવા દિવાના;
મશુક મોજ મીલાવતા હે
કોઈ આશક નુર હજુરી હે,
નહિં શોક દિલગીરી સખુરી હે;
એક અલક યાદ મંજુરી હે,
વોનુરે નુર ઝલકાતા હે

૨૬

ક્યા. ૧

નહિં ભીસ્ત ખુશી ઉજેરા હે,
નહિં દોજક દુઃખ અંધેરા હે;
સખ મેખુખ નામ ગુલશેરાહે,
વો હર દમ સાંઈ કીલાતા હે

ક્યા. ૨

સખ આલમ અપની અરવાહે,
નહિં હાણી લાભ નજરવા હે;
નહિં ઘોખા ઘોખ સખરવા હે,
ખુખ મોજ સોજ ચલાતા હે

ક્યા. ૩

અખ આના જના ખેર હુવા,
હુધ મસ્ત ફકીરી મેરહુવા;
મનશુર સેતાની જેર હુવા,
તખ હયાનંદ હરખાતા હે

કયા. ૪

નજર તમંચા

વોખેલ અજખતું દેખ દુનીકા,
ઘોખા પર પસ્તાના હે;
એક નિરંજન પાર બ્રહ્મકું,
ધાવે તો શુકરાનાહે

ટક

હમ લેખા જુઠ હંગામાકું,
જે દેખ ખલક ભરમાની હે;
જ્યું હુંઠેમેં ચોર માન ચોર,
ફિરતીનમેં હેરાની હે;
મેં સચ કહું વો આખર મેંતો,
આપું શિર ઉઠાના હે

વો ખેલ. ૧

જમી ખાખદા ખ્યાલ દેખ લે,
ચોર મૃગ જલકા પાની હે;
ગાફીલ હોકે મૃગ મૂર્ખકું,
ફસનેકી નિશાની હે;
ખૂખ ચોજ હમ સોજ કીયા,
તો ખીચ પામર પટકાનાહે

વો ખેલ. ૨

કહા રંગ દોરંગી દેખ દિલુમેં,
 ફસના હસનાં રોનાં હે;
 કહા માલ મશાલા મોજ શોખમેં,
 અપની પુંજ ખોનાં હે;
 હમ દેખ ઈસ મૂરખકુંતો,
 આખર દોજક પાના હે

વા ખેલ. ૩

કોઈ ખાન પાન ગુલબરી હોકે,
 પેને શાલ દુશાલે કું;
 કોઈ હટી સોદા ઓર ખેતીમેં,
 જાવે લેનરસાલેકું;
 દયાનંદ સેતાન સપાટે,
 મિજલસ મેં મરજના હે

વા ખેલ. ૪

બીજો

વો કુદરતકી અજબ રોશની,
 ભરમી ભાન ભુલાતા હે;
 માન મશકરા મનસુરોકું,
 અંધીમેં અટકાતા હે

૨૬

નેકી બદી દેખ દિવાના,
 કયું ગફલતમેં જાતા હે;
 ચાર ઈબાદત દેખ દિલુમેં,
 કયું બાહિર અથડાતા હે;

ભલી બુરાઈ ભીસ્ત દોજકમેં,
ખાલી ખોપ ઉઠાતા હે

વો કુદરત. ૧

એહક બોલ ઉઠા શિરપેં,
ના ખોપ ખુદાસેં ડરતા હે;
વો ચાર ઇશકકું કબુ ન ધાવે,
જાઈ દોજકમેં પરતાહે;
અબ દોશ કિસીકા માનું બંદા,
કમાઈ અપની પાતા હે;

વો કુદરત. ૨

એન ભાણેજ સાસ જમાઈ,
પુરૂષ વામદો જોડા હે;
ચચા મામા ઓર કુંટુંબી,
સબ અંધેકા ઘોડા હે;
હમ ક્યા દિલગીરી કરે ઓરપેં
બૂલે ભાર ઉઠાતા હે

વો કુદરત. ૩

ચેત અચેત ગાફીલ અંધા,
એ દિનુ ચારકા મેલાહે;
કુછ લે લીયો કુછ દે દીયો,
એ જૂઠ મટીકા થેલાહે;
હમ ક્યા સમજાવે દયાનંદ,
અ ખાત ખાતકા નાતાહે

વો કુદરત. ૪

ત્રીજો.

મુસલ ખાત મુરશિદ ફરમાવે,
આમીન શ્રેષ્ઠ નુરાની હે;
અજબ રોશની હે અરવામેં,
વો હર હમ હકાની હે

મુસલ. ટેક

અલફ ઇલ્લહા યાર દિલુકા,
અશમેં નુર ખુશાલી હે;
રેમ રખેગા સોઈ રહીમા,
જ્યાં હરહમ હક ઉન્નલી હે;
વો આશક કીમેં લઉં બલૈયાં,
જો અપની આપ પરખાની હે

મુસલ. ૧

કવિત

ૐ બ્રહ્માનંદ ભરપુર, સકળ વટ સરખા છાંયા;
હરહમ હાલ હજુર, સો પ્રેમ પરતિતે પાયા,
અંતરમેં અવિનાશ, આઘકે કીયા નિવાસા;
નિરંતર હુવો પ્રકાશ, સો નિરખે નિજદાસા.
જડ ચેતનકે માંય, કયાંય ખાલી નહિં દીસે;
નેન સેન પરખાય, પ્રેમરસ પૂરા પીશે.
મહા વાયક મરજહ, સમજે કોઈ સંત સનુરા;
હયાનંદ દિલયાદ, પરખ ગુરૂ પાયાપૂરા.

કવિત

ઐ સતગુરુ સતિયાર, પ્યાર કર પ્રીતિકીની;
 અંતરમેં ઉજ્યાર, સાર સેવકની લીની.
 બડા દયાળુ દેવ, સેવ સેવકકી માની;
 પ્રગટી પૂરણ દેવ, ખુલી અનુભવકીખાની.
 પરખે જ્ઞાન વિજ્ઞાન, સેજમાં સાન સમાણી;
 અસ્તિ ભાતિ પ્રિયજન, ભાન અંતર ઓલખાણી.
 અજર અમર અવિનાશ, પ્રકાશ પૂરણ સુખકંદા;
 દયાનંદ નિજદાસ, જનકર ત્રોડી ફંદા.

સાધુનાં લક્ષણ.

રાગ-અખા ભગતની ઢબનો

સાધુ હોય કે ચેતન રેવે;	
ગેરવચન મુખસેં નહિં કેવે.	૧
અધિક ન્યુન અંતર નહિં આણે;	
વેદ વાક્યકું સત્ય પરમાણે	૨
રાગ દ્વેષ ઉર કબુન દેખે,	
સખમેં મેરમ અપના લેખે	૩
કુડ કપટસેં રેવે દુર;	
બ્રહ્મભગનમાં સારા શુર	૪
હાણુ લાભ દીસે નહિં કોય;	
માન મોહસેં ન્યારા હોય.	૫

સાધુ જનકા એહી પરમાન;	
આતમ ખિન દેખે કહિં આન.	૬
પરમારથમાં પુરી પ્રીત;	
શબ્દ સુધાપર રાખે ચિત્ત	૭
સોઈ સાધુ સાહેબકા પ્યારા;	
દયાનંદ એહી સખસેં ન્યારા	૮

અસંતનાં લક્ષણ-રાગઉપરનો.

હોઈ અસંતને સંત કહાવે;	
લખે શાસ્ત્ર એાર મરમ ન પાવે.	૧
ઉંચ નીચકા કરે હિંદોરા;	
તર્ક ભેદ ઉર વચન કઠોરા	૨
આપકું નાંઈ અપરોક્ષ જ્ઞાના;	
ઓરનસે જઈ કરે બખાના	૩
મત પાખંડકા મરમ બતાવે;	
સત્ય બચન સ્વપ્ને નહિં લાવે.	૪
અવર સંતમેં જાણે ભેદા;	
પરમારથસેં પ્રગટે ખેદા.	૫
અધિક ન્યુન અંતરમાં રેવે,	
નિરસંશે મન કબુ ન ગ્રેવે.	૬
કરે જ્ઞાન આપ નહિં પાળે;	
ઓરનકા અવગુણ નિહાળે	૭

આશા ત્રણ્યા અંતર ખાઈ;	
માન મોહમાં ફરે લુટાઈ	૮
દોરા ધાગા સાહસ પૂર;	
શિલ સંતોષથી રેવે દુર	૯
એહી અસંતકા લક્ષણબન;	
દયાનંદ વિશ્વેકર માન	૧૦

ભૂલ વિષે—રાગ ઉપરનો

ભૂલ આવી તે ભેળી ભેળી;	
તેણે કરી ને ગયું છે ટળી	૧
માથું ફર્યું ને થયો દશ મોડ;	
જેમ મનુષને વળગ્યું ઝોડ	૨
મુખથી બોલે હું છઉં કોક;	
તેમાં થયો અજ્ઞાનનો થોક.	૩
ભૂલ્યો ધરને મરે મુંઝાય;	
દાસ દયો તેનું શું થાય.	૪

મન વિષે—અખાલગતની દબનો રાગ

મનજી ભાઈનું મોટું જોર;	
તેનું ભમાડ્યું નાવે ઠોર	૧
જે તેને સમજવા જાય;	
ઉલટી ભેળી થાય બલાય.	૨

એક હોય ત્યાં બીજી કરે;	
જેમ ભુતનો ભડકો ફરે	૩
દાસ દયો કોઈ શુરો હોય;	
સતગુરુ વચને નાંખે ખોય.	૪
મોટું મન તે જાણો ભૂત;	
આવી વળગ્યો જમનો દૂત.	૫
વળગ્યો તો અળગો નવ થાય;	
માહીંથી મૂળ સમૂળાં ખાય.	૬
હાણ લાભમાં મોટો ભૂપ;	
લઈ ઉતારે ઉંડે કુપ.	૭
દાસ દયો કે જે ડાકલીયો મળે,	
તો તે ભૂત અળગું ટળે.	૮
મુંઝાય મનતો નાવે ઢોર;	
જેમ ફરે હરાયું ઢોર.	૯
એક મેલે ને બીજી લીયે;	
નાવે હાથ તો લોહીજ પીયે.	૧૦
આપ મરેને બીજને મારે;	
ઉલટી આગ અંતરમાં જારે	૧૧
દાસ દયો જે મળે સુજાણ,	
તો મનજની મંડાય કાણ.	૧૨

ત્રણના વિષે-રાગઉપરનો.

ત્રણના જાણો મોટી ડેણ;	
માહીથી બોલે ઉલટાં વેણ.	૧
અંતર કાળજાં કાપી ખાય;	
મોહ જાળમાં મરે લોભાય	૨
જેમ શ્વાનને પડીયા જીવ;	
તેમ ભમે છે રાત અરૂ દિવ	૩
દાસ દયો જે સંતોષ હોય;	
તો તેને દુઃખ નાવે કોય	૪
ત્રણના દેખત મીઠો માર;	
ન ફાવે તો આવે ખાર	૫
જેમ જંબુક લટકણ ફળખાય;	
તેમ ઇચ્છાયે લેવાણો જાય	૬
હોય હજાર તો માગે લાખ;	
આગળ તે ભુંસાવે રાખ	૭
દાસ દયો એ અભાગીયો જાણ;	
સંતોષ દયા બિન મોટી હાણ	૮
ત્રણના રાખે મોટાં તીર,	
ઇચ્છા બાણથી મરે અમિર	૯
કઈ જોઈ તો પામ્યા હાર,	
મુર અમુરને રાખ્યા ઠાર	૧૦

નાદ કોટીને લીધી ઉર;	
ભાંગી ભૂકો કીધા ચૂર	૧૧
હાસ હયો જે હરિના હોય;	
તે હાવે આવે નહિ કોય	૧૨
ત્રણા ભમાડે દેસોદેશ;	
નાના ભાતના ધરાવે વેશ	૧૩
દોરા ધાગા ધુણે કોક;	
એમ બાંધે પાપોના થોક	૧૪
નાચે ખુદે નોકરીમાં જાય;	
મરે રણ ઉંધા લટકાય	૧૫
હાસ હયો હરિ નિશ્ચે નહિ હોય;	
તો ઠેકાણે નાવે કોય	૧૬

લોભ વિષે—રાગ ઉપરનો.

જળ આવે અંતરમાં લોભ,	
તયેં પમાડે મનને ક્ષોભ	૧
કરે કૂડને ખોજે ધન;	
તેમ ઠેકાણે નાવે મન,	૨
સાહસ ચોરીનો ધંધો કરે;	
એમ કરીને પેટજ ભરે.	૩
હાસ હયો એ પાપનું મૂળ;	
પ્રભુ ભજ્યા વિના મોટું શુળ	૪

લોભે લાજ ધરમની ઠેલી;	
લોભે મૂળ મરમ ગયો મેલી,	૫
લોભે ગુરૂથી સામો થાય;	
લોભ નીચની સંગતે જાય,	૬
લોભ અંતરમાં રાખે પાપ;	
લોભ તેમનો થયો છે બાપ.	૭
દાસ દયો કે નહિં હરકો નામ,	
તો નહિં તેનું કેકાણું ઠામ.	૮
લોભે ઉભો થયો છે કામ;	
લોભે થઈ વિષયમાં હામ,	૯
લોભે જઈ કરે કુકર્મ;	
લોભે તજે છે અપનો ધર્મ	૧૦
લોભે નેનમાં પાડે ભંગ;	
લોભ કરે બુદ્ધિને દંગ,	૧૧
દાસ દયો દેખ તેનું જોર,	
સાધ મળે તો આવે ઠોર	૧૨
લોભ અધરમમાં અથડાવે જઈ;	
મારે ભુડાયેં ભેળો થઈ,	૧૩
લોભ ભરાવે પાપેં પગ;	
ધરમે પાછો ભાગે ઠગ,	૧૪
કુળ ધર્મની લોપી લાજ;	
નીચ કરમની બાંધી પાજ.	૧૫

હાસ દયો ભવતરવો હોય;
તો નાંખો અંતરની ખોય.

૧૬

કામ વિષે-રાગ ઉપરનો.

કામ કરાવે બુરાં કામ;	
કામ ઉડાવે અપનો દામ.	૧
કામ ફડનો સગો બાપ;	
સાહસથી બંધાવે પાપ.	૨
કામ ફળની છોડે લાજ;	
અજ્ઞાનની બંધાવે પાજ.	૩
હાસ દયો ગુરૂ કૃપા હોય,	
છુટે નર નિષ્કામી કોય,	૪
કામે ઈંદ્રને આવ્યું માન;	
પુગ્યોજ્ય ઋષીઅ સ્થાન,	૫
કામે વાળ્ય મર્યો વણ મોત;	
કોઈ કરે નહિ તેની ગોત,	૬
કામે ભૂલ્યા બ્રહ્મા ભાન;	
નિજ મસ્તક છેલું ભગવાન.	૭
હાસ દયો ભડ ભાગે આપ;	
તો કામી પુરૂષની શી છે માપ.	૮
કામે થાય છે મોટો અંધ;	
કામ બંધાવે ભવના બંધ,	૯

કામ કરે વિષયમાં વાસ;	
કામ ભોગી કરે વણાશ,	૧૦
જીવહિંસા તે કામી કરે;	
કામી જઈ વણુ મોતે મરે,	૧૧
દાસ દયો તે કાઢો પાપ;	
તો સુખ પામે પોતે આપ,	૧૨
કામ કપટની મોટી ખાણ;	
કામ ભોગનાં મારે ખાણ.	૧૩
કામેં કાયર મોટા શુર;	
રાજા પરજા ભાગે દુર,	૧૪
દેવ દાનવ તે પામ્યા હાર;	
તો બીજાનો શો વિસ્તાર.	૧૫
દાસ દયો મળે સંત સમાજ;	
બ્રહ્મ જ્ઞાનથી મારે મન રાજ.	૧૬

ક્રોધ વિષે—રાગ ઉપરનો.

ક્રોધ આતમનો કરે વણાશ;	
ક્રોધ જ્ઞાન તે પામે નાશ.	૧
ક્રોધ વૃત્તિમાં વિભ્રમ કરે;	
ક્રોધે બુદ્ધિ અલગી કરે.	૨
ક્રોધે સુખ ન હોય લગાર;	
ક્રોધ જીવને રાખે ઠાર,	૩

દાસ દયો કોઈ જીતે સંત;
ક્ષમા ખડગ લઈ કાઢે અંત.

૪

કુંડળીઓ.

સંત સરાહે સેનકું; સેન શખ્દકી ખોજ;
સુરત લગી વા દેશમેં. તબ પાવે અનહદ મોજ.
પાવે અનહદ મોજ; સોજ કોઈ વિરલા લેવે;
ચડે મેદાને શૂર, દૂરકી ખખરાં દેવે;
કહહી દયાનંદ, ભાખત અમૃત ખેનકું,
સેન શખ્દકી ખોજ, સંત સરાહે સેનકું.

પરચુરણ-દોહા.

જોકો ચિત્ત દુષિત હે, સો તાકે પરાયા દોષ,	
કૌવા પશુ શરિરમેં, દેખત આમય રોષ.	૧
લખે અવગુન ઓરકા; સોઈ જનો નરકાય,	
નિંદા પરાઈ બાંધકે, ભૂંશી મરે મુંઝાય.	૨
કૃતઘ્ની ઓર નંદકી, પૈશુન કોધી જાણ,	
પંચ જાતિ ખોલીયે, સો ચાંડાળ પૈચાણ.	૩
આપ કહાવત મહાત્મા. અંતર અવિદ્યા સંગ,	
દોષ ગુણ જોતા ફરે, એહી ધુર્તકો અંગ.	૪
ધર્ષા દ્વેષ અનંત હે; તાકું કહાવત સંત;	
એસી દુનિયાં અંધહે, માનત મોટા મહંત.	૫

અંતર પાપી નિંદકી, ઉપર બણાવે વેશ;	
જાતી કૂજાતી જાનીયેં, વચન કરે ઉપદેશ.	૬
કુશળતા કામે ગઈ, ક્રોધે ગયું સુખક્ષેમ;	
લોભ ક્ષમાને લઈ ગયો; મોહે ગુમાયો પ્રેમ.	૭
અહંકારે ધિરજ ગઈ, ગયું અજ્ઞાને જ્ઞાન;	
અવિદ્યામાં વિદ્યાગઈ, ગઈ ભૂલમાં ભાન.	૮
માને સત્સંગને ગળ્યો, મદથી શિલ ગુમાય;	
મત્સરથી સમતા ગઈ, ધર્પાં દયાને ખાય.	૯
સંતોષને ત્રષ્ણા લગી, ઇચ્છા વૈરાગ લેજાય;	
શઠતા મારે વિવેકને, જડતા ચેતન ભૂંડાય.	૧૦
કુમતિ સુમતિને ગૃહી, મંદ પણે બુધ ખોય;	
અસત સતને લે ગયો, અવિશ્વાસે નિશ્ચેનોય.	૧૧
સજનસેં સન્મુખરહો, દૂરિજન સેં રહો દૂર;	
જે મન ધિરજ ધારતો, ભજન કરો ભરપુર.	૧૨
ભજન કરત ભગવંતકો, જે મન જાવે ચોર;	
ગઈ કમાણી જ્ઞાનકી, નહિં ઠેકાણું ઠોર.	૧૩
આપામેં નહિં ઓળખ્યા, ચોર મન કરે બહુ વેશ;	
દોરી દિલની ડગમગે, વેતો જાય વિદેશ.	૧૪
સર્જન મનનાં ચોરટાં, ત્રીન સંગ કરો ન હેત;	
સાચા દિલના સુરમા, તે સાચું સુખદેત	૧૫
સાચા સો નર જાણીયે, અંતર ગઈ ઉપાધ;	
શબ્દે ચિત્ત પરોવીયાં, સો કહીએ નિજ સાધ.	૧૬

અથ શ્રી સંગિત ભજન

ભેરવી-ધ્રુપદ.

દિનકે દયાલ લાલ, શોભત વિશાલ ભાલ;
પલમેં કરત ન્યાલ, દાસ દુઃખ જન કરે. દિનકે. ટેક.
જ્ઞાન હુન જનનું ધ્યાન, સાધનકી નહિ ભાન;
ગુનકે નિધાન શામ; આયે બૃદ્ધ માન કરે. દિનકે. ૧
દયાનંદ સુખકંદ, નિરખીકે અનિ આનંદ;
એસોહિ અનુપરૂપ, પાયે પ્રભુ પ્રાનકેરે દિનકે. ૨

ભેરવી-ધ્રુપદ.

જટા કે ધરન હાર, સોહે શિર ગંગધાર;
ચંદ્રમા લલાર, વાકે નેન સુખદાઈ હેરે. જટા કે. ટેક
ખેલકી અસવારી કીની, ભભૂત રમાઈ લીની;
એસોહિ અનુપ રૂપ, મોરે મન ભાઈ હેરે, જટા કે. ૧
દયાનંદ અખંડાનંદ, મારજર કીનો ખંડ;
એસોહી પ્રચંડ રંગ, અંગડિર છાઈ હેરે. જટા કે. ૨

ભેરવી-દાદરો.

હો મનવા મોરા; મેષુખકું મત ભૂલ. ટેક
દુનિયાં દોલત, માન મોતાળ;
આખિર હે સખ ધુલ ધુલ ધુલ-હો મનવા. ૧

યે જિંદગી, ગંદગી સમજનો;
 ક્યું તું ગુમાવત મૂલ મૂલ મૂલ—હો મનવા. ૨
 હાસ દયો કે, સમજ દિવાના;
 ભજલે નામ અડુલ અડુલ અડુલ. હો મનવા. ૩
 ભેરવી—દાદરો.

હે દિલ દિવાના, તું દિલદારકું પહિયાન.
 હે દિલ. ટેક.

તજી નિજ જ્ઞાન, ભ્રમત નિશ વાસર,
 ક્યું તું હોત દેરાન. હે દિલ. ૧

જન સુખ ચાહત, સો સુખ નાહી;
 આખર ફનાકા મકાન. હે દિલ. ૨

હાસ દયો દરવેશ દિલુકારે;
 સો ધારે ઉર ધ્યાન. હે દિલ. ૩

ભેરવી—દાદરો, મેં જગાય હારી. રાગ.
 હો પ્રભુ પ્રાન પ્યારે, આજ મંદરવા પધારે.
 હો પ્રભુ. ટેક.

દયા કરી મોરો જનમ સુધાર્યો;
 નિજ ચરનસેં ઉગારે. હો પ્રભુ. ૧

પ્રેમ પલંગ પર આપ બિરાજે રે;
 સેજમાં શ્યામ દુલારે. હો પ્રભુ. ૨

હાસ દયો કે પ્રભુ અંતર જામીરે;
 સદા ઉર ધ્યાન હમારે. હો પ્રભુ. ૨

ભેરવી-દાદરો. આજ પિયુસે સોઘ રહી. રાગ.

આજ મંદરવામેં આયો મનોહર;
 રૂખી સુરત મન મગન ભયો. ટેક.
 શ્યામ સુંદર મુરત મન ભાવન;
 નિરખી નયન સુખ હોત નયો. આજ. ૧
 પલ પલ મોરા પિયુકું નિહાળું રે;
 પાય પ્રભુ દુઃખ વિરહ ગયો. આજ. ૨
 દાસ દયો મન મુહિત ભયો અખ;
 એક અમુલખ લાલ લયો. આજ. ૩

ભેરવી-ખિરહાની દાદરો.

ઉન યાર ખસમ ખન્યા મેં ખેહાલ હું;
 મીલે માશુક તો મેં નિહાલ હું. ટેક.
 જનકે પાયેસે અરવા મોરી ખુશ હોવે;
 એઘ નામપેં મે ખુશાલ હું. ઉનયાર. ૧
 ઇનકે ઇશકમેં તન સખ ખાખ હે;
 ઉનકીનુરાંની સેં મે સુખ પાલ હું. ઉનયાર. ૨
 દાસ દયો દિલ જાની પાયારે;
 વિરહ ગયેમેં રંગ લાલ હું. ઉનયાર. ૩

ભેરવી-તાન

કાયકું કરત નિહુ રાઈ;
 શ્યામ મોસેં કાયકું કરત નિહુરાઈ ટેક.

જખ તુમ હમસેં રાર કરોગે;
 હઉં ગાલી મુસકાઈ. શ્યામ. ૧
 તુમ હો નંદકે છેલ કનૈયેરે;
 મે બૃજકી મતવાઈ શ્યામ. ૨
 હાસ હયો મંદ મુસકે ગ્વાલન;
 ચલત ડગર મહલાઈ શ્યામ. ૩

ભેરવી-તાન

ભજ મન મહહારી મોરારી-ટેક,
 માન ગુમાન વાં હુકમ ન હાલે;
 એસાહે ખેલ ખરારી. ભજ મન. ૧
 ક્યું મન મુરખ કરત મગરૂરી;
 અખ કરતે હુશીયારી. ભજ મન. ૨
 હાસ હયો ભવ દુઃખ ભે હારણ,
 સો પ્રભુ ભજ ઉર ધારી. ભજ મન. ૩

ભેરવી-તાન.

મોવન બજવે નિકી બેંન.
 મોવન બજવે. ટેક.
 મેં મતવાલી ભઈ મુખ ન્યાલી,
 નિરખી મનોહર નેન. મોવન. ૧
 કુંજગલીમેં નાહ ભયો હે;
 સુનત ભયો મુખ ચેન, મોવન. ૨

દાસ દયો નિરખી સુખ પાચો;
મુહિત રહું દિન રેન મોવન. ૩

ભેરવી—તાન.

મૈયા મોકું ગ્વાલન યું દુરકાવે; ૧૬

કહે તુમ કીસકે હો બાલક;

નિકહી આન સતાવે. મૈયા. ૧

કોઈ કહે નંદજીકો બેટો;

જશોદા ગોદ ખીલાવે. મૈયા. ૨

કોહી કહે વોડરકો માર્યો,

પર ઘર જાય છીપાવે. મૈયા. ૩

એક કહે વસુદેવકો જયો,

દેવકી માત કહાવે. મૈયા. ૪

કંસ રાયકો ભય ઉર ધારી;

આધી રાત નસાવે. મૈયા. ૫

એસો ભિખારી ભયો જન્મકો;

નિતહી માગન આવે. મૈયા. ૬

યુંકર આંખ દિખાવત ગાઠી;

એસે મોહી શરમાવે. મૈયા. ૭

પ્રેમ ગોવાલન ઓર અલખેલો;

પ્રેમે પ્રેમ રસ પાવે. મૈયા. ૮

દયાનંદ આનંદ બદ્યો હે;

સો સુખ કહ્યો ન જાવે. મયા. ૯

ભેરવી. હુમરી.

કોન અધમ જગતારે,	
હરિ બીનુ કોન અધમ જગ તારે.	ટેક
અંત સમે એક નામ જપનસેં,	
અબ્જમિલ ઉગારે.	હરિ. ૧
ગજ ગુનકા ચોર સજન કસાધ;	
નામ પ્રભુ ઉર ધારે.	હરિ૦ ૨
હાસ હયો હરિ નામ બડો હે;	
ભવ જલ ખેદ નિવારે.	હરિ૦ ૩

ભેરવી. હુમરી.

મોસમકો ન અધમ અધખાની	ટેક
જહાં પરમારથ પ્રેમ પ્રભુકો;	
તહાં નહિ જાત ગુમાની	મોસમ. ૧
આહું પોર અનિત મુખ ધર્યો;	
અવિદ્યા ઉર ભરાની.	મોસમ. ૨
સાધુ સમાગમ કબહુ ન કીનો,	
અંત ભયો નરકાની	મોસમ. ૩
કરી કુસંગ કુમતિ સંગ ખેલી;	
ઉલટ ભયો બે ભાની.	મોસમ. ૪
પ્રાન પ્રભુ સંગ પ્રીતિ ન કીની;	
શ્રમત મોહ ઘેરાની.	મોસમ. ૫

કામ ક્રોધ કૂટિલ વિષય નમે;
હર હમ હોત હેરાની. મોસમ. ૬
ભાવ ભક્તિ પર ચિત્ત નવ દીનો;
તન મન ભયો તોફાની. મોસમ. ૭
અબ કરના નિધી અતિ દીનમે.
માગત મન મેરખાની મોસમ. ૮
દયાનંદ શરનાગત રાવ રે;
જાન્યુ પદ નિરખાની મોસમ. ૯

ભેરવી હુમરી

આજ તુમ ડાડે હો મદમાતી;
કહત નિઠોર મગ જાત દધિ ચોર,
જનમાતીરે આજ૦ ટેક
હમરો કહો તુમ માનત નાહિરે,
કરત ગુમાન અભિમાન;
જન આઈ ઉર જાતીરે. આજ તુમ૦ ૧
અબ તુબ મોરી માન શિખામણ,
છોડકે કપટ હઠ તજ દે ગમાર;
જન આતીરે. આજ તુમ. ૨
દાસ દયા કે નાથ હઠીલો રે
કહત બચન મન સુનત;
મુદિત રંગરાતી. આજ તુમ૦ ૩

ભેરવી હુમરી

રસીલા મત મારો વાંકે નેનં ૧૬

નેનં વાંકે મારે મોરો, ચિત ભર માયો રે;

લાગત હે દુઃખ દેન. રસીલા૦ ૧

આહું પોર મન, શામ સુરતમાં રે;

અવર નહિં સુખ ચેન રસીલા૦ ૨

હાસ દયો પ્રભુ, રૂપ નિહારીરે;

ચરન કમલ સુખ લેન રસીલા૦ ૩

ભેરવી હુમરી

રામ રહ્યો ભરપુર; સખ વટ રામ રહ્યો ભરપુર ૧૬

અંતર બાહિર રામ રમે છે; નિરખી નિરંતર નુર

સખ વટ૦ ૧

સતગુરુ સેન ચોર નેન નિશાનારે;

હરદમ હાત હનુર. સખવટ૦ ૨

હાસ દયો સો મુરત મનોહર;

નિરખી મગન ચક ચુર. સખવટ૦ ૩

ભેરવી હુમરી

વૃજ બાસી કનૈયારે માખન ચોર ૧૬

ખોલ કિંવાર ભુવન બીચ પેઠે રે; મહી કો માટ ઉઠાયોરે

વૃજ૦ ૧

સાંજ સવેર રહે ધર સુનો રે;

ફેર ઢોર સખ ખાયો રે. વૃજ૦ ૨
કરે ખર જોરી મોરી ખાત ન માને;
ઉલટી આંખ દીખાયા રે. વૃજ૦ ૩
હયાનંદ નંદ સુત રસીલોરે;
નિરખી પરમ મુખ પાયોરે. વૃજ૦ ૪

ભેરવી હુમરી. તાલ કવાલી.

પિયા મત જાઓજી હમ સે દૂર ટેક
હમકું છાંડ તુમ દૂર રહોગે;
પ્રાન તજું જુર જુર. પિયા મત૦ ૧
અખ કિરપાકર રહો ઉર અંતર;
ઝાંખત રહું નિજનુર. પિયા મત૦ ૨
દાસ દયો નિજ ચાર ઇશકમેં;
સદા રહું ભરપુર. પિયા માત૦ ૩

ભેરવી હુમરી. તાલ કવાલી.

જાઓજી ન ખોલો હમસેં ખાત. ટેક.
સઘરી રેન શોકન સંગ ખેલી;
અખ આયે પરભાત. જાઓજી૦ ૨
હમસેં દૂરાવ વેરન સંગ પ્રીતિ;
રસ ખીતી સખરાત. જાઓજી૦ ૨
દાસ દયો સુની સ્નેહકી ખાતાં;
હસત હરિ મુખગાત જાઓજી૦ ૩

ભેરવી

કયું મન મુરખ રામ ભજન બિન,
 ભવ મેં યું ભટકાતા હે ૨૬
 વિષય જલ અંતરમાં ભારી,
 ભજ્યા નહિં પ્રભુ ઉરપેં ધારી;
 જન્મ ગયો છો હારી,
 જઘ નીચ ગતિ અથડાતા હે કયું મન ૧
 પ્રેમ કરી પ્રિતમ નવ ગાયા,
 વૃથા ભેદ ભ્રમ દિલ મેં લીયા;
 સેન મરમ નહિં પાયા,
 સો અંતે અટકાતા હે. કયું મન ૨
 હયાનંદ પ્રભુ દિલમાં આવે,
 તખ્તી કાળ કરમ કટ જાવે;
 ફિર જનમ નહિં પાવે,
 ઓ તો નામ અખંડ રસ પાતા હે. કયું મન ૩

ભેરવી ગઝલ

ઇશક લગ્યો નિજ નામપેં,
 ફિર મનકું ડુલાના ના ચહીયેં;
 મનકું ડુલાના ના ચહીયેં,
 દિલમેં ભુલાના ના ચહીયેં ઇશક ૦ ૨૬

કરકે નિવેડા નામકા,
 ફિર કીચ મીલાના ના ચહીયેં
 દિલ મેં કીચા આરામ,
 ફિર ભવમેં ઉલાના ના ચહીયેં. ઇશક૦ ૧
 કિયા હે સંત સમાજ,
 ફિર મનકું પુલાના ના ચહીયેં;
 સાધન ભયે શિરતાજ,
 ફિર ઓર જુલાના ના ચહીયેં. ઇશક૦ ૨
 અનભે હે અદૈતમેં,
 ફિર દૈત રુલાના ના ચહીયેં;
 દયાનંદ સો આનંદમેં,
 ફિર શોક મીલાના ના ચહીયેં. ઇશક૦ ૩

ભેરવીની ગઝલ

મોહાબત મેં જિસકું શિર દીયા;
 ફીર ઉસીસેં કરનાં કયા;
 વિશ્વાસ નહિં જીસ આદમકા,
 ફિર ભરોંસા કરનાં કયા. મોહા૦ ૧ ૨૬
 લગી ઇશકકી દોર અલકમેં,
 જોર ખતાના ફરનાં કયા,
 લગી લાજી ઉસ યારમેં,
 પ્યાર ખતા કર પરનાં કયા મોહા૦ ૨

ધતબાર નહિ મુરશિહકાતો,
 ઓર ઠિકાને તરનાં કયા;
 અપના ઘર પાયા નહિં તો,
 ઓર મુકામે ઠરનાં કયા. મોહો ૩

સતકા સંબંધ ચિત્ત લગાકે.
 ફેર વાંસે ઉખરનાં કયા;
 હીરોડી ખરીદી ગુમાઈ કે,
 ફિર કોડી ખજના ભરનાં કયા મોહો ૪
 અબ યારી આસ્પુકી કીની,
 ફિર કમસલમાં ઘરનાં કયા;
 હયાનંદ આનંદ નુરકા તો,
 ઓર તુફેલી કરનાં કયા મોહો ૫

ભેરવ

મન રામ રામ ભજ વાર વાર;
 તોરો જનમ અમલ સુધાર સુધાર. મન. ૮૬
 મુર કઠિન માનુષ તન પાયો;
 સો કયું ખોવત ગેમાર ગેમાર. મન. ૧
 પ્રાણ પ્રભુ વ્યાપક હિર અંતર;
 સેન મરમસે ન્યાર ન્યાર મન. ૨
 દાસ દયાકે નાથ દયાલુ;
 પલમેં કરત ભવ પાર પાર મન. ૩

ભેરવ

મન કાયકું કરત અભિમાન માન-ટેક
 માનત નાહીં નિગમ કરખાતાં;
 નિપટ ભયો નાદાન નાદાન મન. ૧
 મંદિર મહેલ સાજ સુખ સંપત;
 વામેં હોત હેરાન હેરાન. મન. ૨
 તજ નિજ ઇશ વિષે સુખ વાંછત;
 આખર દુઃખકી ખાન ખાન મન. ૩
 દાસ દયો રધુનંદ ગુસાંઈ;
 સો ભજ તજ ઉર આન આન મન. ૪

ભેરવ

મોકું રાહ મીલ્યો ખનમાલી ટેક
 છીન લીયો મેરો માટ દધિકો;
 હસત નયન મુખ ઢાલી રે. મોકું ૧
 હમ કેવે સો માનત નાહીં;
 મોકું ઉલટ કહે મતવાલી. મોકું ૨
 કુંજ ગલી મેં આઈ ધકયો રે;
 શ્યામ સુરત કુંજમાલી મોકું ૩
 દાસ દયાનો નાથ રસિક વર;
 મુદિત ભયે મુખ ન્યાલી મોકું ૪

ભેરવ

ભોર ભયો તબ બાલગ્વાલ સબ,
આઈ ખડે નંદ દારે;
બગો નાથ મમ નયન સંકોમલ,
નિરખી હોય સુખારે. ભોર૦ ૧

પિત બસન મંગલમય મુરત,
સુરત સેજ નિહારે;
મુહિત ભયે મોહન મુખ ન્યાલી,
અંગ અંગ હોત ઉજારે. ભોર૦ ૨

શ્યામલ ગાત ઉર માલ અનોપમ,
શંખ ચક્ર કરધારે;
મોર મુગટ મોહન વનમાલી,
સો ઉર ધ્યાન હમારે. ભોર૦ ૩

પ્રેમ મનોહર સુરત શ્યામકી,
નિરખી ભયે ભવપારે;
દયાનંદ મન મુહિત ભયે અખ,
રોમ હર્ષ ભયે ઠારે. ભોર૦ ૪

ભેરવ

તુમ છોર હીયો લરકાઈ,
ફેરહીયો મેરો માટ મથનીયાં;
ઢોર હીયો કછુ ખાઈ.

લાલ તુમ છોરહીયો લરકાઈ. ૨૬
 એક લરે મોરી સાસ નણહીયાં,
 લોક હસે મુસકાઈ;
 ઘરકે નાવ હમ પર ખીજત,
 કયું તુમ દધિ દુલાઈ લાલ તુમ૦ ૧
 ભોર સમે કયું ખિનહિયુ લાએ,
 આવત માન મિટાઈ;
 ગોરસ કારન ભયે અધિના,
 માગત લાજ ન આઈ લાલ તુમ૦ ૨
 નિત આવત મોઈ હાન દધિકી,
 તુમ કું હોત ખેલાઈ;
 દાસ દયો પ્રભુ પ્રેમ પરાયણ,
 ગ્વાલ બાલ સુખદાઈ લાલ તુમ૦ ૩

ભેરવ.ધ્રુપદ

શ્રી મોહન મન ભાયો-ટેક
 શોભત વિશાલ ચોર ભાલ અનોપમ,
 મધુર અધર મુખ છાયો. શ્રી મોહન.
 પિતહી ખસન મુખ દશન મનોહર,
 દેખીકે કોમલ અંગ અનંગ લજ્જયો. શ્રી મોહન. ૧
 ભાલ હુ રસાલ ગાલ રસિક ગતિ મરાલ,
 દયાનંદ પ્રભુ શ્યામ નામ ગાયો. શ્રી મોહન. ૨

ભેરવ. ધ્રુપદ

સોહંગ બ્રહ્મ ધાવો-ટેક

ગાવો ગુની જન તાન મનોહર;

હરિહર દોઉ રિઝાવો.

સોહંગ. ૧

સાધનકો સજે સાજ, પુન્યહુક્રી ખાંધે પાજ,

કાજકું સુધારી, સુખ લાવો.

સોહંગ. ૨

સુરતી કો દેખો ખેલ, શબ્દહુસેં ક્રીજે મેલ;

હયાનંદ રંગ રેલ પાવો.

સોહંગ. ૩

ભેરવ તાન

લાલ તુમ અબનાં કરીયો હાંસી-ટેક.

મેં જ્વાલન નિત આવત જવત;

તુમ હો બન કે બાસી

લાલ તુમ૦ ૧

દાન આનસો લાગો નહિં લાગે;

તુમ ક્યું માગત ખુલાસી.

લાલ તુમ૦ ૨

હમ પર જોર કછુ નહિં ચાલે;

હમ હે કંસકી દાસી.

લાલ તુમ૦ ૩

હયાનંદ પ્રભુ નિરખી જ્વાલન;

હો રહી પ્રેમ પિયાસી.

લાલ તુમ૦ ૪

ભેરવ.

મેં પતિત ભવ રોગી મહાખલ,

અધ અનંત પ્રભુ મોરે

અધમ ઓધારન દુઃખ નિવારન,
ભવ તારન બૃહ તોરે—ટેક.

ચિત્ત અનીત ભ્રમક નિશિ વાસર,
મન વિષયન ઝકઝોરે,

શીખ હમારી કબહુ ન માને,
કામ કૂસંગ પર દોરે.

મેં પતિત૦ ૧

નિગમ પુરાન પઢે દિનરાતી,
શ્રવણ કથા રસદોરે;

તોડિ સલીલ મન સમજેનાહી,
દોરત ઢોર કઢોરે,

મેં પતિત૦ ૨

પંડિત રહે ઓર જ્ઞાન કથનમેં,
આપ ફટિલ રહે કોરે;

ભક્તિ ભરોસો કબહુ ન લાવે.
વૃથા વાદ મનડોરે

મેં પતિત૦ ૩

અબ અનાથ આન શરનાગત,
રાખહુ નાથ નિજોરે;

અધમ અન્નમિલ વ્યાધ ગીધ સમા
જની પાર કરોરે

મેં પતિત૦ ૪

ઘેર ઘેર પોકારું કપાનિધી,
આરત ઉર ધરો રે;

દયાનંદ નિજદાસ રાવરે,
કરહુ અભય ભય ધોરે

મેં પતિત૦ ૫

ભેરવ કાફી

આંઉં વિંજ્યુ કુલખાની;	
યાર મુંજે મંજ ભિતર ન્યારી.	આંઉં૦ ૧૬
નાથ અસાંજે નિરખે જોડો,	
આશક અલક ઓલખાની.	આંઉં૦ ૧
મંજે ચંદા મંજે સુરજ,	
સુરતે સુખમ નિશાની.	આંઉં૦ ૨
અણુ વધ ધુન શુનમેં ન્યારી,	
નુર નેનં જલકાની.	આંઉં૦ ૩
દાસ દયો દિલ જની મલીયા,	
પૂર્વ પ્રીત પિછાની	આંઉં૦ ૪

ભેરવની છાયા

રામ ઘટોઘટ છાયા સંતો;	
રામ ઘટોઘટ છાયારે	૧૬
અવધ ઘાટ નરોટ રામ જ્યાં,	
પ્રીતેં પ્રેમ લગાયારે,	
નિરમળ જળ વહે સરજુકો,	
મુરત મનોહર પાયારે.	રામ૦ ૧
પિત વસન કમળ મુખ નિરખત,	
આનંદ ઉર ન સમાયારે;	
આપનિખંગ ધરે કરમાંધ,	
શ્યામ મુરત ઉર ભાયારે.	રામ૦ ૨

ધન્ય અવધ જ્યાં રામ વિરાજે,
 ઘર ઘર મંગલ છાયારે;
 પ્રેમ મગન મુહિત મન ધારી,
 સુર મુનિજન ગુણ ગાયારે. રામ૦ ૩
 સોઈ મુરત સુરત અતિ પ્યારી,
 પલ પલ ધ્યાન ધરાયારે,
 દાસ દયો બ્રહ્મ ભાવ ભરોંસે,
 ભવ દુઃખ દૂર બહાયારે. રામ૦ ૪

પ્રભાતી-રાગ ઉપરનો

બંદી છોડ કહાયે, સતગુરુ બંદી છોડ કહાયેરે.
 ભવ દુઃખ તારન દુઃખ નિવારન,
 સનમુખ હોત સહાયેરે; બંદી૦ ટેક.
 અબ્જમિલ અતિ અધકો ભાજન,
 વિષય જલ બંધાયેરે.
 નામ નારાયણ મુખ પર ટેરત;
 તુરતહી ધામ સધાયેરે. બંદી૦ ૧
 ગજકું ગ્રાહ કીયો અપને વશ,
 જલમેં જંગ મચાયેરે;
 આઘો નામ લીયો આરતસેં,
 તબ પ્રભુ પલમેં ધાયેરે. બંદી૦ ૨
 વ્યાધ ગીધ ઓર સજન કસાધ,

ગુણિકા ગુણ ગુમાયેરે;
નામ ભરોંસો ઉર પર આયો,
તખહી ભુવન પડાયેરે. બંદી છોડ૦ ૩

શીવરી ભીલરી જાત વિલક્ષન,
ઉરપેં ભાવ ભરાયેરે;
કરુણા આગર સુખકે સાગર,
સો નિજ ધામ પોચાયેરે, બંદી છોડ૦ ૪
હીન દયાલ કૃપાનિધી ઇશ્વર,
ભગિત હેત બ્રહ્મ લાયેરે.

દાસ દયો પ્રભુ અધમ ઓધારણ,
સો સુખ મોહી મીલાયેરે. બંદી છોડ૦ ૫
ધનાશ્રી.

નિરખી મગત ભધ, સુરતીરે. નિરખી૦ ૧
મદન મોહન સુંદર સોહન,
ગોચર ગોવરધન ગો દોહન;
શ્યામ સુમન સુખ લઈ નિરખી૦ ૨

પિત જસન મુખ મધુર સુહાવન,
લાવન મોહન અંગ અતિ ભાવન;
હસત અધર અંક દઈ. નિરખી૦ ૩

દાસ દયો ભવ દુઃખ ભે ટાળી,
મુદિત ભયે મોહન મુખ ન્યાળી;
અખ નહિં જાઉં બહી. નિરખી૦ ૪

ધનાશ્રી

લાગ્યો લાલ લટકો; અંગમાં રે. લાગ્યો ૦ ટેક

હિન ભર હિલમાં ચેન ન આવે,

સુરતી શ્યામ સુરતમાં જાવે;

ચિત ચરન ન અટકો.

લાગ્યો ૦ ૧

આહું પોર મીલનકી આસી,

શામ બિના મન રહે ઉઠાસી;

ધુમત સ્નેહ છટકો.

લાગ્યો ૦ ૨

હયાનંદ પ્રભુ મુરતિ મનોહર,

નિરખી મગન ભયે ઉર અંતર;

મિટ ગયો જમ ખટકો.

લાગ્યો. ૩

ધનાશ્રી

ગોવિંદકા ગુન ગાવો,

મનવા ગોવિંદકા ગુન ગાવો.

ટેક.

આ સંસાર અલપહે બાઝી.

દેખી હિલનાં ફુલાવો,

મનવા ૦ ૧

તજી ધરખા ભજો નિજ આતમ;

પ્રેમ રસાયન પાવો.

મનવા ૦ ૨

હયાનંદ મન ગુરૂ ચરનમેં;

ઠીક કરી ઠેરાવો.

મનવા ૦ ૩

ધનાશ્રી

કામી કેા ચિત ચોર,	
સમજ મન કામીકેા ચિત ચોર.	ટેક
સાહસ કૂડ અતિ ઉર અંતર;	
જેમ હરાયું ઢોર.	સમજ૦ ૧
જ્યું બગ બાહિર ધ્યાન ધરે છે;	
મન મછીયું કી આરે.	સમજ૦ ૨
કગવાકું પયપાન કરાવો;	
તો પણ જાય કઠોર.	સમજ૦ ૩
ગુરૂ મરજદ ધરમ નહિ ધારે;	
જાય નરક મહા ધોર.	સમજ૦ ૪
દાસ દયો પ્રભુ દિલમાં આવે,	
તબ છુટે યહ જોર.	સમજ૦ ૫

ધનાશ્રી તાન

પલના કરીયો દેર;	
હરિ ભજ પલનાં કરિયો દેર.	ટેક
આ સંસાર સપનેકી બાજ;	
ચલનાં સાંજ સવેર.	હરિ ભજ૦ ૧
તન મન જોખન જૂઠકી બાજ;	
આખર ખાખકી ઢેર.	હરિ ભજ૦ ૨
દેખી રંગ પતંગ ભૂલાનો;	

પડ્યો ચોરાશી ફેર. હરિ ભજ૦ ૩
 દાસ દ્યો દિલ રામ ભજલે;
 મીટ જય સકલ અંધેર. હરિ ભજ૦ ૪

ધનાશ્રી તાન

બસીયા સીતા રામ;
 મોરે દિલ બસીયા સોહંગ શ્યામ. ટેક.
 માધુરી મુરત વાકી મુરત રસીલી;
 લાજત કોટીક કામ. મોરે દિલ૦ ૧
 અવધ ઘાટ સરજી કે કિનારે;
 શામ સુંદર નિજ ધામ, મોરે દિલ૦ ૨
 પૂરણ બ્રહ્મ ચિહ્ન અનાદિ;
 નુરતે નિરખ્યા નિજ નામ. મોરે દિલ૦ ૩
 દાસ દયાનંદ બ્રહ્માનંદસેં;
 પુરણ ભઈ મન હામ. મોરે દિલ૦ ૪

ધનાશ્રી-દુમરી

મન તણદે મન મગરૂરી,
 મૃગ ત્રણા સમ જગત સુખ તણ,
 જલુ પડશે જરૂરી, મન તણદે૦ ટેક
 માઈ તાઈ મેલ તું મુરખ, આખર હે સખ ધુરી;
 ગરવ તણને થાજે ગરવા,
 રહો હરિ શરન હજુરી. મન તણદે૦ ૧

કઈ નર ગયા છે માન મૂકીને,
રાવ રંક મન મુરી;
તે પણ મેલી ગયા મુખ સંપત
આશા રહી અધુરી.

મન તજીદે ૨

અઘ શરનાગત રહો રાવરે,
કરો ભક્તિ ઓરપૂરી;
સંત સમાગમ ચિત્તમાં ધારી,
કરો અવિદ્યા દુરી.

મન તજીદે. ૩

દયાનંદ ભજ ભાવ કરીને,
થાઓ નિરંજન નુરી;
આવાગમણની આંટી તૂટે,
મળે અમી રસ મૂરી,

મન તજીદે ૪

ધનાશ્રી-કુમરી-રાગ ઉપરનો.

હરિ શરન હંસ મન હેરો,
પ્રેમ ભક્તિ અનુભવ ઉર ધારી,
સફળ કરો ભવ ફેરો.

ટેક

સંસાર સાગર ભર્યો ભયંકર,
નાવ નામ હરિ કેરો;
ખેવટ સત ગુરૂ સંત શબ્દ સો,
અંતર ટાળે અંધેરો.

હરિ શરન. ૧

કામ ક્રોધ મદ લોભ મોહ તે,

જન દોજકનો ઘેરો;
ભાવ ભાલકું ગૃહી કરમાંહી,
ભારી કરો મન ઠેરો. હરિ શરન. ૨

સાધન શીલને ભક્તિ ભરોસો,
જા વટ કરે બસેરો;
સાધ સમાગમ શમ દમ ધારે,
જમ નહિ આવત નેરો. હરિ શરન. ૩

અખ શિખામણુ માન મનોહર
તજ અજ્ઞાન કો ઢેરો;
દયાનંદ સમજી સુખ પાયા,
નિરમે કરી નિવેરો. હરિ શરન. ૪

આશાવરી.

મેં આશક હું ઉત આશકું કે;
જન આશક ઉર માશુક સમાયારે. ટેક.

યાર રસુદ્ધા પાક નિવાજી;
અલક ઇખાહત ઉરપેં છાયારે. મેં આશક.

ધરક ઇક્ષિઈ બે પરવાઈ;
હરદમ હજરત પાયારે. મેં આશક.

તોડ કફર અરવા ખુશ રાખે
નિરખી નુર નુરાની લાયારે. મેં આશક.

દાસ દયો દિલ દરવેશ દિવાના;
અશમેં શેન મીલાયારે. મેં આશક.

આશાવરી.

અપને પતિસેં ભઘ મતવાલી;
કયું ડોલત વર વરમેં સયાનીરે. ટેક.

પ્રાણુ પિયુ પુરૂષોત્તમ પ્યારે;
તાઈ તજ ઓર ફિરત દિવાનીરે. અપને.

અપને નાથકા મરમ ન પાયા;
કમસલમેં કયું જઘ ભરમાનીરે. અપને.

અબ હો સયાની પરખ પિયુકું;
તજ અંતર ઉર આશ ઝિરાનીરે. અપને.

દાસ દયો દિલ જાની મલીયા;
પાય પિયુ પુરણ હરખાનીરે. અપને.

આશાવરી.

ખોત ગઘ અબ થોરી રહીરે;
કયું સમજત નહિં મન મસ્તાના. ખોત. ટેક.

પલ ઘટિકા ઓર સાંજ સખેરા;
આજ ગઘ પલ કલ નહિ પાના. ખોત. ૧

માસ વરસ પન તીનુ ચલ ગયે;
અબ હુશિયારી કરલે સયાના. ખોત. ૨

દાસ દયો દીલ દાવ પકડલે;
ખોજ કરો અપને નુર નિશાના. ખોત. ૩

આશાવરી.

આજ કાલ ઉઠ જના હે જગતમેં;
 કરલે ભલાઈ કુછ રખલે નિશાની. ટેક.
 મંદિર મહેલ ગજ બાજ નિશાના;
 જાત વહી જ્યું ધુવરકો પાની. આજ. ૧
 ગાઇલે ગોવિંદ ગુન જનમ સુફલ કર;
 પરખ પિયુકી પ્રિત પુરાની. આજ. ૨.
 હાસ હયો દિલ જનીકું નિરખલે;
 સોહે દાતા અભેપદ દાની. આજ. ૩

આશાવરી.

બાટ ઓ વટપેં ચલનાં મુસાફિર;
 યાદ કરી કરો નામ સનેહા. બાટ. ટેક
 એ સખ ડાઠ તેરો ધર્યો ઇ રહેગો;
 કીની ન કમાઇ ગઈ હાથસેં દેહા. બાટ. ૧
 મિથ્યા મોહ તું જનલે જગતકો;
 આખર હે વો ખેહકી ખેહા. બાટ. ૨
 હાસ હયો સંગ કરલે સાધનકો;
 સો દેવ નિજ આતમ ગેહા. બાટ. ૩

આશાવરી.

કરલે કરાર તું ચતુર સહેલી,
 એક દિન પિયુ ધર જના પરેગો. કરલે. ટેક

સ્નેહ શૃંગાર કર પ્રેમ પટ અંગ ધર;
 શામ હજુર તબ કબુલ કરેગો. કરલે. ૧
 સ્નાન ધ્યાન ઓર તિલક બનાલે;
 ચલ તેરા વાં ચિત્ત ઠરેગો. કરલે. ૨
 દાસ દયા નિજ પિયા કે દરશ મેં;
 પાય પ્રભુ તેરો કાજ સરેગો. કરલે. ૩

આશાવરી.

ચેત મુસાફિર મેલ બડાઈ;
 કાલ શિર ઉપર આઈ ખડે હે ચેત. ટેક.
 નિમિષ નિમિષ પલ પલ તોઈ પાસે;
 વાકા ઘોષ દિન રેન ગડે હે. ચેત. ૧
 રાવ રંક ઓર મીર અમીરો;
 ઉનકે સંગે કોઈ ના લડે હે. ચેત. ૨
 દાસ દયો પ્રભુ નામ ભજન બિન;
 અંત સમે મીચ મુખ પડે હે. ચેત. ૩

આશાવરી.

આજ બધાઈ નંદ ભુવનમેં;
 પ્રગટે પ્રભુ ભુવિ ભાર હરનકું. આજ. ટેક
 ગ્વાલ બાલ સખા વૃજવાસી;
 ઉંનકે કાજ ધાયે ગિરિધરકું. આજ. ૧
 દાવાનલ ઓર કાલી મરહનકું;

યમુનાંજી નિર વિખ કરનકું. આજ. ૨
હાસ હયો પ્રભુ ભક્ત આધિના;
લીયે અવતાર પ્રભુ દુષ્ટ દરનકું. આજ. ૩

આશાવરી

આજ સુવાગન ભઈ સુનસજ્જની;
રજની ગઈ પિયુ પ્રેમ મગનમેં આજ. ૧૬૬
અબહી સદામે પ્રીતમ સંગ ડોલું;
અવર ન બોલું રહું લાલ લગનમેં. આજ. ૧
દેખી સ્વરૂપ શ્યામ ભયો હે અતિ આરામ;
પરખી મગન ભઈ નાથ દગનમેં. આજ. ૨
કીટ મુગટ પટ પિત મુહાવન;
સોપાયે અબ જ્ઞાન ગગનમેં. આજ. ૩
હયાનંદ નિજ શામ સલુના,
નિરખી મુહિત ભયે મોરે અગનમેં આજ. ૪

આશાવરી

બોત જતન સમજયો નિપટ મન
તોડિ ન માની એક ન મોરી. બોત. ૧૬૬
તપ કર જપ કર નેમ વરત કર;
તબ સંશે સંગ કરત ઠોરી. બોત. ૧
સુનત શ્રુતિ પુરાન વેઠહુકો કરે બખાન;
દૈતના તજે જાવે મુખ સંગ દોરી. બોત. ૨

તિરથ છાપ ઔર મુંડન કીયે અમાપ;
થાપ નહિં લાગે એસો અધોરી. બોત. ૩

હાસ હયો વૈરાગ વિવેકી;
કરો અભ્યાસ રહો શામ ચિત જોરી. બોત. ૪

આશાગોડી

પ્રીત કરી પછટાની,
લાલ સંગ પ્રીત કરી પછટાની. [લાલ સંગ. ટેક
મેં અબલા મોતન મન કપટી;
સ્નેહ સુખ લપટાની. લાલ સંગ. ૧

બેન બજાઈ મન વશ કીનો;
અબ તજ ગ્યો અભિમાની. લાલ સંગ. ૨

હાસ હયાકું નાથ મીલે જબ;
નિરખું આનંદ ઉર આની. લાલ સંગ. ૩

આશાગોડી

કાયકું હોત ગુમાની;
સોદાગર કાયકું હોત ગુમાની.
તેરી અકલ કહાં બીખરાની;
સોદાગર કાયકું. ટેક

વીસ ભુજ બલ રહ્યો ના રાવણકો;
રહી નહિં કુલકી નિશાની. સોદાગર. ૧

સાઠ સહસ સુત ગયે સગરકે;
 હો ગયે ખાખ મસાની, સોદાગર. ૨
 અખ મન હંસા માન શિખામણ;
 તજ દૂરગુન દુઃખ જની. સોદાગર. ૩
 દાસ દયા દિલ સાધન પાછ;
 નિરખો નામ નિરખાની. સોદાગર. ૪

આશા દાદરો.

મોરો મન માન રહ્યો; શ્યામ સુખ પાછકે. ટેક
 નિહારી સુંદર નેન, મોરે ચિત પાયો ચેન;
 રટું નિત દિન રેન; આનંદ ઉર લાઇ કે મોરો. ૧
 શોભત વિશાલ ભાલ, દીસત અધુર લાલ;
 ગતિ હે મરાલ ચાલ, ગહેદે ગુન ભાઇકે. મોરો. ૨
 દયાનંદ સો આનંદ, શામ અતિ સુખકંદ;
 ગયો સખ ભવ કંદ ગોવિંદ ગુન ગાઇકે. મોરો. ૩

આશા જોગીયો.

આજ મન મોઇ લીનો,
 મોવન મત વારેને. આજ. ટેક
 મેં મહી ખેચન જાત સખી સંગ.
 નેનવા લગાય નંદ કારેને. આજ. ૧
 મેં મુસકાઇ કછુનાં ખાલી,
 ડગર ગૃહી મોઇ આઇ મદ હારેને. આજ. ૨

દાસ દયાનો નાથ અલંગી,
બસો ઉર સાંઝ સવારેને.

આજ. ૩

આશા જ્ઞેનપુરી હુમરી

જાયું મેં ચરન રજ સુખદેન.

ટેક.

જાકી પદ રજ સુરમુની ઈચ્છે;
લહત મોક્ષકી લેન.

જાયું. ૧

સો રજકું ગજરાજ હુંદતહે;
અહલ્યા અમર પદ દેન.

જાયું. ૨

સંત ભક્ત જાકી રજ સેવે;
નિરખે પ્રભુ પદ નેન.

જાયું. ૩

ખેવટ નાવ રામ રજ પાયે;
ગુમાઇ અવિદ્યા રેન

જાયું. ૪

દયાનંદ ભગવંત ભરોસો;
પાવે મોક્ષ સુખ ચેન.

જાયું ૫

આશા જ્ઞેનપુરી હુમરી

લગન મોરી લાલ સંગ લાગી,
લગન મોરી અંતર અનુરાગી.

લગન. ટેક

બાહિર ભીતર શ્યામ સુહાવે;
ભાવ પ્રેમ ભાગી.

લગન. ૧

સત્ ચિત આનંદ એક અનોપમ;
ભવજલ ભે ભાગી.

લગન. ૨

દાસ દયો શુભ સાધન પાઠ,
અનભે અટલ સુવાગી. લગન. ૩

આશાવરી તાન હુમરી.

આજ પધારે શામ મંદરવા
આજ પધારે શામ. આજ. ટેક

દયા કરી મોરો જનમ સુધાર્યો,
પુરણ ભઠ મન હામ. મંદરવા. ૧

સુંદર રૂપ મનોહર મુરત,
નિરખી ભયો આરામ. મંદરવા. ૨

દાસ દયો મોવન મુખ ન્યાળી,
પાયે પુરણ ધામ. મંદરવા. ૩

આશા જ્ઞેનપુરી હુમરી ભરવીની

સખી શામ આયે;
આજમેરે મંદરપેં. સખી. ટેક

બીર હાકી મારી મેં ગભરાની;
પકર લઠ ઉરપેં. સખી. ૧

તન શિતલ દિલ હુવા આરામી;
અધુર પાન કરકે. સખી. ૨

દાસ દયો દિલજની પાયે,
આનંદ અતિ અધરપેં. સખી. ૩

આશા જ્ઞેનપુરી હુમરી ભૈરવીની

ગાફિલ મન કયું ડોલત મન માંધ;
તોફું સુઝત હેકે નાંધ. ગાફિલ. ટેક
કાલ અચાનક માર ગિરાવત;
ધરી તો રહે ચતુરાધ. ગાફિલ. ૧
અંત સમે તેરો કોન મગોહે;
એક વિના રધુરાધ. ગાફિલ. ૨
હાસ હયોકે અખ ચેત મુસાફર;
ધરલે ધ્યાન ગુન ગાધ. ગાફિલ. ૩

આશા જ્ઞેનપુરી

અખાડા મસ્તુંકા હે દૂર,
પોતે કોઈ સંત સનુર. અખાડા. ટેક
મન મતવાલા ખુદ મસ્તી ખેલેરે;
હરહમ હાલ હજુર. અખાડા. ૧
અરધ ઉરધ બીચ સાસ ઉસાસેરે;
લગીહે પ્રેમકી પુર. અખાડા. ૨
હાસ હયાનંદ સો જ્ઞાન ગુંસાધરે
તજે અંતરકો કુર. અખાડા. ૩

આશા જ્ઞેનપુરી

ફકડ કોઈ આપરમે અવધુત.
અંગે ભાવ ભભુત, ફકડ. ટેક.

શમ દમ સાધન ઇચ્છા ઉરમાંરે રે.
જાવે નહિ ઇત ઉત. ૩૬૬. ૧

ખમીયા ખાખ ઓર લોકા લંગોટારે,
સદા ધરમકા પુત. ૩૬૬. ૨

આશા ત્રણા ઉર કબુ ન લાવેરે;
મન ભયો મજબુત. ૩૬૬. ૩

દાસ દયાનંદ અખધુત અલંગીરે;
આપે ભયા હે અચ્યુત, ૩૬૬. ૪

આશા જ્ઞેનપુરી

સન્યાસી કરે સંશેકો નાશ,
હરખ શોક નહિ આશ. સન્યાસી. ૧

રાગ દ્વેષ ઓર માન અપમાનારે
ભયા મુક્ત જગ ત્રાસ. સન્યાસી. ૧

મહા વાયકમાં સો દોર લગાયારે;
આપે ભયા અવિનાશ. સન્યાસી. ૨

દાસ દયાનંદ સમદ્રષ્ટિ રહાવેરે
હાણુ લાભ નહિ પાસ. સન્યાસી. ૩

આશા જ્ઞેનપુરી હુમરી

ફકીરી અહલ કરો ચારી;
માન મોહ મારી. ફકીરી. ૧૬

નેકી નિવાજ ઓર અલક ઉર લાવેરે;
કલમા ઉર ધારી. ફકીરી. ૧

સખ ઘટ નુર નખીકો નિહાળેરે;
અરવા કરે પ્યારી. ફકીરી. ૨

હાસ હયાનંદ વે દિલ હરવેશીરે,
દુનિયા ભઈ ખારી. ફકીરી. ૩

આશા જ્ઞેનપુરી હુમરી

તકીયા હે મેદાન, નુરીકા તકીયા હે મેદાન;
સમજ કરે પહિયાન.
ફકડકા તકીયા હે મેદાન. ટેક

આસન માર અડિગ હોઈ ખેડારે;
નિરખી ભયે ગુલતાન. ફકડ. ૧

સુરતી દોર શખદ ધુન લાગીરે;
નિરભે હુવા હે નિશાન. ફકડ. ૨

હાસ હયાનંદ તન તકીયા માંહીરે;
પાયે પદ નિરખાન. ફકડ. ૩

આશા જ્ઞેનપુરી હુમરી.

વેરાગી જાકે ઉર વૈરાગ; લગે નહિં જગ દાગ,
વૈરાગી ટેક.

ભોગકો સુખ શુકર સમજનેરે;
અડગ ભયો ઉર ત્યાગ. વૈરાગી. ૧

લિંગ વાસના ગળી ગુરૂ ગમથીરે;
ફાવે નહિં જમ લાગ. વૈરાગી. ૨

તિલક છાપ તુળસીકી માલા;
આપ ભયે બડ ભાગ વૈરાગી. ૩

દાસ દયો સો પકા વૈરાગીરે;
નિશ દિન રહે અનુરાગ, વૈરાગી. ૪

આશા જ્ઞેનપુરી હુમરી.

જગર મોરો એમ રહે રાજ; બીજ ન ગમે બાજ.
જગર. ટેક

ભક્તિ ભુદરની ભાવેથી કરવી; તજને સંગતપાજ.
જગર. ૧

પ્રેમે કરે કોઈ પરમારથ પરકો; દેખી ન મરે દાજ.
જગર. ૨

સંત સમાગમ કરે શુભ મનથી; ગુણમાં રહેવું ગાજ.
જગર. ૩

દાસ દયો પ્રભુ ભાવ ભરોસો, નહિં તજ્યેં લાજ.
જગર. ૪

આશા જ્ઞેનપુરી હુમરી.

મુરખ એમ માન કરી મરશે; કેમાં બીજા શું કરશે.
મુરખ. ટેક

આવ્યો અવસર હરિ ભજવાનો; ભરમેં ભવ ફરશે.

મુરખ. ૧

સંત સમાજ ઉર કબહુ ન લાવે; પછી દાઝીને ઉર ડરશે.

મુરખ. ૨

શિલ સંતોષમાં ન્યારો રહે છે; જઈ પાપે પગ ભરશે.

મુરખ. ૩

દાસ દયો સો મંદ અભાગી; અંતે નરક પરશે.

મુરખ. ૪

આશા જ્ઞેનપુરી હુમરી.

હરિજન હંસ લીયે હેરી; શું જાણે દુનિયાં અંધેરી.

હરિજન. ૧

કસ્તુરી મૃગ નાભિ વસે છે; સુંધે છે વાસ ઘેરી.

હરિજન. ૧

મણિધર કે શિર મણિ રહે છે; ઝેર ન તજત ઝેરી.

હરિજન. ૨

અંદન સુવાસ સખ તરકું સુહાવે; છે વેણુ એરંડ વેરી.

હરિજન. ૩

દાસ દયો વિરલા સંત પાવે; અમર ધામ શેરી.

હરિજન. ૪

આશા જ્ઞેગી. દેખોરે એક બાલા જ્ઞેગી. એ રાગ

આજ આંગનમેં આયો બનમાલી;

નિરખી નયન ચિત ચોરી ગયોરી. આજ ટેક
 મધુર મનોહર દેખી શામકું;
 મન મારો ભરમાય લીયોરે. આજ. ૧
 અવર કાજ મોઘ સુઝત નાંધ;
 પ્રભુસેં મેરો પ્રેમ ભયોરી. આજ. ૨
 દાસ દયો નિજ શ્યામ સલોના;
 આઠ પોર ઉર લાગ લયોરી. આજ. ૩

બીલાવલ.

આજરે ભુવન આયે ખનમારી,
 શોભત મનોહર હો શોભત મનોહર કુંજબિહારી રે.
 આજ. ટેક

નયન વિશાલ ભાલ, દિસત અધર લાલ
 ગાલહી રસાલ પર, અંકકી ખુમારી હોરે. આજરે. ૧
 પિતહી અંખર અંગ, શામહી સુંદર રંગ;
 દયાનંદ સંગ, સોહે મદન મોરારી હોરે. આજ. ૨

બીલાવલ.

મેં ખલહારી ગિરિરાજ ધરનપેં;
 ગૃહે ગોવરધન અંગુરી કરનપેં. મેં. ટેક
 કરકમલ ઓર શોભે કમલ મુખ;
 નયન કમલ ખલ જાઉં શરપેં;

મુરતી મનોહર મધુર સુહાવે,
સો ભાવે મન મોહ કરનપેં. મે બલહારી. ૧
શોભે સુંદર વર શ્યામ શરીરા,
પીત વસન મુખ પાપ હરનપેં;
વૃજ કે બચાવ કીનો ઈંદ્રિમાન હરલીનો,
મહન મોહન મુખ ચિત કરનપેં. મે. ૨

ઠોર ઠોર મંગલ મુખ ગાવે,
બે મોહ ઉર પ્રેમ નરનપેં;
હરખી હેત ધરે હરજી પર,
નિરખી નયન રહે ભાવ ભરનપેં. મે બલહારી. ૩
એહી બિધ સપ્ત દિન અર રાતી,
કીન મુગટ પ્રભુ અપને બરનપેં;
દયાનંદ આનંદ અતિ આયે,
વાર વાર પ્રભુ પાય પરનપેં. મે બલહારી. ૪
બીલાવલ.

આજ મારો ભાગ્ય પ્રિતમ ઘર આયે;
મંગલ સુવન ધન દાર કહાયે. આજ. ટેક
દરશ ભયો દુઃખ ગયો બિર હાકો;
મુહિત ભયે મન તન શિત લાયે. આજ ટેક
મીલત મનોહર શામ અભિ અંતર;
મગન ભયે રંગ અંગ ઉર છાયે. આજ. ૨

હાસ હયો સો સુખ અતિનીકો;
સંત કીપાસે સો પદ આયે. આજ. ૩

બીલાવલ

કાયકું ગુમાની નર જનમ ગુમાવે;
તજી નિજ ઈશ અવર કયું ધાવે. કાયકું ટેક

એ નર તન દેવનકું દુર્લભ;
સો પદ પાઠ તું વિષે ફલ પાવે, કાયકું. ૧

વાર વાર અવસર ચહ નાંહી,
કરી લે ભજન ફિર દાવ નહિં આવે. કાયકું. ૨

હાસ હયો નિજ નામ નિહાળી,
સો નાવે ભવ જલ ભેદાવે. કાયકું. ૩

બીલાવલ

જેજે નારાયણ જગ સુખદાઈ,
અધમ ઓધારણ પ્રભુ જનમ ન ભાઈ. જેજે. ટેક

દીન દયાલ કરુણાલય કોમલ;
ભવ મોચન પ્રભુ આપ કહાઈ. જેજે ૧

નિજ જન ધર્મ દેવ મુનિ ત્રાતા;
પ્રગટ ભયે પ્રભુ યુગ યુગ પાઈ. જેજે. ૨

હલન હનુજ ધરન ભય હરન,
ઓઘ અમોઘ સખ જાત વિલાઈ. જેજે. ૩

અશરન શરન પ્રભુ અખંડ અવિનાશી;
ઘટ ઘટમેં પ્રભુ રહ્યા વિલસાઈ. જેજે. ૪

દયાનંદ મન મગન ભયો અબ;
 આહું પોર સો ધ્યાન ધરાઈ.

જેજે. ૫

ખિહાગ

નિરખી ન્યાલ ભઈરે;
 અબ મેરે નિરખી ન્યાલ ભઈરે. ટેક

છેલ છખિલો મોરે અંગમાં ઉમંગીયો;
 શામ સુરત સુખ લઈ. અબ. ૧

શિલ શ્રૃંગાર કર ઝાંખું ડિરમાંઈ;
 ભવકી ભૂલ ગઈરે. અબ, ૨

આહું પોર રહું શામ સંગાતેરે;
 તન મન ચિત દઈરે. અબ. ૩

દાસ દયાનંદ મુદિત ભયે;
 પ્રેમે પ્રીત થઈરે. અબ. ૪

ખિહાગ

મોઘકું મીલ્યો ખિજરાજ; મધુબનરે.
 મોઘકું. ટેક

રાહ ઘાટ મોકું રોકત ટોકત;
 પકરયો ચીરખન આજ. મધુબનરે. ૧

હમકું કહે કયું મહી ના ખવાવો;
 હસત કહી તજ લાજ. મધુબનરે. ૨

દાસ દયાનો નાથ સુહાગી;

મન બસીયા મહારાજ.

મધુબનરે. ૩

બિહાગ-દાદરૌ.

સામળી સુરત માધુરી મુરત, મનકું પ્યારીરે. ટેક

કોમલ ગાત અંગ સુહાત, કુંજ બિહારીરે;

મધુરી બાત આયે પ્રભાત, બનકે મારીરે.

સામળી. ૧

બસન પીત ગુન અમિત, શોભિત ભારીરે;

સુંદર ચિત ગાવત ગીત, સંગિત સારીરે.

સામળી. ૨

પ્રીતકી રીત જનત મીત, સુખ આગારીરે;

દયાનંદ અતિ આનંદ, ભવ મે હારીરે.

સામળી. ૩

બિહાગ-તાન

એસી ફકીરી કરલે જગતમેં,

હોવે નહિં હાંસી. જગતમેં ટેક

એક અખંડાનંદ અંતરમેં,

આયા અવિનાશી;

મરણ જનમકા મિટા અંધેરા,

સેજે સુખરાશી.

જગતમે. ૧

શમ હમ સોટા લીયા હાથમેં,

ખેલે ખુલાસી;

ભેડરકી સખ ગઈ ભરમના,

ગિરધર ગુનઠાશી.

જગતમેં. ૨

ભલી બુરીના કરે ક્રાસીસેં,

સખસેં મીલ જશી;

દયાનંદ મનહુવા નિશંકી,

પુરણ પરકાશી.

જગતમેં ૦ ૩

ખિહાગ-પોઢણીયું

શયન કરે અવિનાશીરે,

સદનમેં શયન કરે અવિનાશી,

ટેક

કનક હિંડોળે ઝુલેરે જગતપતિ;

શામ સુંદર સુખઆશી;

પ્રેમ પ્રીતકી દોર લગાઈ.

હિંચોળે ચરનુકી દાસીરે.

સદનમેં ૦ ૧

રેશમ મખમલ ભાવભક્તિડો;

મમકા મહેલા બનાશી;

તન મન તકીયા રસીક સુહાવે,

અનભે ઓશિકું ડિર આશીરે. સદનમેં ૦ ૨

વિવેક વિંજન કર પવન ચલાવું,

મુખથી મધુર જશાગાશી;

સ્નેહ ચંપી કરું મન ભાવનમેં;

ભુદર ભુવન પ્રકાશીરે,

સદનમેં ૦ ૩

ભક્ત વછલ સંતન મુખદાતા.
 મનમેં મોહ હુલાશી;
 દયાનંદ પ્રભુ મંગળ ભુવનમેં,
 પોઢી રહે મુખરાશી. સદનમેં ૦ ૪

ખિહાગ-તાન

સુરત મન ખસ ગઘ પ્યારા મોરારે. સુરત ટેક.
 વાંકીસી ભૃકુટી વાકે નેનવા રસીલે;
 મુસક ખચન મુખ કધરે સુરત. ૧
 પીત ખસન મુખ દીસત મનોહર;
 નિરખત મોહ લધરે. સુરત. ૨
 દાસ દયાનો નાથ નિહાળી;
 દેખત ન્યાલ ભધરે. સુરત. ૩

ખિહાગ-ગઝલ

જન ધરક ઈલાહી નાકીયા,
 આદમ હુવાતો કયા હુવા. જન. ટેક.
 અરવાકી પીર જાને ખીના;
 હરવેશ હુવા તો કયા હુવા.
 આતમ તંત પાયા નહિં,
 સાધન કીયા સો કયા હુવા. જન. ૧
 તન મનકા દમ ના કીયા,
 તપસી હુવાતો કયા હુવા;

સેતાન અપના કેદ નહિં.

જોગી હુવાતો ક્યા હુવા

જન૦ ૨

કોધ દુશ્મન હાથ નહિં,

શુરવીર હુવા તો ક્યા હુવા;

પરકી ભલાઈ સુખના દીયા,

સો ભલા હુવા તો ક્યા હુવા.

જન. ૩

દયાનંદ દીલ સમજ્યા નહિં,

સ્વામી હુવા તો ક્યા હુવા;

આનંદ આપના પાયા નહિ,

રાજ હુવા તો ક્યા હુવા

જન. ૪

ખિહાગ ગઝલ

જુગમેં આયા કીસ વાસ્તે;

વો ખખર હે કે નહિં.

જુગમેં. ટેક

એ જંદગી દિન ચારકે;

વો ખખર હે કે નહિં,

મિલના હે દિલદારકે;

વો ખખર હે કે નહિં.

જુગમેં. ૧

કરનાહે કમાઈ કબુલકી;

વો ખખર હે કે નહિં;

શિરપેં અમીર અમુલ હે;

વો ખખર હે કે નહિં.

જુગમેં. ૨

નેકી બદનેકીકે શરાહકી;

વોખબર હે કે નહિ;

ભીસ્ત દોજક કે દાવકી;

વોખબર હે કે નહિ;

જુગમેં. ૩

દયાનંદ દિલમેં દિદાર હે;

વોખબર હે કે નહિ;

માહબુબ મીલના પાર હે;

વોખબર હે કે નહિ;

જુગમેં. ૪

જીતોયા ખમાય હુમરી જનમોજનમ ગુન માનું

મેં તોરો—એ રાહ.

આજ જીગર મોરે આયે મંદરવા;

દેખી સજ્જન મોરાં નેનવા ઠરેરે.

આજ. ટેક.

મેં ગ્વાલન જોખન મદમાતી;

શામ સલુના મોરે ઉરપેં વરેરે.

આજ, ૧

સેજ સુહાગી મન અનુરાગી,

પ્રેમ પિયુસંગ રંગ ભરેરે.

આજ. ૨

દાસદયો નિરખી સુખ પાયો;

દેખી રુપ સખ દુઃખ ટરેરે.

આજ. ૩

જીતો—ખમાય હુમરી

શામ ગયે ફિરહ જહુન આયે;

રેન ગુમાઈ મેં તડક તડક કે.

શામ. ટેક

તુમળીન મોડું સુખ નહિં આવે;
 પ્રાણુ જાત અબ જડક જડક કે. શામ. ૧
 જ્યું જલ મીનકો સંગ અતિ નીકો;
 ત્યુંમન લીયો મેરો સડક સડક કે શામ. ૨
 દાશ દયાનો નાથ મીલે જબ;
 તબ દિલ રહે મેરો ગીડક ગીડકે. શામ. ૩
 રાગ ઉપરનો.

રામ નામકી જીત ભઠરે;
 તબપ્રીત લગી સખરીત લઠરે. રામ. ટેક,
 મનહર મુરત સુરત સુહાવન;
 નેન નિહાલી ઉર મગન લઠરે. રામ. ૧
 સો મોહન મોરે મનકે મેરમ;
 નિરખી શામ તન તડક ગઠરે. રામ. ૨
 દાસ દયાનંદ અબ દિલરાજ;
 પ્રાન પ્રભુસેં મેં લીન ભઠરે રામ. ૩
 રાગ ઉપરનો.

આજ શામળીયો નેહ નજર કર;
 આયગયો મોરે ઘરકે આંગનમેં. આજ. ટેક
 રૂપ અનોપમ નિરખી થકીન ભયે;
 ચિત્ત હેરાનો મેરો શિર કે પાગનમેં. આજ. ૧
 પલ પલમેં સુરતી ઉર લાગી;
 મોહી રહી મોહન કે રાગનમેં આજ. ૨

હાસ દયાનંદ મુદિત ભયે અબ.

આહું પોર રહું લવકી લાગનમેં. આજ. ૩

ખ્યાલ ખમાય હુમરી કંથળીન રહી એકેલી-એ રાગ.

બંસી બાજી ગગન ઘટમાંય,

અટલ કદમની છાંય.

બંસી૩ડી. ટેક

સાખી

મધુર સુરકી મોરલી.

જબસુની નિજકાન;

અંગમાં આનંદ આવીયો.

તબ ભૂલી સબ ભાન.

બંસી. ૧

સાખી

ગંગા જમનાં સરસ્વતી,

નિકે બેન બજાય;

સુરત સમાણી નાદમાં,

મોવન મંગલ ગાય.

બંસી. ૨

સાખી

પ્રિતમ પરખ્યા પ્રેમશું; રંગભર રસ ઉર લાય;

સતગુર શબ્દે શોધીયા,

હાર હરદા કે માંય.

બંસી. ૩

સાખી

મોહન મુખ નિહાળતાં, ઉર ઉપજ્યો આનંદ;

હાસ દયો દિલ દેખીયા,

ટળ્યો જન્મનો ફંદ,

બંસી. ૪

રાગ ઉપરનો

આજ મોરી લાગી લગન એકતાર;

આશક મન આશક નિહાર.

આજ. ટેક

સાખી

સાચો મીલવો સ્નેહકો, સ્નેહ બીના નહિં નેહ;

નેહ પ્રેમ બીનવૃંજહે,

પ્રેમ મીલેબીન દેહ.

આજ. ૧

સાખી

મનવા દ્રષ્ટિ ચકોરકી, અવર દુસરી નાય;

ચંદ્ર બિના દેખે નહિં,

ઉલટ સુલટ હોયજાય,

આજ. ૨

સાખી

મનવા દોરી બાંધીયે, જ્યું નટવાકી દોર;

ચડે ઉંચો ચુક નહિં,

સુરત સેનકી ચોર.

આજ. ૩

સાખી

મનવા મસ્તી છોડ દે, કરલે અપનો ક્રમ;

હિલ ભર દયાનંદ તું;

અંતર કર આરામ,

આજ, ૪

ખ્યાલ ખમાચ હુમરી યા આશાવરી હુમરી
આજ મોરી લાગી લગન નિજનામ;
સોહંઝ વરશુનમેં ન્યાર. ટેક

સાખી

મનવા દોરી ગગનમેં, બાંધે વિરલા શુર,
ચડે આકાશે સેજમાં,
જ્યાં હે અનહદ નુર. આજ. ૧

સાખી

સેજ મીલાવા સ્નેહકા, દેખ તરવેણી તીર;
અનહદ નાદે દેખીયા,
ગેબી ગુણ ગંભીર. આજ. ૨

સાખી

ગેબી બોલે ગેબમાં, જ્યાં અરધ ઉરધકો ખેલ
મકરી દોર લગાય કે, ચઢે શુર સૌ પેલ. આજ. ૩

સાખી

શુરા પુરા સાધ હે, ચોધારા ગુણ જાણ;
ચડે અલંગી સુરમાં, જ્યાં હે પદ નિર્વાણ,
આજ. ૪.

સાખી

દેખો બાજી અલખકી, ખલકન જાણે કાય;
જાણે શુરકા બાલકા,
સેજ મીલાવા હોય. આજ. ૫

સાખી

સોહંગ સમાણા શુનમાં, જાને વિરલા સંત;
 દાસ દયો દિલ દેખીયે,
 અટલ અભંગી તંત. આજ.. ૬

ખમાય અથવા કજરી

લેગીહે મોરી શામશું અખીયાં. લગીહે. ૮૬
 નિમિષ નિમિષ મોરે ઉરમેં નિહાલુરે,
 ક્યા કહું સુખ સખીયાં. લગીહે. ૧
 સેજ શયાને મરમ મધુરે હો;
 સેન સુરત લખીયાં. લગી હે. ૨
 દાસ રયાનો નાથ રસીલારે;
 સદા ઉરમેં રખીયાં. લગી હે. ૩

ખમાય યા કજરી

પ્રીતમ મોરે પ્રાણુ કે પ્યારે; પ્રીતમ. ૮૬
 પ્રીત લગાઇ કે મનવશ કીનોરે;
 અખ ક્યું હોત ન્યારે, પ્રીતમ. ૧
 મન મોહન મોરે ઉરપેં છાયોરે;
 વિરહા દુઃખ ભારે. પ્રીતમ. ૨
 દાસ દયાનો નાથ દિલ જનીરે;
 ભવદુઃખ ત્રેહારે. પ્રીતમ. ૩

જાંજોટી ભજન બનત નાહી. એ રાગ.

નરદેહી પાછ તેરી,
બંદા કોન કામકી, નરદેહી. ટેક,
હરિ સાથે હેત ન ધારે,
ઠગિયા ધન ધામકી;
સત ધરમકી સાન ન પાઈ.
કમાઈ હરામકી નરદેહી. ૧

સંત સમાગમ ઢીંગ ન આને,
સોબત ગુલામકી;
ગુણ મરમકી સોજન જની,
આખર ધનદામકી, નરદેહી. ૨

માની લેને મનવા મેરા,
છોડ અભિમાન તેરા;
હયાનંદ હિલમેં ચારો,
નિરભે નિજ નામકી નરદેહી. ૩

રાગ ઉપરનો

કાયકું ગુમાનીનર,
કરત ગુમાનરે. કાયકું. ટેક

હરિપદ હારી બેઠો,
ઉત્તરવાનો નાહી નેઠો;

પામી દેહ રહ્યો છો હેઠો
ભૂલ્યો નિજ ભાનરે. કાયકું, ૧

માન કરીને મનમાં પુલ્યો,
માયાની મોહ જાલે પુલ્યો;
હરિ ભજવાનો મારગ ભૂલ્યો,
લગી કુલ કાનરે. કાયકું, ૨

એતી ખાત માનો મોરી,
આશા સખ દીજે તોરી;
દયાનંદ લાગી દોરી,
નિરભે નિશાનરે, કાયકું. ૩

જિંજોટી

તુમદાર હમારે આવો;
મેારા રસીયા વાલમજી મેારા. ૧૬
આવનકી કહી મોઘ હજ હુન આયોરે;
ક્યું દાસી લલચાવો. મેારા. ૧

પલ પલ શામ તોરી સુરતી નિહાલુરે;
દોષ કહી દરશાવો. મેારા. ૨

દાસ દયો પ્રભુ પ્રેમકે પીયાસીરે;
દરશ દધ હરખાવો. મેારા. ૩

જિંજોટી

મેંતો ગુણ તમારા ગાઉં;
મેારા રસીયા વાલમરે. મેારા રસીયા મેરમરે. ૧૬

હમતો મુહાગણુ રહું નિત્ય સંગેરે;
તજત વિરહ મર જાવું. મોરા રસીયા. ૧
આહું પહોર પલ પલ મન માંહિરે;
લાગી રહી ઉર લાવું. મોરા રસીયા. ૨
અવર મુખ મોઠ ભાસત નાહીરે;
પ્રેમ પિયુ પરખાડિં મોરા રસીયા. ૩
હાસ હયાનંદ મુખી ભઈ સજનીરે;
સદા અંતર હરખાડિં મોરા રસીયા ૪

જંજોટી લાવની દાદરો

દેખો દિલજન કાન, ઉરમાં મુહાવે;
મુરતિ મનોહર, મોરે હૃદય નિત્ય આવે. દેખો ટેક
મુગટ શિર અતિ મંભીર, કમળ મુખ કાવે;
વહન વિલોક થોક, આનંદ ઉપજાવે, દેખો. ૧
શોભત ભાલ અધુર લાલ, કંઠમાલ લાવે;
કોમલ અંગ મોહે અનંજ, રંગમાં રમાવે. દેખો. ૨
મુરત શામ મંગલ ધામ, ઉર આરામ પાવે;
હયાનંદ ટળે ફંદ, અનભે મુખ પાવે. દેખો. ૩

પ્રભાતી બિભાસ

આજ મોરે પ્રીતમને મોરલી બજાધરે;
સપ્ત સુર ત્રીન ગ્રામ, ટેરમે લગાધરે. ટેક
બંસીકો મધુર સુર, સુનત ભયો મન આતુર;

નાદકો નિહાળી નુર, ચિતરહો લલચાઈરે. આજ. ૧
 ભૂલી હું અવર ભાન, તજ્યો કુલ મહ માન;
 નિરખું નિત સેજ સાન, હેતેં હરખાઈરે. આજ. ૨
 રસીક શામ વાર વાર, નિરખી મોહ અપાર;
 સુર મુનીજન કરે પોકાર, સોઈછીખી છાઈરે. આજ ૩
 એહી આનંદ સુખકો કંદ, નિરખત સખ કાટત કંદ
 દયાનંદ અલસદન, માણેં મન માંઈરે. આજ, ૪

પ્રભાતી બિભાસ

આવો તો સુખ થાય મોવન,
 આવો તો સુખ થાયરે;
 પ્રાણુકે પીયારે મોવન,
 આવો તો સુખ થાયરે. ક
 અવધીથી અલખેલો વાલો,
 ગયા મથુરા માંયરે;
 કપરી થઈ કુખજની સાથે,
 કેમ રહ્યા લલચાયરે. પ્રાણુકે, ૧
 વચન આપી ગયા છો વાલમ,
 જાણો છો જાહવરાયરે;
 હવે અજાણ્યા થઈને ખેડા,
 શી કરી ભલાઈરે. પ્રાણુકે ૨
 નવ થાયેં નમેરા મોવન,

કાંઈક રાખો ઓળખાયરે;
ખાતાં પીતાં નાવડે તયેં,
અમે હતાં સહાયરે.

પ્રાણકે. ૩

અંતર હાજુ શામળાતે,
કેમ કરી ઓલાયરે;
હાસ હયાનો સ્વામી મળતાં,
ઉર આનંદ વરતાયરે,

પ્રાણકે. ૪

ખિભાસ ટુમરી

આયો મોરે દાર સામરો, આયો મોરે દારરે;
ભોરકે સમેમેં સાંખરો આયો મોરે દારરે. ટેક.

હિસત લોચન લાલ,
શોભત વિશાલ ભાલ;
કુમ કુમ તીલક ગાલ,
ગળે નહિં હારરે.

ભોરકે. ૨

પીતાંખર તજી અંગ,
શોકનકી સારી સંગ;
ખીલ્યો હે પ્રીતીકો રંગ,
ખોલત કીમારરે.

ભોરકે. ૨

નિંદ ભર દેખે નેન,
ખોલત મધુર ખેન;
હયાનંદ સુખ શેન,
પ્રેમી પાવે પારરે.

ભોરકે. ૩

કાફી. ખખર નહીં આનુગમેં પલકી. એ રાગ
મત કરનાં યારી, પ્યારે મત કરનાં યારી.

ખુશ રહો નિજ નામ નિરખકે,
હોવે ગુલઝારી.

પ્યારે. ટેક.

ધશ્વર સાથે યારી નહિં કીની,
ફિરત ગેમારી રે;

તજ ધશ વિષય મુખ ભોગે,
રહે નિશ દિન ખુમારી.

ખુશ. ૨

શિલ સંતોષ કબુ નહિ ધારે,
ઉર કપટ ધારી રે;

સંતસેં ચોરી કરે નિપટ મન,
આખર પેઝરી.

ખુશ. ૨

જો મન મોરી માન શિખામણ,
હોજ હુશિયારી;

હાસ હયો દિલ દેખો સાહેબ,
ધ્યાન ધિરજ ધારી.

ખુશ. ૩

કાફી-રાગ ઉપરનો

આખર મરજનાં- સમજ મન આખર મર જનાં
કોટ જતન કરો આ તનકી,

ખંદા આખર મરજનાં

ટેક.

સોનાં રૂપાં અંગ લગાવો,

પેરો મશરૂકા થાના;
અંગે તેલ પુલેલ લગાવો,
તો પણ ચલપાના.

સમજ. ૧

સેજ પલંગ સોનેકા સાજે,
હાઈ રંગ મેલરાના;
ઘોડા હસ્તી માલ ખજના,
તજ ચલના નિશાના.

સમજ. ૨

માત પિતા અરૂ બંધવ બેની,
હેતુ મીત ડાના.

સખ એ સાથી હે મતલબકા,
એક દિન બિખરાના,

સમજ. ૩

એ સખ મિથ્યા જલ મોહકી,
તજ ભજ ભગવાના;

દાસ દયો દિલ દેખો સાહેબ,
નરભે નિરખાના.

સમજ. ૪

કાફી-રાગ ઉપરનો

અમોને એક હરિ ભેરૂ
માત તાત ઓર સગાં સહોદર.

સખ મતલબકા હેરૂ

અમોને. ટેક.

સ્નેહ કરી જગ મન ભરમાવે,
આખર કરે વિખેરૂ;

હાણુ લાભને હરખ શોકમાં,
અંતર રહે અધેરૂં અમોને ૧
અંત સમે આવીને બેસે, જેમ ઘાસનું ઘેરૂં;
ટાણું પડે ત્યારે તરતે બંદર,
મનમાં નાણે મેરૂં. અમોને. ૨
સ્વારથમાંતો સમજી રે છે, ભાવ ભરોસે ગેરૂં;
પરમારથમાં પાછા ભાગે.
હામ નહિ રહે વે ઠેરૂં. અમોને. ૩
મોહ માયાના ફંદમાં નાંખી,
આખર થાય ભંભેરૂં;
હયાનંદ ભજે ભગવાના તો,
ભવ દુઃખ નાવે નેરૂં. અમોને. ૪

રાગ કાફી પદ સમાજી

આજતો આયેરે હો વનશ્યામ,
અમારે મોલે સ્નેહ કરીનેરે આજ. ટેક.
હરખ હેતે કરી મારૂં દિલ હરખાવું,
પુરણ કરિ હો મન કામ. અમારે. સ્ને. ૧
પીત બસન મુખ શોભત મનોહર,
નિરખી પાયો હો વિશ્રામ અમારે, સ્ને. ૨
નટવર નાગર રૂપ અતિ સોહે.

મોહે અનંત કોટી કામ, અમારે, સ્નેહ. ૩
 દાસ દયાનંદ મોહ અતિ આયો,
 પાયો પરમ સુખધામ, અમારે મોલે સ્નેહ. ૪
 કહ્યાણુ

શામ બનમાલી. આયો મોરે દ્વારપે. શામ ટેક.
 મોર મુગટ શિર કલંગી મોતનકી,
 સંગ સખા લીયે લારપેં શામ. ૧
 શોભિત ભાલ વિશાલ મુખ મુંદર,
 હસત અધુર મુખ દારપેં. શામ. ૨
 દાસ દયાનો નાથ અતિનીકો.
 સોઈ કરત ભવ પારપેં, શામ. ૩

કહ્યાણુ
 નેનનમેં હો રસીયા રામ બસોરે,
 મોરે નેનનમેં. નેન, ટેક
 રામ લક્ષ્મણ સિયા જોરી મનોહર,
 પીત બસન ઘનશામ. બસોરે ૧
 આપ નિખંગ ધરે કરમાંધ,
 દુષ્ટ દલન હો સુખધામ, બસોરે, ૨
 જન હિત કારન ભવ દુઃખહારન,
 મુક્તિ પ્રદાતા હો નિષ્કામ, બસોરે ૩
 દાસ દયાનંદ પહરજ આહત,
 તબહી પાયો હો વિશ્રામ બસોરે ૪

રાગ કલ્યાન પદસમાજી

મુક્તિ પ્રદાતા હો રઘુવીર જપોરે
 મન મુક્તિ પ્રદાતા હો રઘુવીર જપોરે. ટેક
 અવધ નિવાસી, શુભગુણ રાશી
 સુંદર સરજીઠા તીર જપોરે. ૧
 રુષિ પતની નિજ પદ રજતારે,
 ભાડુને તાર્યો હોપદ નીર જપોરે. ૨
 શીવરી કે ખોર પ્રભુ પ્રેમ કરપાયે,
 પુર્યો છે પંચાળીને ચીર જપોરે. ૩
 દાસ દયો પ્રભુ ભક્ત ઓધારન,
 હરત સદા હો ભવધીર જપોરે. ૪

કલ્યાન તાન

પ્યારે મહન મોહન ગુણ છાય રહ્યો પ્યારે. ટેક
 સકલ ભુવનકા તુમ હો દાતા,
 વેદ વિદિત વિમળ વિખ્યાતા;
 સુરી જન મુનિજન ગાઘરીયો, પ્યારે. ૧
 ખોલે ખોલાવે સખઘટ વાસી,
 જલ થલમાં પ્રભુ અજ આવિનાશી;
 જ્ઞાન ધ્યાન પરખાઈ રીયો પ્યારે. ૨
 સંત સમાગમ અંતર ધારો,
 દયા દીલભર શામ નિહારો;
 લખી આનંદ અવાય રીયો પ્યારે. ૩

કલ્યાણ ભોપાલી

ધ્યારો મોરે મન ભાયો	ધ્યારો. ૧૬
નવલ કિશોર છબી શામ સુહાવન,	
નિરખી અધિક સુખલાયો	ધ્યારો. ૧
મોર મુગટ ઓર કલગી મોતનકી,	
મુખ મયંક ગુણ લાયો	ધ્યારો. ૨
દાસ દયો પ્રભુ રુપ અનોપમ;	
સો મોઘ ચિતમાં લખાયો.	ધ્યારો ૩

કલ્યાણ એમદ હુમરી

ક્યું રોકત ગિરધારી,	
ડગર તુમ ક્યું રોકત ગિરધારી	૧૬
હમહે મયારિ કંસરાયકે,	
તુમ હો બન કે મારી	ડગર. ૧
જાઠ પોકારું રાજ દુવારે,	
હાંસી હોયગી તુંહારી	ડગર. ૨
દાસ દયો પ્રભુ શામ સલોના,	
નિરખી ભયો ગુલજરી	ડગર. ૩

કલ્યાણ એમદ હુમરી

મત મારો બનમારી;	
નયન બાન મત મારો બનમારી	૧૬
લગ ગયો બાન મેં બાન બિસર ગઘ,	
ચડ ગઘ પ્રેમ ખુમારી	નયન. ૧

અવર કાજ મોઘ સુઝત નાહીં,	
એક બિના ગિરધારી	નયન. ૨
દાસ દયો પ્રભુ રસકા ભોગી,	
નિરખત ભઘ ઉજીયારી	નયન. ૩

કહ્યાણુ કવાલી

ઇષ્ટ દયાણુ પર્મ કંપાણુ,	
જન આરત પ્રભુ હરનારા	ટેક
ભક્ત ઓધારન ભવ દુઃખ તારન,	
કષ્ટ નિવારન કિરતારા;	
ગિરહ સંભારન, મન મોહ મારન,	
માર જર પ્રભુ મતવારા	ઇષ્ટ. ૧
દ્રુપદ સુતાકી આરત સુધારી,	
ગજકી ધા સુની ગિરધારી;	
ઝેર મીરાં કે પાન કરીને,	
ભક્ત વત્સલ ભયે ભવતારા	ઇષ્ટ. ૨
અજભીલ એક નીચકું તારે,	
આધે નામ પ્રભુ ગનકા ઓધારે;	
વ્યાધ ગીધકું મોક્ષ દેવાયે,	
અધમ ઓધારન પ્રભુ પ્યારા	ઇષ્ટ. ૩
દીન બંધુ પ્રભુ દીન દયાળા,	
આદિ મધ્ય સો ઇ રખવાળા;	

હયાનંદ એહી અંત સમામાં,
સર્વેને સુખ કરનારા

૬૯. ૪

હિંડી

હયા સિંધુ દીન દાસને ઉગારો,
મહા રોગ ભોગ ભાવથી સુધારો;
મનમાન મોહ નિંદરા નિવારો

હયા. ૧૬

કાંઈ કર્મથી કૃતિ છે નહારી,
અંતર મનમાં અનિત આશ ભારી;
મિથ્યા વાણીયેં મેં વખરી ઉચારી

હયા. ૧

એમ કામ ક્રોધ લોભમાં લેવાયો,
સાથે ઈર્ષા નિંદાનો ગુણ આયો;
સાહસ કુડમાં હુમ્મદથી ભરાયો

હયા. ૨

ભલે કરુણા કૃપાળુ હિતકારી,
ટળે વાસના સુખુદ્ધિ થાય મારી
બળે પાપ લહુ પ્રેમકી કીનારી

હયા. ૩

સદા પ્રીત રીત ચિત્તમાં લખાવો,
સંગત સંતકી સાધન ઉર લાવો;
હયાનંદને ભવ ખેદથી બચાવો

હયા. ૪

હિંડી

સોહંગ સેજમાં સ્વરુપ નિજ ભાળો,
ચિદાનંદ સો આનંદ ઉર ન્યાળો;
બ્રહ્મ જ્ઞાનમાં સદા મન ગાળો

સોહંગ. ૧૬

સાધન શિલથી બનોને અધિકારી,
ગુરુ આજ્ઞા અંતર લીયો ધારી;
શબ્દ સૈનમાં રહોને મન મારી સોહંગ. ૧

તજે હાણુ લાભ સજે સાજ સારા,
ગુણ દોષમાં રહોને નિત્ય ન્યારા;
પુરણ બ્રહ્મમાં રહોને મતવારા સોહંગ. ૨

તત્ત્વ રુપ અસ્તિ ભાતિ પ્રિય દેખે,
સર્વજીવ ચરાચર એક લેખે;
હયાનંદ કે સો બ્રહ્મ પદ પેખે સોહંગ. ૩

પદ (તમે પેરો સુવાગણ ચુડીયાં) એ રાગ

બ્રહ્માનંદ રે રહ્યા ભરપુર; (૨) ભલાંજી.

નિર્ગુણ મારો નાથજી-ટેક.

પુરણ પુરુષોત્તમ પ્રેમ પુરુષ હે,
વાંકું સમજે સયાના શુર ભલાંજી (૨) નિર્ગુણ. ૧

સોહંગ સ્વરુપ અરુપ ઊર અંતર,
નિરભે કૈલ્યુરે નિબ્બનંદ નુરભલાંજી (૨) નિર્ગુ. ૨

સામાન્ય સદા મેરો શામ સમાણા,
સાંઈ સઘળે હાલ હજુર ભલાંજી (૨) નિર્ગુણ. ૩

સોમ્ય હયાનંદ મગ નમનમાંઈ,
સમજી સંશે ભયો દુર ભલાંજી (૨) નિર્ગુણ. ૪

રાગ મારુ સમાજી

આંગણીયેં હો તમેં આવો રસિક વર,
આંગણીયેં આવો. ટેક

ભાવનાં તો ભોજન કરું તમ સારુ,
પ્રેમ કરીને હો પ્રભુ પાવોરે રસિક. ટેક
પ્રીતિ કરીને પીરસું હરિને,
હેત કરી હરખાવો;

મેવા મીઠાઈ કરું મન ગમતાં,
આનંદ ઉરમાં હો મીલાવોરે રસિક. ૧
મન મંદિયારીયામાં આપ બિરાજેને,
સેજે શૃંગાર ધરાવો;

વિવેક કરીને વારણાં કરાવું,
હરખ હૈયામાં હો ઉપજવોરે રસિક. ૨
અનભે આનંદ આવે અંતરમાં,
પુરણ પ્રીતમ ગાવો;

દાસ દયો કે પ્રભુ પ્રેમ આધીના
લાલન લાડ હો લડાવોરે રસિક. ૩
સોરડ દાદરો

યારકું રિઝાવું દિલદારકું રિઝાવું,
અબતો મેરા દલકે માહી યારકું. ટેક.
પ્રેમ પલંગ હરદમકા બિછોના;
સેજેં સોહંગ વર શુનમાં સમાવું અબતો. ૧

સ્નેહ શૃંગાર સજી અભિ અંતર;
નિત નટવરસેં મેં ચિતકું લગાવું અખતો. ૨
દાસ દયો દિલ મગન ભયો અખ,
સો સખ સુખનિજ રૂપમેં લખાવુ અખતો. ૩

કાફી હુમરી

આજ સૈયાં ડગર મીલ્યો ખનમારી આજ. ટેક
શામ મુરત મુરત મન ભાવન,
મુગટ મનોહર ધારીરે આજ. ૧
શ્રવણ કુંડળ ઉર માળ અનોપમ;
પીત ખસન ગુલ જરીરે આજ. ૨
મીલત મધુખન મન લલચાયો;
મુખ ખંસી ઝણકારીરે આજ. ૩
દાસ દયાનો નાથ મીલે જખ,
તખ મુદિત મન ભારીરે; આજ. ૪

માઠ હુમરી

મન મારું મોયુરે શામ સુજન
ચિત્ત મારું ચોયુરે,
હુંતો ખાવરી ફરું ખેભાન ટેક
નેન નિજરા નેન નિંહાલી,
મુખ શબ્દરીસાન;
અધુર તણો અમીરસ લેતાં,
મેં ભધ હું મસ્તાન મન. ૧

બાંય બાબુ બાંધ કાનમાં કુંડલ,

શિર મુગટ ઝલકાન;

સો નટવર મેં આજ નિહાળી,

છુટ ગયો સખ માન

મન. ૨

શામ વરણુ માંહી મરમ વણેરો,

ગોવિંદ ગુનકી ખાન

હાસ હયાનો નાથ નિહાળી,

પામી પદ નિરખાન.

મન. ૩

કેદાર હુમરી (પ્યારે નવ લાડલી રાધીકા.) એરાહ

દેખો દિલ દરવેશી આઘ મીલ્યો,

મેરો દિલ દરવેશી આઘ મીલ્યો

મેરો. ૮૬

કરી કરુણા કિરપા સુખ સાગર,

રોમ રોમ ઉર પ્રેમ ખીલ્યો

મેરો. ૧

હયાનંદ નિરખી મનમાંઠ,

પાઈ પ્રભુ મન મોહ નિપાઈ;

રહત મગન બ્રહ્મ સિંધુ ઝીલ્યો

મેરો. ૨

પહાડી રાસડો (સદા સંસારમાં સુખ દુઃખ) એ રાગ

કરલે કરાર હો દિલદાર,

જોખન જાય છે વહી.

ભુલ્યો નિજરૂપ ક્યું.

અરૂપકું પાયા નહિં

કરલે. ૮૬

સાખી-દેખી રંગ દો રંગકું,
ભૂલ ગયો સખભાન;
આખર બાજી ફેકાહે,
તું ક્યું હોત હેરાન
સદા ગુલતાન રહેા
હરિ મુખ નામ લહી

કરલે. ૧

સાખી-ખંદા ભૂલ્યો દારકું
શુદ્ધ ગઠ વિસરાઈ,
અળ ગઠ બાજી હાથસેં,
તો ફેર આવેકે નાંઈ;
ચેતો દિન ચારકી,
મિજલસ તેરે હાથ ભઈ

કરલે. ૨

સાખી-સાહેબ નીજ સ્વરૂપમેં,
આંચ ખસ્યા ઉર માંચ,
સાધન સાધી ઓળખો,
સેન મરમ ચિત્ત લાય;
દયાનંદ દિલકે માંહીં,
બાણે નિત ચિત્ત દઈ

કરલે. ૩

માલકોશ

મેંતો રામ ચરનરજ પાઉ
જન્મો જન્મ કો અધ અનંત અતી,
સો પલમેં વિસરાવું

મેંતો. ૨૬

મુરત મનોહર મુરત શામકી,
અપને ચિત્ત લગાવું,
ચાપ નિખંગ ધરે અપને કર,
અંગ પટ પીત ધરાવું

મેંતો. ૧

સોપાળ સદા જન ઉપર,
અપનો ખિરદ નિભાવું;
દયાનંદ પ્રભુ અધમ ઓધારન,
સો ઉર અંતર લાવું

મેંતો. ૨

અથ લાવણી

મન મંકરંદ કુંદ સખ ત્યાગી.

હરદમ હો હુશિયારારે

બ્રહ્મ ભરોંસો ઉરપર ધારી,

મગન રહો મત વારારે

મન. ટેક

બ્રહ્માનંદ બ્રહ્મ મુંકુંદ,

વંદુ વિશ્વ આધારારે;

અજ અવિનાશી અનોપમ ઈશ્વર,

અટલ અભંગી ન્યારારે

મન. ૧

ગુણાતીત ગુણુ ધામ ગુંસાઈ,

ગોચર ગહન અપારારે;

ચિદ્ધન વ્યાપક વિભુ સકલમેં,

હરદમ ખાવન ખારારે.

મન૦ ૨

કોશપંચ અરૂ પ્રાન પંચ હે,
મન બુદ્ધિ ચિત્ત અહંકારા રે.
કર્મ ઈંદ્રિ પંચ જ્ઞાન ઈંદ્રિ મન,
સખકા સરજન હારારે.

મન૦ ૩

નિજનંદ નિર્ભય રંજન,
ભંજન ભવ દુઃખ ભારારે;
મહહારી મધુસુદન મનોહર,
ગોવિંદ ગુણ આગારા રે.

મન૦ ૪

અસ્તિ ભાતિ પ્રિય રૂપ સદા હે,
સ્થિતિ ઉત્પત્ત સંધારા રે;
દયાનંદ દિલ દરિયા માહી,
શ્યામ સદા રખવારારે.

મન૦ ૫

શ્રી નાગનાથની સ્તુતિ

સદા અખંડા નંદ અનોપમ,
નાગ નાથ નિરભે કરતા;
મંગળ રૂપ અનોપમ ઓપે,
જન્મો જન્મકા અવ હરતા.

સદા. ૧૬

મુરત મનોહર ગવર મુખ સોઈ,
વ્યાલ ભુષણ અંગે ધરતા;
નયન ત્રીન પંચ વક્ત સુહાવે.
કાલદુત દેખી ડરતા.

સદા. ૧૭

રૂંઢ માલ વાઘાંબર અંગે,
સંગે ભાવ ભભુત ભરતા;
ભાલ અંદ્ર શિર ગંગા સોઢે,
નિરખી શિવ નેણાં કરતા.

સદા. ૨

નંદિ સિંહ દો વાહન જાકે,
અરધાંગે ગવરાં કરતા;
અદ્ભુત અવિચળ રૂપ નિહાળી;
કામ કર્મ દેખી જરતા.

સદા. ૩

મુર મુનિજન નિશહિન વ્યાવે,
પલ પલ શિવ ચરનન પરતા;
દયાનંદ હરખીત ઉરમાંહી,
સોઈ મુરત ધ્યાને ધરતા.

સદા. ૪

યુગલ આરતિ-સાવણી

નાગનાથ નારાયણ દોડે.

રૂપ અનોપમ હે ભારી;

નાગનાથ વો નાગનાથ હે,

જટા મુગટ શિવ મોરારી.

નાગ. ૧૬૬

ભુષણ વ્યાલ કરાલ મહાદેવ,

વિષ્ણુ શેષ શયા ધારી;

ખીતાંબર વાઘાંબર સોઢે,

શંખ નાહ મોરલી સારી.

નાગ. ૧

કડાં હાર શંકર અહીં ઓપે,
વિષ્ણુ નાગન નાભિ ન્યારી;
સો મંગલ મય દોનું મુરતી,
ઘેર ઘેર જલુનું ખલહારી.

નાગ. ૨

મુરત મનોહર મન ભર પાયા,
છાયા સખ ઘટ ત્રિપુરારી;
દયાનંદ નિરખી સુખ પાયા,
ભવ દુઃખ ભે અંતર ટારી.

નાગ. ૩

લાવણી

વંદું ગણુ ધશ ધીશ, સકળ સુખદાઈ હો
જોકો નામ લેત, સકળ પાતક નશાઈ હો. ટેક.
ગાવત ગુણુ સુર મહેશ, શેષ રટ લાઈ હો;
શારદ સુખ સહસ્ર થાકે,
નેતી પદ ગાઈ હો.

વંદું. ૧

જ્ઞાન રૂપ અતિ અનુપ, અટળ અજાઈ હો;
અનુભવ અધિક ઉર. નુર નર ખાઈ હો. વંદું ૨
જોકો ગુણુ રૂપ ભેદ, વેદ નહિ પાઈ હો;
સોઈ અનુપ શામ, સેનમાં સમાઈ હો. વંદું. ૩
દયાનંદ અતિ આનંદ, નિરખી લવ લાઈ હો;
મગન ભયો હે મન,
નરભે સુખ છાઈ હો,

વંદું. ૪

લાવણી

તુમ હો પ્રતિપાલ લાલ, જક્તકે નિવાસી
અખંડ અનુપ રૂપ, પરમ પ્રકાશી. ટેક

આદિ અંત મધ્ય એક, અટલ અવિનાશી;

વિશ્વ આધાર ભરત હાર,

શામ સુખ રાશી, તુમ હો. ૧

અસ્તિ ભાતિ પ્રિય તુમ, વિશ્વ કે વિલાસી;

સત ચિત આનંદ સોઇ,

મોક્ષકી ખુલાશી. તુમ હો. ૨

ધરત વ્યાન હરત માન, ટારત જમ ત્રાશી;

સ્વરૂપ નિજ હેરી ટેરી,

મુક્તિ ભઈ દાસી. તુમ હો. ૩

સાધન સમાજ સુખ, સોહંગમે સમાશી;

દયાનંદ સો સ્વરૂપ, મોરે મન ભાસી. તુમ હો. ૪

લાવણી

ભજરે ભગવાન આન, તજરે અભિમાની;

સજરે શુભ સાજ કાજ,

નજરે નિરખાની. ભજરે. ટેક

મનુષ દેવ મોક્ષ ગેહ, સમજરે સુજની;

સુખ સમાજ ગયો અકાજ,

હોયગો હેરાની. ભજરે. ૧

ગુરુ જ્ઞાન ધરણે ધ્યાન, આનંદ અધિકાની;
શબ્દ સાન કર પ્રમાન,
તજ અનિત ખાની. ભજરે. ૨

કામ ક્રોધ મહા જ્ઞેય, ખરા ખુરસાની;
ક્ષમા તોષ ખડગ ધારી,
મારી કરો મેદાની. ભજરે. ૩

આત્મ ભાન કર શયાન, ભાવ ઉર આની;
દયાનંદ અતિ આનંદ,
નરભે પદ ડાની. ભજરે. ૪

ગજલ

પ્રભુ મેં પલ પલ ભયો નરકાની.
પતિત જન મોઢ પાર કરો તુમ,
ખિરદ આપનો જાની, પ્રભુ. ૮૬

નિશહિન મેં અનિત ઈચ્છા કર,
કામ કુટિલ અભિમાની.
શુદ્ધ સંતકી ગતિ છોડ કર,
ઉર ભયો જો ભાની પ્રભુ. ૧

મૃગજલ દેખ મતિ ભરમાઈ,
ત્રણ તનકી કબુ નહીં છીપે.
ભટકી ભયો તોફાની. પ્રભુ, ૨

ભઈ વાસના અનિત સુખમાં,
નિતકી ભાન ભૂલાની;

સાધન સંતકી સાન ગઈ,
તખ પરે નર્કકી ખાની; પ્રભુ. ૩
અખ કરૂણા કરો દાસ પર,
થાય ભરમના હાની;
હયાનંદ અવગુણ સખ નાસે,
ભઈ કયા સુખ દાની. પ્રભુ. ૪

પીલુ

માન શિખામણ લુણ હરામી,
લુણ હરામી ભજ ભવતારણ
અંતરજામી. માન. ૨૬
નર તન દુલભ દેહ દેવનકું,
ગયો અવસર ભયો સુકર ગામી. માન. ૧
જગ કરતાએ જન્મ શુભ દીનો,
તાકું વિસરી થયો વિષય વિરામી. માન. ૨
અખ કર સાધન શામ શરનકો.
તજ કુસંગત થા સુખ ધામી. માન. ૩
દાસ હયાનંદ સમજ કુટીલ મન,
તજ અભિમાન ઉર ભજ બહુ નામી. માન. ૪
પદ. જમુનાને કાંઠે હો સખી-એ રાહ

હારે મુને મળીયા શામળીયો ચિત ચોર
મધુ બનમાં આડે મારગડે. મુને. ૨૬
મનહર મોહન મારા ઉરમાં સમાણારે હાં
હું તો રહું આનંદમાં ધન ધોર.

મધુ બન૦ મુને. ૧

પ્રેમ કરીને પ્રિતમ સંગ ખેલું રે હાં
 મુને લાગી લગન એક દોર. મધુ બન૦ મુને. ૨
 સ્નેહૈરે સુરતમાં ભઠ રે સુવાગણ હાં
 મારૂં ટળીયું તિમિર થયો ભોર.

મધુ બન૦ મુને. ૩

હાસ દયો સખી હરખી ઉમંગમાં રે હાં
 ટળ્યો કાળ જાળ ભવ જોર. મધુ બન૦ મુને. ૪

કવાલી

કર લે સંત શરન ચારી,
 ધરલે ધ્યાન ગિરધારી.

કર. ટેક

સમાગમ સંતકા કીજે,
 ચતુરભુજ શામ ઉર લીજે;
 મનોહર મોહન ચીત દીજે,
 સુરતકો અંતર ઉતારી.

કરલે. ૧

સજ લે સાધન મુખકારી,
 ભજલે ભુદર ભવ હારી;
 તજલે દૂરગુણ દુઃખ કારી,
 મગન રહો માન મોહ મારી;

કરલે. ૨

પરખલે પ્રેમકી પાટી,
 નિરખલે નામ નિરાટી
 હરખલે હેતે હૈયે દાટી,
 મોહ મન હો જા ગુલજરી.

કરલે. ૩

નિશ્ચય નામ તણા ડંકા,
લહે કોઈ સંત સુર વંકા
હયાનંદ દુટ ગઈ શંકા;
ભયે હે અંતર ઉચારી.

કરલે. ૪

કવાલી

જગતકા ખેલ હે ત્યારા,
બૂલત ક્યું મૂઠ ગેમારા,
સ્વપ્નકી બાઝી સમજનો,
સત્ય નહિં જૂઠ પહિયાનો;
ભોગ સુખ મિથ્યા યું માનો,
સમજ ઉર કરલે બિચારા.

જગત. ટેક

જગત. ૧

બાજી સખ દેખ પરે એસી,
મરું જલ ઝાંઝવાં જેસી;
ફસે માંય મૂર્ખ મૃગ પેસી,
જન લે એસે સુત દારા.

જગત. ૨

ભજન કર આત્મ પદ જની,
સમાગમ સંત સુખદાની;
સાધન કર થાઓ સેલાની,
લખી પદ હોજ ભવપારા.

જગત. ૩

માન મોહ મમતા ઉર મારી,
પરમાનંદ સુખ મન ધારી;

દયાનંદ નામ ઉચારી,
રહો નિજનંદ આધારા.

જગત. ૪

કવાલી

ભજન કર નાથ નિર્ગુણકા,
ભવ દુઃખ દૂર હો જાવે;
તન મન સાધન સિદ્ધ કરશે,
ગુરુકા ધ્યાન હૃદે ધરશે
શબ્દમાં સેજ સુરત ભરશે,
પરમાનંદ સુખ ઉર છાવે.

ભજન. ૧૬

ભજન. ૧

જગતકા મોહકું મારો,
કામ ક્રોધ અંતરથી ટારો;
કર્મ બ્રહ્મ અગ્નિમેં જારો,
સ્વરૂપમાં ભૂલ કબુ નાવે
ત્રાણા ધરખાને ટાળો,

ભજન. ૨

વાસના ત્યાગી વૃત્તી વાળો;
અનુભવે આત્મ પદ ભાળો,
પૂર્ણ પદ અનભે સોપાવે

ભજન. ૩

તત્ પદ ત્વં પદ એક કીના,
અસિપદ આનંદમેં લીના;
દયાનંદ અદ્વૈત સુખલીના,
ભરમના માર ઉડાવે.

ભજન. ૪

કવાલી

ચિહ્ન ધન કૃષ્ણ અવિનાશી,
પ્રિતમ હે પ્રેમકા પ્યાસી

ચિહ્ન ધન. ૧૬

પ્રેમ વશ કીનજનકાન્ન,
તજી નિજ ઇશ પદ માન્ન;
ભક્તાધીન ત્યાગ સખે કાન્ન,
ધરે અવતાર સુખરાશી

ચિહ્ન ધન. ૧

પ્રેમ વશ ભીલરી ઘર આયા,
બદ્રી ફલ હેત કર પાયા;
હરદામે નીચપન ઉર નહિ લાયા,
હરદામે ભયા હે હુલાસી

ચિહ્ન ધન. ૨

ભાજી ભાવતણી પાઈ,
ચિલકા વિદુર ઘર ખાઈ,
દુર્જેધન, મેવા ખિસરાઈ,
ભયે મોહ પૂર્ણપદ આશી

ચિહ્ન ધન. ૩

ત્રિલોચન ઈચ્છા ભઈ ભારી,
ગયે ત્યાં આપ ગિરધારી,
ત્રયોદશ માસ મોરારી,
રહે નોકર ઘર દાસી

ચિહ્ન ધન. ૪

તાંદુળ ભગ્તનકા દેખી;
ભુહર ઉર ભાવ વિશેખી,

સદામો દીન દાસ લેખી,
કીયો ત્યાં ધામ છોટીકાશી
ખીચડી કુરમાકી પાઈ,
ચતુર ભુજ અંતર હરખાઈ,
રીઝ નિજ ધામ પઠવાઈ,
દયાનંદ સોઈ ગુન ગાશી

ચિહ્ન વન. ૫

ચિહ્ન વન. ૬

કવાલી

કુદરત કંન કળા ભારી,
મનોહર મુરતી ઉર ન્યારી
વૃજ પર કોપ ઇંદ્ર કીના,
નિજ જન ભયે અતિદીના;
ગોવરધન અંગુરીયેં લીના,
ભયે પ્રભુ આપ ગિરધારી
દાવાનલ રોશ કર આયે,
જંગલ બન આગીમેંછાયે;
ગ્વાલ બાલ સબકું જીવાયે,
ભયે પ્રભુ તેજ અનળ આરી
જમુનાં ઝેર સમજની,
કુદે ખીચ રીસ ઉર આની;
કાળીપર નાયે સારંગયાની,
મોહન ભયે શામ મહ હારી

કુદરત. ૮૬

કુદરત. ૧

કુદરત. ૨

કુદરત. ૩

રમત રંગ ભૂવન દેખી,
ગયે ત્યાં ઉમંગ અતિ લેખી
કંસ વધ ક્રીનો વિશેખી,
દયા પ્રભુ આપ ખેલારી.

કુદરત. ૪

કવાલી

જિગર હો ઇશકમેં રાજી,
તો જગતસેં ખોપ ખાના કયા
ખજના ખાવંદકા પાયા,
અલફ એક નામ દીખલાયા,
નુર જખ નજર ખીચ આયા,
અવર મેં ભૂલ ખાના કયા
હિલુમેં ચાર જખજના,
તીનકું ફિર નહિ આના;
જહુરકું નજરે પહિચાના,
ગફલતમેં ફિર ભટકાના કયા
મહોબત આશકુંકી પાઇ,
નુરાની ચિત્તમેં જખ આઇ;
શુકર સુખ અંતર મેં લાઇ,
કમસલમેં ફિર ભૂલાના કયા
શયતાન અપને વશ કીના,
ઘોરકું મારી દંડ દીના;

જિગર. ૮૬

જિગર. ૧

જિગર. ૨

જિગર. ૩

હયાનંદ અમર ગદ લીના,
ફિર કે શોક ઉઠાના કયા

જિગર. ૪

કવાલી

ફના હે જગત કા નાતા,
દેખી મન ક્યું ગભરાતાહે
લોભશને બગડાલમ જેવા,
રહ્યા નહિં ધ્રુ અચળ એવા;
રાવણનું નહિં કાણી કેવા.

ફના. ટેક

ગયે સખ પાપ ખતા ખાતા
સગરના સાઠ હબ્તર પુતા,
કૌરવ કુળ પાપ કરી મુતા;
બહવ કુળ ભયે જમદુતા,
દેખે હમ અપજશ લઈ જતા.

ફના. ૧

જરાસંધ કાળ જવન કૈ યે,
તીનુકા પતા કહા લૈયે;
બળધર જોર કરી ગૈયે,

ફના. ૨

મુવા છે અતિ દુઃખ પાતા
હયાનંદ માન કહા કરનાં,
પ્રભુના શર્ત ઉર ધરનાં;
ગુરૂ પદ પાઈ અંતર ઠરનાં,
કાળકા જોર નહિં આતા

ફના. ૩

ફના. ૪

કવાલી

પ્રભુ છે પ્રાણ થકી પ્યારા,
નજર સેં નહિં હોનાં ન્યારા
ભવ દુઃખ આવાગમન ભારી.

પ્રભુ. ટેક

ગરભનાં દુઃખ રહ્યાં જરી;
ભયે હમ અનંત અવતારી,
હવે છઉં આપ આધારા

પ્રભુ. ૧

અવિચળ અવધિપદ આપો,
જન્મનાં કષ્ટ સદા કાપો;
શરતમાં નરભે કર થાપો,
થાઓ પ્રભુ ભવ પીર હરનારા

પ્રભુ. ૨

સમાગમ સતકા દીજે,
ગુરુકા ધ્યાન હરદે લીજે;
એકતા શબ્દ મુરત કીજે,
ભયા હે હિલમાં હિદારા

પ્રભુ. ૩

સાધન શમ હમકા પાયા,
મુરત કે અંતરમાં લાયા;
દયાનંદ નરભે ગુન ગાયા,
ત્રિવિધી તાપ તન હારા

પ્રભુ. ૪

કવાલી

મીલ્યો યહ સાજ નર તનકો,
ભજન ખીન વૃથા ડુલાયે ક્યા.

મીલ્યો. ટેક

જાગીરી સંપત કી પાઈ,
ઉમર સખ એસે ગુમાઈ;
કીનીના ભાવ ભલાઈ,
અભિમાન કરકે ધુલાયે ક્યા.
મીજલસ મુરશિદકી છોડી,
મુવો મૃગ જલ કે બીચ દોડી;
કફનમેં રહી નહિ કોડી.

મીલ્યો. ૧

ખડાઈ કરકે ફલાવે ક્યા.
સમાગમ સંતકા પાયા,
સાધન શુભ ચિતમેં લાયા;
ફસંગમાં ફેર ફસાયા,
જલ બિચ અંગ ધુલાયે ક્યા.

મીલ્યો. ૨

સમજલે દિલ અપના પ્યારે,
ભરમના ભેદ કરો ન્યારે;
દયાનંદ આત્મ પદ ધારે,
મોક્ષ પદ પાય ભૂલાયે ક્યા

મીલ્યો ૩

મીલ્યો. ૪

કવાલી

પ્રભુ બિન કોઈ નહિં પ્યારા,
ભૂલત ક્યું મુઠ ગેમારા
સહોદર માત પિતા કાવે;
કરી સ્નેહ બિચ લટકાવે;

પ્રભુ. ૨૬

અંતમે સંગ કોઈ નાવે,
સખી હૈ મોહ કરનારા,
મોખત કર માનમાં મારે,
ફસાવી લોભને ભારે;

પ્રભુ. ૧

અંત બીચ નરકમાં ડારે,
કુટુંબ સખ હોતહે ન્યારા.

પ્રભુ. ૨

અબ દયો સતકી સહાઈ,
સમરણુ કર અંતર માંઈ;
દયાનંદ ભાવ ભલાઈ,
નિજનંદ નામ મતવારા.

પ્રભુ. ૩

પદ-મેમાન થયા છો મારા-એ રાહ

પ્રભુ ભગ્ત વછલ પ્રદ ધારી,
લીયો નિજ દાસ ઉગારી

પ્રભુ. ટેક

મેં અતી દિન કહાવું,
શું ભેટ શરનમાં લાવું;
તન મન ધન ટેક તુમારી,
લીયો નિજ દાસ.

૧

આગે સંત અનંત ઓધારે,
કાંઈ ભગ્ત કાજ સુધારે;
ભયે અવની પર અવતારી.

લીયો નિજદાસ ઉગારી.

૨

મેં જન્મો જન્મ તવ દાસી;

રહું આપ શરન કે ઉપાસી;
 દીન આરત ઉર સ્વીકારી,
 લીયો નિજ દાસ ઉગારી.
 નહીં જ્ઞાન ધ્યાન ઉરમાંહી;
 દયાનંદ રહે લવ લાઇ;
 પ્રભુ ભવ દુઃખ દેહુ નિવારી,
 લીયો નિજ દાસ ઉગારી.

૩

૪

રાગ વસંત

વસંત આયો ચલો અવધ ધામ,
 જ્યાં સરજી કિનારે ખેલે રામરે. વસંત. ૧૬
 પીત ખસન શોભે કમલ અંગ,
 લીયે જનક સુતા ખંધુ અપને સંગ;
 બાજત મૃદંગ અંગ, ઉડત રંગ,
 દેખી મુરત મનોહર મોહે અનંગરે, વસંત. ૧
 અખીલ ગુલાલ ઉડે અતી અપાર,
 કુંકુમ કેસરકી લગી હે બહારરે;
 ગાવત ફાગ ભયો જે જેકાર,
 બરખે સુમન સુર વારો વારરે વસંત. ૨
 રંગ ભૂવન રહ્યો પુષ્પે છાય,
 સખ સખા સહિત પ્રભુ ખેડે આયરે;
 મંગળ ગાવત હોત બધાય.
 જ્યાં સંત રસિક સુખ લેત સવાયરે. વસંત. ૩

ભયે અવધ અનોપમ સુખકી ખાન,
જ્યાં શિવ વિરંચિ ગાવત ગાનરે;

દયાનંદ સદા એહિ ધ્યાન

દીજે કૃપા કરી મુક્તિ દાનરે

વસંત. ૪

વસંત-હોરી

વસંત આયો હનુ નાયો શામ,

મોકું ખિરહા સતાવે આહું જામરે. વસંત. ૧૬૬

અખ વનસ્પતિમાં આયો વસંત,

સખ કલીયાં ખુલે સકલ તંત

મનવો મધુકર ઇચ્છે ભાવ,

કખ હરિ મીલનેકો આવે દાવરે.

વસંત. ૧

જાઈ જુઈ ફેલે અંખકે મોર,

ગુલાબ ચમેલી રહે જક જોર;

મોહન મહા ફાગુન કે માસ,

ઉડત રંગ મોરો ઉર ઉદાસરે.

વસંત. ૨

સખ સખીયું રમત હે અતિ ઉમંગ,

કુંકુમ કેસર અપને અંગરે;

ગાવત ફાગ મન ભયો હે સુરંગ,

સખ મુદિત ભયે સખી શામ કે સંગરે વસંત. ૩

એસે ખેલત રેલત મુદિત મન,

જ્વાલ બાલ ભયે સખ પ્રેમ મગન રે;

હયાનંદ અબ સ્નેહ સુભગ સુખ,
મોહ અતિ ગયે વિરહ દુઃખરે વસંત. ૪

હોરી વસંત

હરિ સંગ ખેલત હોરી;
સયલ મેં મગન ભઠીરી. હરિ. ટેક
રંગ અનોપમ અંગપર છાયો;
દેખો પ્રેમકી ગાગર ઢોરી સયલ. ૧
ગગન ગલીમેં ભેટ ભઘ હે;
દેખો ગમ ગુલાલમેં શેરી. સયલ. ૨
પ્રેમ પિયકારી ભર ભર મારે;
દેખો એસી કીની બલ જોરી. સયલ. ૩
હાસ હયાનંદ આનંદ અનોપમ;
દેખો નિરખી નેન ઠરોરી. સયલ. ૪

હોરી વસંત

આઈ કીની ખરજોરી;
સખી મેંતો જોત કહીરી. આઈ કીની. ટેક
ચુનરી પકર મોરી હાંસી કીની;
દેખો શિરકી મટકીયાં ફેરી. સખી. ૧
અખીલ ગુલાલ મોરે અંગ પર ડાર્યો;
કંઠ હાર દીયો તોરી. સખી. ૨

જળમેં ઉનસેં કીની લરાઈ;

હસત હે મુખ રામ શેરી.

સખી. ૩

હાસ હયાનો નાથ મતવાલો;

નિરખત પ્રેમ ભરોરી

સખી. ૪

હોરી

આજ સખી બ્રજ શામ મીલ્યોરી,

સંગ ભરી હે ગુલાલકી ઝોરી.

આજ, ટેક

સખા સહીત પ્રભુ ખેલન નીકસે;

પ્રેમ મગનમાં છક્યોરી;

હાથ ભરી હે ગુલાલ કી મૂઠી;

સો મોઘ ગલીમેં ધક્યોરી.

ગાગરીયાં રસકી ઢોરી. આજ સખી.

૧

જળ ગાગર ઇન હમ પર ડારી;

તખ સખ જ્વાલન દોરી;

ઉનકો રંગ હમારો દધિમધ;

હો ગઘ જલકમ જોરી,

રચી મુખ રંગકી હોરી. આજ સખી.

૨

ઉડત અખીલ અંતર ઉમંગ કો,

પ્રીત મગન ભધ ગોરી;

હાસ હયાનંદ અધિક આનંદ ભયો,

નિરખી પ્રેમ ભયોરી.

સદા સુખ ચેન ભયોરી. આજ સખી. ૩

હોરી કાફી

મોરી સુરત લગી નિજ નામ નામ,

મોરી સુરત લગી નિજ નામ.

સેજેં હુવો વિશરામ રામ. મોરી સુરત. ટેક.

પ્રેમ પિચકારી હરદમસેં લગાઈ,

રંગ છાયો ધન શ્યામ શ્યામ. મોરી. ૧

ઉમંગ અબીલ ગુલાલ ગુરૂ ગમકી,

ધુન મચી સુખ ધામ ધામ. મોરી. ૨

પ્રહ્લાનંદ ભરપુર રચ્યો હે,

પુરણ ભયો મન કામ કામ. મોરી. ૩

હયાનંદ આનંદ ઉમંગીયો,

રટત હું આહુ જામ જામ. મોરી. ૪

હોરી કાફી.

હોરી ખેલે કોઈ સંત સુજન જન,

હોરી ખેલે કોઈ સંત સુજન સુજન.

હોય નિજનંદ ભાન ભાન.

હોરી ખેલે સંત. ટેક

રંગ અરંગ છાયો ઉર અંતર;

નિરખો નિરંતર શાન શાન. હોરી. ૧

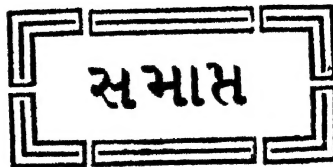
અગમ આનંદ સોઈ યુગમ સમાણો;

નુરત સુરત નિજ ધ્યાન ધ્યાન. હોરી. ૨

તરવેણી ત્રટ પર ધુમ મચાધ,
હોત મધુર સુર ગાન ગાન, હોરી. ૩
દયાનંદ સોધ આનંદ ઉમંગીયો,
ભાવે ભેટયા ભગવાન વાન. હોરી. ૪

ગઝલ-ચંદ્રોજ

અય મુસાફર ચલના તો બરહક હે;
કયા ગઝલતમેં સો રહો હુશિયાર હો. ૨૬
યાદ કરો તુમ દિલમેં યાર દેહાર હે;
અશમેં નુર મીલાયકે હુશિયાર હો. ક્યાં ૧
હે નહિં ભરોસા એ હમ બેહમકા;
જાપ અજંપા જમાઈકે હુશિયાર હો. ક્યાં ૨
દેખ દયાનંદ બે મગરૂરી છોડદે;
હરહમ લાવું લગાઈકે હુશિયાર હો. ક્યાં ૩

દરેક હિંદુએ

卐 રામની કથા 卐

અવશ્ય જાણવી જોઈએ

રામ એટલે આર્યજીવનનો આદર્શ નેતા
અને રામનું જીવનચરિત્ર તે રામાયણ.

રામાયણનો મોટો પોથી વાંચવા ક્યારે જશો ? અને ક્યારે કુરસદ
મેળવશો ? એ બધી તકલીફ લેવા કરતાં ફક્ત એકજ વાર

રામની કથા

નું સરલ પુસ્તક

વાંચી જાવ. વિદ્વાનોએ એને વખાણેલ છે. જાહેર પત્રોએ
એને માટે ઉંચામાં ઉંચા અભિપ્રાયો આપ્યા છે.

અને

રામની કથા એટલે આર્યોની સંસ્કૃતિનો ઇતિહાસ.
રામની કથા એટલે સંસ્કૃત સાહિત્યની અનુપમ કથા.
રામની કથા એટલે આર્યોના આદર્શની કથા.
રામની કથા એટલે પ્રેમ લગ્નની અદ્ભૂત રૂનેહ કથા.

કૌમત બાર આના પોષ્ટેજ ચાર આના વધુ.

આજેજ એક પોસ્ટ કાર્ડ લખીને મંગાવી લો.

દરેક જાતનાં ગુજરાતી પુસ્તકો ૧૦ ટકાથી લઈને ૫૦ ટકા
સુધી પુરતાં પ્રમાણમાં કમીશન મળશે. ફેટલોક મંગાવો.

વર્ધમાન એન્ડ સન્સ

પાયધુની
મુંબઈ નં. ૩

